

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. listopadu 2020 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Skalské a soudců přisedících Drahoslavy Lukášové a Miroslavy Kolenčíakové

takto:

Obžalovaní

1. Daneš Z.,

narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,

2. Radek H.,

narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,

se podle § 226 písmeno b) trestního řádu

zprošťují

obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. 4 KZV 24/2016,

že měli

Daneš Z. personálním propojením, prostřednictvím své vlastní osoby nebo prostřednictvím společností, které přímo či nepřímo, přes právnické osoby, vlastnil a v nichž měl rozhodující faktický vliv, přinejmenším pak prostřednictvím společnosti Geofin, a.s., IČ: 25342533, Czech

Connect Airlines a.s., dříve Central Charter Airlines a.s. IČ: 26864703, JOB AIR Logistics, a.s. „v likvidaci“, dříve Central Connect Cargo a.s., IČ: 27769984 (u nichž též prostřednictvím společnosti CCG a.s., IČ: 26822369), dále přes PAYWOOD group s.r.o., IČ: 26842866 (u které též prostřednictvím AGROFOREST a.s. IČ: 60792906) dále přes společnost Zelené terasy, a.s., IČ: 27836185 (u ní též prostřednictvím VOKD, a.s. IČ: 47675853), přes společnost ČPL - český podnikatelský leasing, a.s., IČ: 27799819 (u které též prostřednictvím společnosti Geofin, a.s.) a UNIBON - spořitelní a úvěrní družstvo „v likvidaci“, IČ: 25053892 (dále jen UNIBON), jako osoba s významným reálným vlivem na fungování tohoto družstva a rovněž tak na poskytování úvěrů tímto družstvem, vyplývajícím jednak ze samotného členství jím vlastněných společností v tomto družstvu, a to zejména společností Geofin, a.s., VOKD, a.s., INDUSTRIADE, s.r.o., IČ: 60735872 a dále z jeho postavení jako člena úvěrové komise daného spořitelního a úvěrního družstva, kdy měl zároveň podstatný vliv na složení této komise a její jednotlivé členy, což vyplývalo především z jejich vzájemných vazeb, za pomoci Ing. Davida R., předsedy představenstva a Radka H., člena představenstva UNIBONu, kteří s ním jednali ve shodě a jako statutární zástupci UNIBONu ze své pravomoci v jeho prospěch umožnili ovlivnění procesů v něm probíhajících, včetně poskytování a správy jednotlivých úvěrů, jakož i jejich vymáhání, resp. nevymáhání, přičemž tak u jednotlivých úvěrových případů činili způsobem konkretizovaným níže, na základě čehož společně, v období od roku od 2005 do roku 2011, vylákali, resp. umožnili vylákat, ze spořitelního družstva UNIBON finanční prostředky tak, že Daneš Z. v rámci své pozice v UNIBONu a současně svých pozic u jednotlivých níže uvedených subjektů – dlužníků, za pomoci dalších osob, zejména Ing. Davida R. a Radka H., s vědomím, že finanční prostředky z úvěrů poskytnutých společností, ve kterých má majetkový podíl nebo je vlastní zcela, nemusí být, resp. nebudou vráceny a současně nikdy nebudou efektivně vymáhány, přičemž Ing. David R. a Radek H., v rámci svých jednotlivých pozic v UNIBONu, před členskou schůzí UNIBONu, jakožto vrcholným orgánem družstva a současně před Českou národní bankou, jakožto dohledovým orgánem nad záložnami, úmyslně předstírali nepravdivé skutečnosti vztahující se k životaschopnosti jednotlivých projektů či činnosti subjektů přesně specifikovaných níže, dále předstírali dostatečné zajištění úvěrů zajišťovacími instrumenty a opakovanými prolongacemi s posouváním splatnosti jistin poskytovaných úvěrů, navozovali dojem jejich řádného splácení, současně s vědomím pravidel o poskytování úvěrů spřízněným osobám, zamlčovali ekonomické i majetkové vazby mezi těmito subjekty navzájem, což následně vedlo k vadnému vyhodnocování jak úvěrové angažovanosti jednotlivých úvěrovaných subjektů, tak i likvidity záložny samé, což následně vedlo ke značně zkreslenému a v důsledku toho i k nepravdivému vyhodnocování ekonomické činnosti záložny, přičemž toto jednání směřovalo mimo jiné i k zastírání neplnění stanovených zákonných a normativních závazných pravidel před dohledovými orgány, konkrétně před Českou národní bankou, což v konečném důsledku bylo jednou z hlavních příčin odnětí licence UNIBONu ze strany ČNB tuto záložnu provozovat, načež poskytnuté úvěrové prostředky dlužníci skutečně nevrátili a následně většina z nich vstoupila do likvidace, popřípadě na ně byl vyhlášen konkurs a současně došlo k významnému snížení zajišťovacích instrumentů vůči UNIBONu, což v nakonec vedlo k tomu, že poskytnuté peníze jsou fakticky nevyžaditelné,

přičemž se jedná o následující úvěrové smlouvy a jejich dodatky, které ku prospěchu obv. Daneše Z., resp. ku prospěchu jím ovládaných či na něj jinak napojeným subjektům, za spořitelní a úvěrní družstvo UNIBON uzavřeli obv. Ing. David R., jako předseda představenstva a obv. Radek H., jako člen představenstva, s následujícími subjekty:

1) s dlužníkem **Czech Connect Airlines a.s.**, dříve Central Charter Airlines a.s., IČ: 26864703, ačkoli tento vykazoval ekonomickou ztrátu, uzavřeli dne **16.6.2010** smlouvu o úvěru, č. 0101300206, **na částku 30.000.000,- Kč**, se splatností do 31.7.2011, určenou na provozní účely a poukázanou na běžný účet dlužníka ve třech krátce za sebou jdoucích platbách, kdy za dlužníka smlouvu podepsali Ing. Leoš L. - člen představenstva a Stanislav P. - člen představenstva, za věřitele

pak Ing. David R. a Radek H. a dodatkem č. 1 ke smlouvě, uzavřeným dne 29.7.2011, byla splatnost poskytnutého úvěru prodloužena do 31.12.2013, ačkoli ke dni podpisu daného dodatku dlužník vykazoval jak ekonomickou ztrátu, tak především neuhrazené běžné splátky po splatnosti, jakož i neuhrazené smluvní úroky, přičemž daný dodatek za věřitele podepsaly stejné osoby, tedy Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka podepsal Ing. Roman L. na základě plné moci a současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu splacení alespoň formou realizace zajišťovacích instrumentů, a to dvěma vlastními blanco směnkami vystavenými dlužníkem dne 16.6.2010, se směnečným rukojemstvím Ing. Lubomíra V., nar. xxx, provázenými směnečným prohlášením k jejich vyplnění, které za UNIBON opět podepsali Ing. R. a Radek H. a za dlužníka pak Ing. Leoš L., Stanislav P. a Ing. Lubomír V., jako aval, dále smlouvou o zastavení listinných cenných papírů – kmenových akcií emitenta CCG a.s., jejichž hodnota byla již v době podpisu smlouvy nadhodnocena, kterou za zástavce, tj. společnost Geofin, a.s., jakožto majitele těchto cenných papírů, podepsal Daneš Z., předseda představenstva a za zástavního věřitele podepsali Ing. R. a Radek H. a dále též ručitelským závazkem společnosti STROPHIA FINANCIAL CORP se sídlem na Britských Panenských Ostrovech, u kteréžto společnosti následně vyvstaly pochybnosti o její existenci, přičemž pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla po celou dobu působení obv. R. a H. v UNIBONu a ku prospěchu obv. Z., resp. ku prospěchu jím ovládaných či na něj jinak napojených subjektů, jakkoli vymáhána, přičemž z poskytnutého úvěru následně nebyly řádně hrazeny ani běžné úroky a **na jistíně dosud nebylo uhrazeno 22.342.453,26 Kč,**

2) s dlužníkem **JOB AIR Logistics, a.s. „v likvidaci“**, dříve Central Connect Cargo a.s., IČ: 27769984, ačkoli tento vykazoval ekonomickou ztrátu,

a) uzavřeli dne **27.11.2009** smlouvu o úvěru, č. 83800206, **na částku 10.000.000,- Kč**, se splatností do 30.11.2010, určenou na provozní účely a poukázanou na účet dlužníka jednorázově, kdy smlouvu za dlužníka podepsali Ing. Josef H. - člen představenstva a Mgr. Daniel H. - člen představenstva a za věřitele Ing. David R. a Radek H., přičemž dodatkem č. 2 ke smlouvě, uzavřeným dne 30.11.2010, byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena do 31.12.2011, ačkoli dlužník ke dni podpisu daného dodatku vykazoval jak ekonomickou ztrátu, tak především prodlení s úhradou běžných úroků minimálně ve výši dvou splátek, přičemž daný dodatek za věřitele opět podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Mgr. Daniel H. a Lucie H. – členka představenstva a současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to původně dvěma vlastními blanco směnkami vystavenými dlužníkem dne 27.11.2009 a avalovanými společností CCG a.s., provázenými směnečným prohlášením k jejich vyplnění, které za UNIBON opět podepsal Ing. David R. a Radek H., za dlužníka a výstavce smének Mgr. Daniel H. a Lucie H. a za směnečného rukojemčího, tj. spol. CCG a.s., Daneš Z., předseda představenstva této společnosti, kteréžto směnky však byly při podpisu dodatku č. 2 o prodloužení splatnosti úvěru nahrazeny vlastními blanco směnkami dlužníka bez směnečného rukojemství původního avalisty, tj. spol. CCG a.s., dále pak byl úvěr zajištěn smlouvou o zřízení zástavního práva k pohledávkám ve výši 100% dluhu z úvěrového vztahu zahrnujícího jak jistinu, tak příslušenství, která byla uzavřena dne 27.11.2009, a kterou za věřitele podepsal Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka pak Mgr. Daniel H. s Ing. Josefem H., ovšem hodnota zajištění pohledávkami byla dodatkem č. 1 k této smlouvě, uzavřeným dne 30.11.2010, následně vyjádřena částkou 10.000.000,- Kč, kdy tento dodatek za věřitele podepsal Ing. David R. s Radkem H. a za dlužníka podepsal Mgr. Daniel H. s Lucíí H., a dále byl úvěr zajištěn zástavním právem k movitým věcem – zásobám dlužníka do výše 10.000.000,- Kč, které bylo následně dodatkem č. 1 k úvěrové smlouvě ze dne 6.1.2010, který podepsali za věřitele Ing. R. s Radkem H. a za dlužníka Mgr. H. s Lucíí H., modifikováno na hodnotu movitých věcí – skladových zásob do částky 5.000.000,- Kč, přičemž pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla po celou dobu působení obv. R. a H.

v UNIBONu a ku prospěchu obv. Z. jakkoli vymáhána, přičemž z poskytnutého úvěru následně nebyly řádně hrazeny ani běžné úroky a na **jistině dosud nebylo uhrazeno 9.999.730,- Kč,**

b) uzavřeli dne **6.1.2010** smlouvu o úvěru, č. 83800214, na částku **10.000.000,- Kč**, se splatností do 31.12.2010, určenou na provozní účely a poukázanou na běžný účet dlužníka jednorázově, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Mgr. Daniel H. a Lucie H., přičemž dodatkem č. 1 podepsaným stejnými osobami dne 21.12.2010, byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena do 31.12.2011, ačkoli dlužník ke dni podpisu daného dodatku vykazoval jak ekonomickou ztrátu, tak především prodloužení s úhradou běžných úroků jak z tohoto, tak z dalšího úvěru a současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to původně dvěma vlastními blanco směnkami vystavenými dlužníkem dne 6.1.2010 a avalovanými společností CCG a.s., provázenými směnečným prohlášením k jejich vyplnění, které za UNIBON opět podepsal Ing. David R. a Radek H., za dlužníka a výstavce směnek Mgr. Daniel H. a Lucie H. a za směnečného rukojmího, tj. spol. CCG a.s., Daneš Z., předseda představenstva této společnosti, kteréžto směnky však byly při podpisu dodatku č. 2 o prodloužení splatnosti úvěru nahrazeny vlastními blanco smenkami dlužníka bez směnečného rukojemství původního avalisty, tj. spol. CCG a.s., dále pak byl úvěr zajištěn smlouvou o zřízení zástavního práva k pohledávkám dlužníka do výše 5.000.000,- Kč, která byla uzavřena dne 6.1.2010, dále zástavním právem k movitým věcem – zásobám dlužníka do výše 10.000.000,- Kč, zástavním právem k movitým věcem – třem leteckým dílům bez bližší specifikace jejich hodnoty a smlouvou o zastavení listinných cenných papírů – kmenových akcií emitenta – dlužníka - tj. JOB AIR Logistics, a.s., jejichž hodnota byla již v době podpisu smlouvy nadhodnocena, kterou za zástavce, tj. společnost CCG a.s., jakožto majitele těchto cenných papírů, podepsal Daneš Z., předseda představenstva a za zástavního věřitele podepsali Ing. R. a Radek H., přičemž pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla po celou dobu působení obv. R. a H. v UNIBONu, a ku prospěchu obv. Z., jakkoli vymáhána, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistině dosud nebylo uhrazeno 10.000.000,- Kč,**

3) s dlužníkem společností **Zelené terasy, a.s.**, dříve VOKD – Podzemní stavby a.s., IČ: 27836185, ačkoli tento vykazoval ekonomickou ztrátu a v době poskytnutí úvěru nevyvíjel žádnou ekonomickou činnost a současně neměl reálně zabezpečenu ani potencionální úspěšnost realizace předpokládaného developerského projektu, uzavřeli dne **19.2.2010** smlouvu o úvěru, č. 0118900208, na částku **7.000.000,- Kč**, se splatností **jistiny i veškerých úroků do 31.12.2013**, určenou na realizaci developerského projektu Atrium Havířov, polyfunkční dům **a do výše částky 5.000.000,- Kč poukázanou na běžný účet dlužníka**, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Ing. Pavel Š. - člen představenstva; daný úvěr byl zajištěn dvěma blanco smenkami vystavenými dlužníkem dne 19.2.2010 a avalovanými Ing. Janem B., nar. xxx, provázenými směnečným prohlášením k jejich vyplnění, které za UNIBON opět podepsali Ing. R. a Radek H., za výstavce, tj. dlužníka, Ing. Pavel Š. a za směnečného rukojmího Ing. Jan B., dále pak smlouvou o zastavení listinných cenných papírů emitenta – dlužníka – tj. Zelené Terasy, a.s., jejichž hodnota byla již v době podpisu smlouvy nadhodnocena, kterou podepsali za zást. věřitele Ing. R., Radek H., za zástavce VOKD, a.s. Daneš Z. - předseda představenstva a prohlášením o ručitelském závazku ručitele VOKD, a.s. ze dne 19.2.2010, které za ručitele rovněž podepsal Daneš Z., předseda představenstva, přičemž splatnost jistiny i veškerých úroků byla ze strany obv. R. a H. ku prospěchu obv. Z. úmyslně nastavena tak, aby dlužník ani jeho ručitel, tj. VOKD, a.s. a Ing. Jan B., ředitel této společnosti, po dobu téměř čtyř let neměli povinnost hradit jakékoliv splátky, a to

ani z běžných úroků, přičemž z poskytnutého úvěru na úrocích do dnešního dne nebylo uhrazeno ničeho a **na jistině rovněž, tj. dosud nebylo uhrazeno 5.000.000,- Kč,**

4) s dlužníkem PAYWOOD group s.r.o., IČ: 26842866,

a) uzavřeli dne **14.6.2005** smlouvu o úvěru, č. 6620732086, na částku **15.000.000,- Kč**, se splatností do 31.8.2005, bez účelového určení a poukázanou jednorázově na běžný účet dlužníka, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a doc. Ing. Jiří V., CSc. - člen představenstva a za dlužníka podepsal Bc. David H. - jednatel, přičemž dalšími 12-ti dodatky, které za věřitele, mimo obv. R., který v rámci daného úvěrového vztahu smlouvy podepisoval vždy, postupně podepsali jako členové představenstva doc. Ing. Jiří V., CSc., dále od 30.6.2006 pak MVDr. Zdeněk Š. a konečně od 21.12.2006 Radek H., byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena až do 30.6.2011, ačkoli dlužník v době posledních prolongací úvěru přinejmenším řádně nehradil smluvní úroky a byl ve vysokém prodlení, a to jak u tohoto, tak u dalšího z poskytnutých úvěrů (č. 12700201 ze dne 11.8.2008) a současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to původně dvěma vlastními blanco směnkami vystavenými dlužníkem dne 14.6.2005 a avalovanými Bc. Davidem H., nar. xxx, který však byl ke dni 29.8.2011 jako směnečný rukojmí ze závazku vyvázán oproti úhradě částky 50.000,- Kč, kdy dohodu o vyvázání směnečného rukojemství za věřitele podepsali Ing. R. a Radek H., dále zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníky, a to až do výše 46.894.911,99 Kč, zřízeným na základě smlouvy ze dne 30.12.2008, kdy však nejvyšší pohledávku, a to ve výši 35.688.100,- Kč, tvořila pohledávka dlužníka za společností AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. sl., na jejíž nákup od spol. VOKD, .a.s. poskytl věřitel dlužníkovi dne 11.8.2008 úvěr č. 12700201, ve výši 11.700.000,- Kč, který byl zajištěn stejnou pohledávkou a ze kterého věřitel, tj. UNIBON, rovněž nebylo uhrazeno ničeho, přičemž v době postoupení pohledávky z VOKD, a.s. na dlužníka, byla společnost AIRCARGO OPERATIONS – ACO a.s., org. sl., tedy poddlužník, v dlouhodobé ekonomické ztrátě, dále zástavním právem k cenným papírům – akciím na majitele emitenta AGROFOREST a.s., IČ 60792906, ve jmenovité hodnotě 11.000.000,- Kč celkem, zřízeným na základě smlouvy uzavřené dne 14.6.2005, kterou za věřitele podepsal Ing. David R. a doc. Ing. Jiří V., CSc. a za dlužníka pak Bc. David H., který akcie podle předávacího protokolu ze stejného dne fyzicky předal Ing. R., kteréhožto zástavního práva se věřitel dne 15.10.2008 vzdal, přičemž prohlášení o vzdání se tohoto práva podepsali Ing. R. a Radek H. a konečně smlouvu o zřízení zástavního práva k obchodnímu podílu společnosti HRANEX s.r.o. v deklarované hodnotě 15.483.687,- Kč, ve které byl dlužník společníkem, kterou za věřitele podepsali opět Ing. R. a Radek H. dne 16.10.2008, avšak u kteréžto smlouvy nikdy nedošlo k zápisu tohoto zástavního práva do obchodního rejstříku a tudíž jeho účinnosti, přičemž pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla po celou dobu působení obv. R. a H. v UNIBONu, a ku prospěchu obv. Z., jakkoli vymáhána, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistině dosud nebylo uhrazeno 15.000.000,- Kč**

b) přestože dlužník řádně nehradil smluvní úroky z úvěru č. 6620732086, uzavřeného dne 14.6.2005, uzavřeli dne **11.8.2008** smlouvu o úvěru č. 12700201 na částku **11.700.000,- Kč** se splatností do 31.12.2008, která byla určena na odkup pohledávky společnosti VOKD, a.s. za dlužníkem AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. složka, poukázanou jednorázově na běžný účet dlužníka, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka podepsal Bc. David H. - jednatel, přičemž dalšími 3-mi dodatky ze dne 30.12.2008, 29.11.2009 a 15.12.2010, které vždy podepisovaly stejné osoby jako uvedeny výše, byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena až do 31.10.2015, ačkoli dlužník v době prolongací úvěru přinejmenším řádně nehradil smluvní úroky a byl ve vysokém prodlení, a to jak u tohoto, tak u dalšího z poskytnutých úvěrů (č. 6620732086 ze dne 14.6.2005) a současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to původně dvěma vlastními blanco směnkami vystavenými dlužníkem dne 11.8.2008 a avalovanými

Bc. Davidem H., nar. xxx, který však byl ke dni 6.9.2011 jako směnečný rukojmí ze závazku vyvázán oproti úhradě částky 50.000,- Kč, kdy dohodu o vyvázání směnečného rukojemství za věřitele podepsali Ing. R. a Radek H., dále zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníkem AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. složka, a to až do výše 35.688.100,- Kč, zřízeným na základě smlouvy ze dne 11.8.2008, na jejíž nákup od spol. VOKD, a.s. poskytl věřitel dlužníkovi tento úvěr a současně byl touto pohledávkou zajištěn i další úvěr dlužníka ze dne 14.6.2005, č. 6620732086, přičemž v době postoupení pohledávky z VOKD, a.s. na dlužníka, byla společnost AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. sl., tedy poddlužník, v dlouhodobé ekonomické ztrátě, dále zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníky, a to až do výše 46.894.911,99 Kč zřízeným na základě smlouvy ze dne 30.12.2008, kdy však nejvyšší pohledávku, a to ve výši 35.688.100,- Kč tvořila pohledávka dlužníka za společností AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. sl. a současně byla totožná smlouva uzavřena i k zajištění úvěru č. 6620732086, ze dne 14.6.2005, dále zástavním právem k movitým věcem bez bližší specifikace jejich hodnoty, zřízeným na základě smlouvy uzavřené dne 23.2.2009 formou notářského zápisu, kterou za věřitele na základě plné moci udělené ze strany statutárních zástupců podepsal Lubomír V. a za zástavního dlužníka AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., org. sl., pak Jan P., přičemž pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla po celou dobu působení obv. R. a H. v UNIBONu, a ku prospěchu obv. Z., jakkoli vymáhána, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistinu dosud nebylo uhrazeno 11.700.000,- Kč,**

5) s dlužníkem **ČPL - český podnikatelský leasing, a.s.**, IČ: 27799819, s cílem takovýmto zprostředkovaným způsobem formou leasingu financovat společnosti spojené s obv. Danešem Z., zejména společnost VOKD, a.s., Slezský kámen a.s. a další, aniž by byla takováto provázanost snadno zjištělná pro dohledový orgán, tj. ČNB a současně další členy družstva UNIBON, a přestože po zjištění ESSO byla následně ze strany dohledového orgánu, tj. ČNB **nejpozději ke dni 19.1.2011**, takováto ekonomická spjatost skupin osob kolem obv. Daneše Z., do které byla zařazena i společnost ČPL – český podnikatelský leasing, a.s., vytýkána, a to i ve smyslu překročení stanovených nejvyšších limitů úvěrové angažovanosti, a přestože dlužník vykazoval ekonomickou ztrátu,

a) uzavřeli dne **30.7.2008** smlouvu o úvěru, č. 20800204, na částku **29.000.000,- Kč**, se splatností do 25.7.2010, bez účelového určení, poukázanou postupně bez bližší specifikace do 15.8.2008 na běžný účet dlužníka, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Ing. Pavel G., předseda představenstva, přičemž dodatky č. 3 a 4 ze dne 19.7.2010 a **24.7.2011**, které vždy podepisovaly stejné osoby jako uvedeny výše, byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena až do 25.7.2013, přičemž současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníky, původně do výše 200% výše celého dluhu z poskytnutého úvěru, mezi kterými byly mj. i pohledávky za společnostmi v nichž měl přímou nebo přes společnost Geofin, a.s. zprostředkovanou majetkovou účast Daneš Z., které bylo zřízeno na základě smlouvy dne 30.7.2008, podepsané totožnými osobami jako výše, a následně sníženo dodatkem č. 2 k této smlouvě uzavřeným dne 27.1.2010 na hodnotu do 130% celého dluhu a dále zástavním právem k listinným cenným papírům – akciím emitenta – dlužníka - ČPL – český podnikatelský leasing, a.s., v celkové nominální hodnotě 11.100.000,- Kč, zřízeným na základě dvou smluv uzavřených dne 30.7.2008 (první na 56 ks akcií a druhá na 55 ks akcií á 100.000,- Kč), které podepsaly totožné osoby jako uvedeno výše, avšak tohoto zástavního práva zřízeného k cenným papírům se dvěma prohlášeními učiněnými dne 11.8.2008 za věřitele, jako jeho statutární zástupci, bez dalšího vzdali

Ing. R. a Radek H., přičemž **z poskytnutého úvěru na jistině dosud nebylo uhrazeno 28.826.326,04,- Kč,**

b) uzavřeli dne **30.6.2009** smlouvu o úvěru, č. 20800209, na částku **2.000.000,- Kč**, se splatností do 30.6.2011, za účelem financování leasingových a úvěrových obchodů dlužníka, poukázanou postupně bez bližší specifikace do 31.8.2009 na běžný účet dlužníka, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Ing. Pavel G., předseda představenstva, přičemž dodatkem č. 2 ze dne **29.6.2011**, který podepsaly stejné osoby jako uvedeny výše, byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena až do 30.6.2013, přičemž současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníky, původně do výše 200% výše celého dluhu z poskytnutého úvěru, mezi kterými byly mj. i pohledávky za společnostmi, v nichž měl přímou nebo přes společnost Geofin, a.s. zprostředkovanou majetkovou účast Daneš Z., které bylo zřízeno na základě smlouvy dne 30.6.2009, podepsané totožnými osobami jako výše, a následně sníženo dodatkem č. 1 k této smlouvě uzavřeným dne 27.1.2010 na hodnotu do 130% celého dluhu a dále dvěma blanco směnkami vystavenými dlužníkem na řad věřitele, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistině dosud nebylo uhrazeno ničeho, tj 2.000.000,- Kč,**

c) uzavřeli dne **31.5.2011** smlouvu o úvěru, č. 20800225, na částku **14.000.000,- Kč**, se splatností do 31.5.2013, na účel financování leasingových a úvěrových obchodů dlužníka, **poukázanou do výše 10.000.000,- Kč**, postupně bez bližší specifikace do 30.6.2011 na běžný účet dlužníka, kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H. a za dlužníka Ing. Pavel G., předseda představenstva, přičemž současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to zástavním právem k pohledávkám dlužníka za poddlužníky do výše 130% celkové pohledávky, mezi kterými byly mj. i pohledávky za společnostmi, v nichž měl přímou nebo přes společnost Geofin, a.s. zprostředkovanou majetkovou účast Daneš Z., které bylo zřízeno na základě smlouvy dne 31.5.2011, podepsané totožnými osobami jako výše, a dále dvěma blanco směnkami vystavenými dlužníkem na řad věřitele, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistině dosud nebylo uhrazeno 9.695.065,60 Kč,**

6) s dlužníkem **Geofin, a.s.**, IČ: 25342533, uzavřeli dne **24.2.2005** smlouvu o úvěru, č. 4223612838, na částku **7.200.000,- Kč**, se splatností do 30.6.2005, bez účelového určení a poukázanou jednorázově na běžný účet dlužníka (do 21.2.2005), kdy smlouvu za věřitele podepsali Ing. David R. a doc. Ing. Jiří V., CSc. - člen představenstva a za dlužníka podepsal Daneš Z., předseda představenstva, přičemž dalšími 12-ti dodatky, které za věřitele, mimo obv. R., který v rámci daného úvěrového vztahu smlouvy podepisoval vždy, postupně podepsali jako členové představenstva doc. Ing. Jiří V., CSc., dále od 30.6.2006 pak MVDr. Zdeněk Š. a konečně od 21.12.2006 Radek H., byla splatnost jistiny poskytnutého úvěru prodloužena až do 31.12.2012, ačkoli dlužník v době poslední prolongace úvěru řádně nehradil smluvní úroky ani splátky jistiny a současně byla ze strany dohledového orgánu, tj. ČNB, vytykána překročená úvěrová angažovanost ESSO kolem osoby obv. Daneše Z., přičemž současně byl daný úvěr nedostatečně zajištěn tak, aby ani v budoucnu nemohlo dojít k jeho efektivnímu vymožení, a to zástavním právem k cenným papírům – akciím emitenta CCG a.s., zřízeným na základě dvou smluv (50 ks akcií a 28 ks akcií), které za věřitele podepsal dne 10.3.2005 Ing. R. a doc. V. a za zástavního dlužníka, tj. spol. Geofin, a.s., jakožto majitele akcií, Daneš Z., přičemž tyto akcie byly dle předávacích protokolů ze dne 2.2.2005 převzaty Ing. R. a doc. V. a dále vlastní blanco směnkou vystavenou na řad věřitele a avalovanou Danešem Z., nar. xxx, jako fyzickou osobou, když toto směnečné ručejství posledně jmenovaný v rámci směnečného řízení zahájeného na základě podané směnečné žaloby insolvenční

správkyní věřitele, zpochybňoval, přičemž **z poskytnutého úvěru na jistinu dosud nebylo uhrazeno 7.110.000,- Kč,**

přičemž takovýmto jednáním způsobili UNIBON - spořitelní a úvěrní družstvo "v likvidaci", od 25.6.2013 v konkursu, resp. České republice zastoupené Garančním systémem finančního trhu (dříve Fond pojištění vkladů), který s ohledem na neschopnost UNIBONu dostát svým závazkům vůči vkladatelům, těmto ke dni 23.7.2015, v souladu se zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách a náhradách za pojištěné pohledávky z vkladů, vyplatil částku ve výši 1.806.577.232,01 Kč celkem, škodu ve výši nejméně **121.673.574,90 Kč**, což je částka odpovídající dlužníky nesplacené jistině z poskytnutých úvěrů popisovaných výše,

tedy měli

obžalovaný Daneš Z.

úmyslně sebe obohatit tím, že jiného uvedl v omyl a zamlčel podstatné skutečnosti a činem způsobit škodu velkého rozsahu,

obžalovaný Radek H.

úmyslně jinému umožnit a usnadnit mu, zejména odstraněním překážek a radou, aby sebe obohatil tím, že jiného uvedl v omyl a zamlčel podstatné skutečnosti a činem způsobil škodu velkého rozsahu,

čímž měli spáchat

obžalovaný Daneš Z.

zločin podvodu podle ustanovení § 209 odstavec 1, odstavec 5 písmeno a) trestního zákoníku,

obžalovaný Radek H.

zločin podvodu podle ustanovení § 209 odstavec 1, odstavec 5 písmeno a) trestního zákoníku, spáchaný formou účastenství – jako pomocník, dle ustanovení § 24 odstavec 1 písmeno c) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu se poškození:

- JUDr. Kateřina Martínková, insolvenční správkyň UNIBON – spořitelní a úvěrové družstvo „v likvidaci“, advokátka AK Ostrava, Sokolská třída 22
- Garanční systém finančního trhu Praha 1, Týn 639/1, zastoupený advokátem JUDr. Richardem Tomankem, AK Brno, Hlinky 57/142a

se svými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalovaní Daneš Z. a Radek H. jsou stíháni obžalobou státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. 4 KZV 24/2016, pro skutky právně kvalifikované v případě obžalovaného Daneše Z. jako zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a ve vztahu k obžalovanému Radku H. jako stejný trestný čin spáchaný formou účastenství, a to pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Vytýkaného trestného jednání se oba obžalovaní měli dopustit v průběhu let 2005-2011 způsobem přesně popsáním ve výrokové části rozsudku. Konkrétně se jedná o poskytnutí celkem deseti úvěrů šesti různým společnostem ze strany úvěrového a spořitelního družstva UNIBON, kde obžalovaný Radek H. v té době působil jako člen představenstva družstva a obžalovaný Daneš Z. určitou dobu působil v úvěrové komisi tohoto družstva a zejména měl být personálně propojen s jednotlivými společnostmi, kterým byl takový úvěr poskytnut. Tyto úvěry pak dle podané obžaloby nebyly spláceny a celková výše způsobené škody přesahuje částku 120.000.000 Kč.
2. Úvodem je třeba konstatovat, že v dané trestní věci již bylo nalézacím soudem jedenkrát rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, kterým byli obžalovaní podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěni obžaloby. V té době bylo ještě shodným způsobem rozhodováno také o třetím obžalovaném – Ing. Davidu R. – který však v mezidobí (konkrétně dne 8. 10. 2020) zemřel, a proto ve vztahu k tomuto obžalovanému bylo následně v rámci dalšího řízení rozhodnuto usnesením ze dne 5. 11. 2020 tak, že trestní stíhání bylo podle § 223 odstavec 1 trestního řádu z důvodu § 11 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu zastaveno.

Proti výše citovanému rozsudku nalézacího soudu podala státní zástupkyně odvolání, o kterém rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 5. 12. 2019, sp. zn. 4 To 36/2019 tak, že podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. Odvolací soud zejména konstatoval, že soud I. stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a nehodnotil celou věc komplexně, z pohledu co nejširších souvislostí. Charakter předmětné věci vyžaduje hluboké a podrobné hodnocení ve věci provedených důkazů, přičemž ve svém novém rozhodnutí bude nalézací soud pečlivě hodnotit ve věci provedené důkazy s přihlédnutím k odvolacím argumentům státní zástupkyně (zejména ve vztahu k problematice personálního a majetkového propojení jednotlivých osob, ekonomicky spjatých skupin osob či prolongace a zajištění jednotlivých úvěrů). Závěrem svého rozhodnutí vyslovil odvolací soud právní názor, že pokud jde o zprošťující důvod, má odvolací soud za to, že právě s ohledem na výsledky dokazování by bylo příhodnější ustanovení § 226 písmeno b) trestního řádu, tedy že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, a to proto, že skutkový děj, který v daném případě tvořil základ obžaloby, se skutečně alespoň zčásti udál, tzn., v jednotlivých bodech došlo k uzavření úvěrových smluv a došlo také následně ke vzniku škody.

Po vrácení věci proto nalézací soud učinil doplnění dokazování a v rámci hlavního líčení dne 5. 11. 2020 znovu rozhodl zprošťujícím výrokem při respektování právního názoru odvolacího soudu.

3. K dané trestní věci se oba obžalovaní obsáhle vyjádřili jak v přípravném řízení, tak také v průběhu řízení před soudem.
4. **Obžalovaný Daneš Z.** již v přípravném řízení uvedl, že společnost Geofin, a.s., kterou vlastnil, byla tzv. holdingovou společností a vstup této společnosti do UNIBONu byl prioritně finanční investicí, přičemž Geofin měl zájem tuto investici prohlubovat a zhodnotit. Je proto nelogické, aby se obžalovaný předem snažil jakkoliv ovlivňovat poskytování úvěru, které by

znehodnocovaly UNIBON, a tudíž i podíl Geofinu v tomto spořitelním a úvěrovém družstvu. Dle jeho názoru všechny osoby - ať už na straně vkladatelů nebo na straně dlužníků - se staly družstevníky kampeličky, dozíraly nad svými vklady, měly možnost se vyjadřovat k tomu, kde a komu jsou finanční prostředky poskytovány a všechny tyto části se takto vlastně sjednocovaly. Již v přípravném řízení se obžalovaný důrazně ohradil vůči tomu, že by jakýmkoliv způsobem ovlivňoval průběh úvěrových vztahů. V daném období sice působil jako člen úvěrového výboru UNIBONu (což byl volený tříčlenný orgán), který však pouze schvaloval již předem připravené podklady k jednotlivým úvěrovým případům. Tyto podklady připravovali zaměstnanci UNIBONu, kteří byli vybráni personálním oddělením ve výběrovém řízení. On sám se nikdy nevyjadřoval k výběru úvěrových pracovníků, nikdy nikoho nenavrhoval k přijetí do zaměstnání na toto místo a také nikdy nikoho nežádal o zpracování úvěrové dokumentace. Celý schvalovací proces úvěru procházel přesně daným vnitřním mechanismem, kdy byly zpracovávány tzv. úvěrové karty, ve kterých byl popsán důvod i podnikatelský záměr žádosti, celé to prošlo jednotlivými odděleními a tento návrh pak byl včetně všech vyjádření předkládán úvěrovému výboru. Úvěrové případy, které byly schváleny, pak prošly ještě kontrolním výborem a následně byly postupovány představenstvu, které zaujalo své stanovisko. K jednotlivým úvěrovým případům se v přípravném řízení obžalovaný nevyjádřil s odůvodněním, že k takovému vyjádření mu chybí podklady. Uvedl pouze, že dle jeho názoru důvodem krachu UNIBONu byla hypoteční krize, která se z USA přenesla do celé Evropy včetně České republiky. K výrazným ztrátám UNIBONu následně dle jeho názoru došlo také nesprávným postupem likvidátorů kampeličky a nedůsledným vymáháním pohledávek UNIBONu. Stručně se obžalovaný vyjádřil také k jednotlivým společnostem, kterým byl úvěr poskytnut a majetkovým podílům v těchto společnostech, jakož i k osobám spoluobžalovaných Ing. Davida R. a Radka H. Zdůraznil, že on sám se přímého procesu schvalování konkrétních úvěrových případů neúčastnil a pokud úvěrová komise hlasovala o poskytnutí úvěru nějakému subjektu, který byl svázán s některým z jejich členů, pak tento člen včetně obžalovaného se samozřejmě hlasování neúčastnil. Konkrétně k úvěrovému případu ve vztahu ke společnosti Geofin, a.s. obžalovaný vypověděl, že tato společnost měla u UNIBONu hned několik úvěrů, kdy všechny byly uhrazeny a pouze jediný neuhrazený našel svůj výraz ve sděleném obvinění. K nesplacení tohoto úvěru došlo proto, že společnost Geofin vstoupila do insolvence. Obžalovaný však dle svého vyjádření splácí i tento úvěr, a to z titulu směnečného rukojemství, jako fyzická osoba.

5. U hlavního líčení dne 20. 2. 2018 obžalovaný Daneš Z. znovu uvedl, že naprosto vylučuje jakýkoliv podíl na žalované trestné činnosti a obsáhle se vyjádřil ke svému působení v UNIBONu. Uvedl, že v určitém období byl členem či předsedou úvěrové komise a do této funkce byl schválen členskou schůzí, kdy rozsah jeho pravomocí a vlivu nikdy nepřekročil obsah příslušných zákonných ustanovení a pokud se v úvěrové komisi rozhodovalo o úvěru ve prospěch společnosti, kde by u něj hrozil střet zájmu, pak se rozhodování této úvěrové komise neúčastnil. Jeho pravomoci a kompetence člena či předsedy úvěrové komise byly naprosto nekompromisně a striktně stanoveny zák. č. 87/1995 Sb. o spořitelních a úvěrních družstvech, kdy citoval řadu konkrétních ustanovení tohoto zákona. Obecně u družstevních záložních platí, že sloužily jako subjekt poskytující peněžní služby jen určitému, zákonem danému okruhu osob. Dá se říci, že každý příjemce úvěru je s družstevní záložnou spjat a je ve vztahu k ní v ekonomickém spojení, neboť ze zákona musí být jejím členem a je tedy znám osobám jednajícím za záložnu, tj. jeden ze zásadních rozdílů mezi bankou a družstevní záložnou. Pokud je mu obžalobou vytýkáno, že úvěry byly schváleny i subjektům, které v době rozhodovací činnosti úvěrové komise jednoznačně vykazovaly ekonomickou ztrátu, pak tato námitka dle jeho názoru postrádá jakoukoliv logiku a opodstatnění. Obecně je totiž známo, že subjekt, který žádá o úvěr ať už prostřednictvím banky, družstevní záložny nebo nebankovního poskytovatele finančních prostředků, takto činí vždy proto, že finanční prostředky v hotovosti na daný zamýšlený projekt nemá. Takto tomu bylo i v naprosté většině úvěrových případů

projednávaných úvěrovou komisí. Proto úvěrová komise musela zkoumat kromě aktuální ekonomické situace daného subjektu před svým rozhodnutím jednotlivé parametry, a to zejména perspektivu podnikatelského záměru, dopad úvěru na ekonomickou situaci žadatele, výši požadovaného úvěru ve vztahu k ekonomickým možnostem žadatele, způsob a rozsah zajištění úvěru a také řadu dalších parametrů vážících se k danému individuálnímu případu. Obžalovaný je přesvědčen, že takový postup byl naprosto shodný s postupem u jiných družstevních záložních i bank, kdy i tyto subjekty, stejně jako UNIBON, poskytovaly peněžní služby subjektům, které podnikaly ke dni žádosti o peněžní službu jak v černých, tak v červených ekonomických číslech. Jinak to totiž ze samotné podstaty poskytování peněžních služeb ani není možné.

Dále se obžalovaný domnívá, že úvěrová činnost družstva nebyla tak špatná, jak státní zástupkyně v obžalobě deklaruje, neboť ještě ke dni 30. 9. 2012, tedy dva dny před zahájením insolvenčního řízení, disponoval UNIBON na svých účtech u peněžních ústavů hotovostí, dosahující částky přibližně 700.000.000 Kč a měl celkem dvacet věřitelů s pohledávkami vyššími než 3.000.000 Kč.

V další části své výpovědi u hlavního líčení se obžalovaný vyjádřil k jednotlivým úvěrovým případům. K bodu 1) týkající se úvěrové smlouvy se společností CCA a.s. vypověděl, že v daném případě se na rozhodování o poskytnutí úvěru neúčastnil z důvodu možného střetu zájmů a současně tvrdil, že údaj uvedený v obžalobě o nedostatečném zajištění úvěru je nepravdivý, neboť úvěr byl zajištěn zajišťovacími instrumenty v hodnotě, která ke dni rozhodování úvěrové komise mnohonásobně převyšovala hodnotu poskytované částky. Pokud je mu dále vytýkáno, že pohledávka z poskytnutého úvěru nebyla vymáhána, pak k této okolnosti nedokáže nic dodat, neboť z pozice funkce člena či předsedy úvěrové komise mu žádná taková pravomoc či povinnost ve vztahu k vymáhání pohledávek nevyplývala. V případě dvou úvěrů poskytnutých společnosti JOB AIR Logistics, a.s. obžalovaný uvedl v podstatě shodné skutečnosti (opět se rozhodování v rámci úvěrové komise neúčastnil z důvodu možného střetu zájmů) a znovu je přesvědčen, že obžalobou uváděná tvrzení, že úvěry nebyly dostatečně zajištěny, nejsou pravdivá. Dodal také, že on sám nikdy osobně ani zprostředkovaně nepůsobil na žádnou fyzickou osobu z řad zaměstnanců či volených zástupců družstevní záložny s cílem dosáhnout poskytnutí tohoto úvěru či nevymáhání dlužné pohledávky. Rovněž v případě úvěru poskytnutého společnosti Zelené terasy, a.s. se obžalovaný Daneš Z. jako předseda úvěrové komise nepodílel na rozhodování (z důvodu možného střetu zájmů), přesto se k tomuto úvěru obecně vyjádřil. V daném případě se jednalo o developerský projekt, a pokud je poskytován úvěr na tento typ projektu, pak je obecně určována lhůta pro vrácení jistiny a zaplacení úroků až po dokončení stavby a tato skutečnost musí být zohledněna v dalších aspektech úvěrového vztahu, zejména pak v oblasti zajištění závazku příjemcem úvěru. Znovu je přesvědčen, že tento úvěr byl dostatečně zajištěn v souladu se zásadami zajišťování úvěru, což nakonec vyloučilo také ze znaleckého posudku, který byl obhajobou v průběhu hlavního líčení předložen. Ve vztahu ke společnosti PAYWOOD Group s.r.o. obžalovaný konstatoval, že v případě prvního úvěru ze dne 14. 6. 2005 na částku 15.000.000 Kč nebyl členem úvěrové komise ani žádného jiného voleného orgánu družstevní záložny a taktéž nebyl ani jejím zaměstnancem. Proto se není schopen vyjádřit k okolnostem rozhodování o poskytnutí tohoto úvěru, neboť se na této rozhodovací činnosti nijak nepodílel. V době poskytnutí druhého úvěru tomuto subjektu – dne 11. 8. 2008 – již členem úvěrové komise byl, avšak znovu nesouhlasí s tvrzením obžaloby, že daný úvěr by nebyl dostatečně zajištěn. Výši zajištění předmětného úvěru úvěrová komise věnovala značnou pozornost a stanovila poskytnutí úvěru za podmínky, kdy zajišťovací instrumenty svou hodnotou mnohonásobně převyšovaly v době rozhodování úvěrové komise hodnotu poskytnuté částky. Stejně skutečnosti ohledně zajištění úvěru obžalovaný uvedl také v případě jednotlivých úvěrů poskytnutých společností ČPL - Český podnikatelský leasing, a.s. a konečně v případě úvěru, který byl poskytnut společnosti Geofin,

a.s. v měsíci únoru 2005, obžalovaný znovu konstatoval, že v tomto období ještě nevykonával v UNIBONu žádnou funkci a o okolnostech rozhodování o úvěru a jeho poskytnutí mu proto není nic známo.

Závěrem dodal, že výše nesplacených úvěrů uvedených v obžalobě dosahuje v poměru k pohledávkám UNIBONu z úvěrových smluv stvrzených ve zprávě insolvenční správkyne přibližně 9,6%. Obžalovaný je přesvědčen, že ve všech zbývajících 90,4% poskytnutých úvěrů úvěrová komise při rozhodování o úvěrech postupovala naprosto totožně bez toho, aby toho či onoho žadatele o úvěr jakýmkoliv způsobem zvýhodňovala. Dle jeho názoru ani průběh dosavadního trestního řízení neprokázal, že by v případech úvěrů citovaných obžalobou bylo ze strany obžalovaného postupováno odchylně od ostatních úvěrových případů. Jediná výjimka byla v tom, že na projednávání a rozhodování o úvěrech, kde by mohl vzniknout konflikt zájmů, se sám obžalovaný nepodílel.

V rámci dalšího hlavního líčení dne 5. 11. 2020 (po vrácení věci odvolacím soudem) již tento obžalovaný žádné nové skutečnosti neuvedl. Pouze v závěru tohoto hlavního líčení reagoval na dotazy státního zástupce na některé vyslychané svědky, týkající se jeho účasti na jednání úvěrové komise. K odpovědi některých svědků v tom směru, že se měl někdy účastnit jednání této komise i v době, kdy nebyl jejím členem, vysvětlil, že pokud se někdy takového jednání účastnil, pak to mohlo být proto, že na některá jednání byli zváni i dlužníci, a proto mohl být na takové jednání přizván právě jako statutární orgán takové společnosti.

6. Také **obžalovaný Radek H.** již v přípravném řízení odmítl obvinění, které je mu kladeno za vinu, a uvedl, že se samotnými úvěry se dostal do kontaktu až v okamžiku, kdy byl celý úvěrový proces (jehož se účastnilo pět až deset lidí) schválen. Obžalovaný sám jako člen představenstva UNIBONu pouze podepisoval úvěrové smlouvy, a to zejména z toho důvodu, že podle stanov bylo k pravoplatnému podpisu třeba dvou osob, tj. dvou členů představenstva. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl jako provozní ředitel UNIBONu fakticky denně přítomen na pracovišti, stal se většinou také spolupodepisující osobou daného úvěru. Jednoznačně odmítl, že by někdy podepsal úvěrovou smlouvu s vědomím, že nedojde k dodržení jejich podmínek. Veškeré úvěry, které UNIBON poskytoval, procházely řádným schvalovacím procesem, ke kterému se vyjadřovali všichni odpovědní pracovníci, kteří měli tyto povinnosti stanoveny podrobnými vnitřními předpisy. Tyto vnitřní předpisy pak stanovovaly také činnost a oprávnění úvěrové komise. Po dobu svého působení v představenstvu obžalovaný nikdy nenabyl dojmu, že by úvěrový proces probíhal nestandardně nebo že by některé úvěry byly poskytovány s tím, že by neměly být splaceny. Rovněž vyloučil, že by jakýkoliv úvěrový proces schvalování úvěru probíhal pouze fiktivně po dohodě všech obžalovaných nebo pod vedením spoluobžalovaného Daneše Z. S tímto spoluobžalovaným se vídal pouze zřídka, a to převážně v době konání členské schůze záložny. Se spoluobžalovaným Ing. R. byl v kontaktu často, asi jedenkrát až dvakrát týdně, kdy ho informoval o provozních záležitostech družstva nebo při poradách představenstva. K dotazu na konkrétní úvěrový případ společnosti PAYWOOD Group s.r.o. uvedl, že v této společnosti byl jednatelem jeho bratr David H., avšak nevěděl o tom, že společnost jeho bratra žádá o úvěr a tyto skutečnosti zjistil až v okamžiku podpisu úvěrových smluv. Ve vztahu k poskytnutí finančních prostředků z úvěru vůči bratrovi či jeho společnosti v UNIBONu nikdy nic nezařizoval. Na bližší podrobnosti jakýchkoliv úvěrových smluv si nepamatuje, neboť jich v rámci své činnosti podepisoval stovky. Dle jeho názoru každý úvěr byl schvalován individuálně. Obžalovanému není známo, kdo patřil mezi největší dlužníky UNIBONu a taktéž nezná vazby společnosti Geofin na další společnosti spoluobžalovaného Daneše Z., které jsou popisovány ve sdělení obvinění. Konkrétně ke společnosti Geofin, a.s. je mu známo, že tato společnost měla u UNIBONu více úvěrů, z nichž nebyl splacen pouze jeden, a to ten z roku 2005 na částku 7.200.000 Kč. V případě tohoto dlužníka však pouze na úrocích byla uhrazena vysoká částka a UNIBON měl zcela určitě z poskytovaných úvěrů profit.

7. Obdobně se tento obžalovaný k celé záležitosti vyjádřil také v průběhu hlavního líčení dne 20. 2. 2018. Znovu vypověděl, že pracovní pozici v UNIBONu získal někdy na podzim roku 2005, kdy v té době se jednalo o spořitelni a úvěrní družstvo s 22 vklady a jeho úkolem bylo provozně zajistit, aby tato kampaň byla schopna v budoucnu transformace na banku. Jeho hlavním úkolem bylo tedy zajištění bankovního informačního systému a jeho dalšího vývoje. Kromě toho měl také rozšířit pobočkovou síť, protože UNIBON nechtěl působit pouze lokálně. V období let 2005-2011 se mu proto podařilo vytvořit informační systém tak, že družstevní záložna byla schopna vést terminované vklady, běžné účty, kompletní platební styk a byla druhou družstevní záložnou, která byla v České republice schopna napojit se na clearing ČNB. Z jeho informací v roce 2006 99% vkladů, které družstvo mělo, mělo splatnost do dvanácti měsíců, přičemž podstatná část těchto vkladů byla pouze do šesti měsíců. Proto také v letech 2006-2009 musela být v těchto procentech udržována i délka poskytovaných úvěrů. Proto také nebylo nic nestandardního, že se permanentně úvěry prolongovaly, neboť s ohledem na výše uvedené to byla vynucená nutnost. Tato skutečnost byla konzultována také v roce 2006 při přechodu dohledu z Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami pod ČNB, kdy tento postup byl konzultován v rámci dohlídky na místě v říjnu roku 2006 a ani pracovnice ČNB v podstatě v této prolongaci neviděly žádný problém.

Obžalovaný znovu i v průběhu hlavního líčení popsal zejména svou pracovní náplň v rámci UNIBONu a současně uvedl, že představenstvo jako takové v rámci úvěrového procesu se schvalovací částí úvěru vůbec neúčastnilo, což mimochodem vyplývá také z vnitřních směrnic družstevní záložny. Představenstvo bylo pouze ze směrnice schvalovacího a podpisového řádu oprávněno smluvně zavázat UNIBON vůči třetím stranám. V průběhu působení obžalovaného v UNIBONu nikdy nedošlo k tomu, že by představenstvo jakkoliv zasahovalo do samotného úvěrového procesu. Dle názoru obžalovaného byly dostatečně zajištěny neslučitelné role a postup schvalování úvěru, který šel od těch nejnižších pater, kde to byli úvěroví pracovníci, kteří byli na představenstvu zcela nezávislí a obžalovaný snad některé ani vůbec neznal, přes další oddělení UNIBONu, která se k jednotlivým úvěrovým případům vyjadřovala, a teprve v závěru celého toho schvalovacího procesu došlo k podpisu vlastní úvěrové smlouvy. Obžalovaný nebyl schopen se vyjádřit k jednotlivým úvěrovým případům, neboť v dané oblasti nepracoval a nebyl schopen ani říct, které z úvěrů byly klasicky prolongovány z důvodu likvidity či z důvodu jiných. Obžalovaný nesouhlasí s tvrzením obžaloby, že je mu kladeno za vinu, že jakožto člen představenstva měl nějakým způsobem blíže nespecifikovaným zajistit, že v UNIBONu bylo možno obejít schvalovací proces. Je mu také vytýkáno, že nějakým způsobem měl zkreslovat ekonomické výsledky či zamlčovat propojenost ekonomicky spjatých skupin osob. Nic z toho není pravdou. Obžalovaný shodně se spoluobžalovanými uvedl, že v počátcích působení UNIBONu tato spadala pod dohled Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. V dubnu 2006 dochází ke změně, kdy tento dohled přešel na ČNB. V rámci kontroly, která probíhala v roce 2010, bylo ČNB doporučeno, aby byly vytvořeny opravné položky v nějaké výši. UNIBON proto k tomuto přistoupil a opravné položky povýšil řádově o 100.000.000 Kč. Ve finále to znamenalo to, že o tuto částku klesl kapitál, ze kterého se počítá poměr poskytnutého úvěru, jestli překračuje nebo nepřekračuje úvěrovou angažovanost samotného subjektu nebo ekonomicky spjaté skupiny osob. Nejednalo se tedy o žádné zamlčování nějakých informací, ale prostě nastala nová skutečnost, kdy byly povýšeny opravné položky a současně mělo dojít také k navýšení členských vkladů tak, aby se situace vyrovnala. V UNIBONu se všichni domnívali, že to bude zcela legitimní krok, který ČNB uvítá a vůbec nikoho nenapadlo, že se k tomu ČNB postaví tak, že byly uvedeny nějaké nepravdivé skutečnosti.

K jednotlivým úvěrovým případům se obžalovaný Radek H. nemohl vyjádřit ani v průběhu hlavního líčení, kdy znovu uvedl, že s nimi nepřicházel do styku a nemá možnost kompetenčně posoudit, jak ty úvěrové případy byly nebo nebyly posuzovány. Schvalovací proces každého

úvěrového případu měl svůj řád, kdy všechny doklady procházely jednotlivými odděleními, které k tomu vyjadřovalo svůj souhlas či nesouhlas a následně byl úvěrový případ schválen či neschválen v úvěrové komisi. Teprve v závěrečné fázi byla daná úvěrová smlouva předložena k podpisu představenstvu. V závěru své výpovědi se obžalovaný znovu vyjádřil k rozsahu jeho činnosti v UNIBONu v tom směru, že měl na starosti mimo jiné také denní provoz celého družstva, což s sebou neslo kontrolu provozních nákladů. Mimo jiné měl na starosti také jednání s jednotlivými bankami, protože UNIBON měl také volné prostředky, které přijal od svých členů, a nebyly proúvěrovány, a proto tyto volné prostředky byly ukládány na krátkodobé termínované vklady. Část z nich byla uložena na depozitech na clearingovém účtu u ČNB. Toto pracovní vytížení s běžnou denní činností UNIBONu a s rozvojem informačních technologií bylo tak velké, že obžalovaný neměl čas ani prostor nějakým způsobem se blíže seznámat s jednotlivými úvěry a jakkoliv se s nimi zabývat.

V rámci dalšího hlavního líčení dne 5. 11. 2020 (po vrácení věci odvolacím soudem) již tento obžalovaný žádné nové skutečnosti neuvedl.

8. Původně spoluobžalovaný **Ing. David R.**, proti kterému bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu jeho úmrtí, se rovněž v původním řízení k věci opakovaně a podrobně vyjádřil. Nejprve se ve své výpovědi v přípravném řízení stručně vyjádřil ke své osobě i k osobám spoluobžalovaných, a to v tom směru, že obžalovaný Daneš Z. sice měl podíl ve společnosti UNIBON, avšak fakticky vliv na fungování společnosti včetně poskytování úvěrů neměl. Jako družstevník mohl hlasovat na členské schůzi a uplatňovat svůj vliv do výše členského podílu, nicméně každý družstevník má pouze jeden hlas bez ohledu na výši svého členského vkladu. Připustil sice, že obžalovaný Daneš Z. byl členem úvěrové komise UNIBONu, avšak tato komise byla tříčlenná a jeho hlas byl pouze jedním ze tří hlasů. Faktický vliv na fungování záložny i na schvalování a poskytování úvěrů tedy mít nemohl. Dále se Ing. R. podrobně vyjádřil k průběhu schvalovacího procesu obecně, kdy popsal, že podklady pro úvěrovou komisi i komunikaci s žadateli o úvěr zásadně obstarávali pracovníci obchodního oddělení. Tito pracovníci také zpracovávali ekonomické analýzy jednotlivých žádostí a následně šel takto zpracovaný spis k risk manažerovi, který v rámci své činnosti měl za úkol zpracovat ekonomickou propojenost osob pro kontrolu úvěrové angažovanosti. Následně šel celý případ úvěrové komisi, která rozhodla, zda úvěr bude poskytnut či nikoliv. Po schválení úvěru šel celý spis opět obchodnímu oddělení, kde se zpracovala potřebná úvěrová dokumentace včetně smluvní dokumentace a zajištění úvěru. Tyto listiny pak byly předloženy k podpisu představenstvu družstva. České národní bance byly pravidelně měsíčně zasílány výkazy a měsíční hlášení o úvěrové angažovanosti dlužníků, přičemž tyto dokumenty zpracovával risk manažer a rozhodně se nejednalo o to, že by bylo před ČNB cokoliž úmyslně zamlčováno.

Ing. David R. se také vyjádřil k otázce prolongace úvěrů, kdy uvedl, že úvěry je nutno rozlišovat na provozní a investiční. Provozní úvěry slouží pro financování provozních potřeb a jsou zpravidla poskytovány na dobu jednoho roku, a pokud finanční analýza dlužníka dopadne uspokojivě, mohou být opětovně prodlouženy. Druhým typem úvěrů jsou úvěry investiční, které slouží pro pokrytí investičních potřeb dlužníka a jejich splatnost je nastavena podle ekonomiky dlužníka a daného investičního záměru. Pokud se stane, že ekonomika dlužníka se např. zhorší, může být splatnost úvěru změněna. Pokud jde o snižování zajišťovacích instrumentů, pak k tomu může dojít v případě snížení úvěrové angažovanosti dlužníka, případně při výrazném zlepšení jeho ekonomické situace.

Stejně jako spoluobžalovaný Daneš Z. i Ing. R. uvedl, že příčinou ekonomických potíží UNIBONu, které vedly k odebrání licence ze strany ČNB (což tedy UNIBON nemohl ovlivnit), byl důsledek globální makroekonomické krize, která začala v roce 2009. K jednotlivým úvěrovým případům se Ing. R. v přípravném řízení blíže nevyjádřil a pouze k úvěru společnosti Geofin, a.s. uvedl, že tato společnost měla dříve v UNIBONu dva úvěry

v celkové výši cca 25.000.000 Kč, přičemž vyšší z nich byl téměř celý splacen. V úhrnu hradil Geofin UNIBONu na úrocích přibližně 3.000.000 Kč ročně, kdy zaplatil celkem na úrocích 21.000.000 Kč a k tomu ještě 16.500.000 Kč na jistině jednoho z úvěrů.

9. Také u hlavního líčení dne 20. 2. 2018 se Ing. David R. k celé záležitosti obsáhle vyjádřil, a to zejména k organizační struktuře UNIBONu, jakož i ke skutečnosti tvrzené v obžalobě, že spoluobžalovaný Daneš Z. byl vlivnou osobou na fungování UNIBONu. Dle názoru Ing. Davida R. toto tvrzení obžaloby není pravdivé. Volba členů úvěrové komise totiž probíhala na úrovni členské schůze, kde byli zastoupeni všichni družstevníci. Každý měl svůj hlas a právě na této členské schůzi byli navrhováni potenciální adepti na členy úvěrové komise, k nimž se členská schůze vyjadřovala, hlasovala o nich, a buď je schválila, nebo neschválila. Následně do třiceti dnů po této proceduře představenstvo podalo žádost na ČNB a muselo prokázat odbornou způsobilost tohoto člena v tom směru, že je schopen z hlediska jeho zkušeností vykonávat funkci člena úvěrové komise. Česká národní banka měla následně svých třicet dnů na to, aby rozhodla o schválení nebo neschválení takového člena úvěrové komise. K organizační struktuře spořitelního a úvěrového družstva UNIBON Ing. R. uvedl, že každý potenciální žadatel o úvěr byl přidělen úvěrovému pracovníkovi, který byl součástí obchodního oddělení, jež mělo čtyři až pět takových úvěrových pracovníků. Každý úvěrový pracovník měl seznam podkladů, které po tom daném potenciálním dlužníkovi chtěl předložit. V okamžiku, kdy dlužník všechny materiály shromáždil, předal je zpět na obchodní oddělení danému obchodnímu pracovníkovi a následně tyto ekonomické podklady byly předány dalšímu oddělení pro zpracování finanční analýzy. Existoval oficiální program na zpracování finanční analýzy, který potenciálního žadatele o úvěr zařadil do jisté kategorie. V okamžiku, kdy tato finanční analýza byla hotová, došlo k setkání úvěrového pracovníka s dlužníkem a byly probírány bližší požadavky na úvěr, např. úroková sazba, splatnost úvěru atd. V okamžiku, kdy byla nalezena nějaká první shoda, byla zřízena karta úvěrového případu, což byl dokument, který procházel společně s celým spisem po celou dobu projednávání v rámci UNIBONu. Tato karta přesně vystihovala a zhodnocovala daný úvěr, tzn. úvěrový pracovník napsal, kdo je potenciální žadatel, na co chce úvěr, co nabízí jako zástavu, jaká je výše úvěru, parametry úvěru, napsal do toho svůj názor a rovněž zde byly zaznamenány výsledky finanční analýzy. V okamžiku, kdy proběhlo toto „první kolečko“, které trvalo možná měsíc, tak celá karta tohoto úvěrového případu šla na oddělení risk managementu. Risk management byl ten, který dával svůj názor, jež byl velmi důležitý pro dozorování úvěrové komise. Dával tam své stanovisko o tom, zda příslušný úvěr doporučuje nebo nedoporučuje ke schválení, příp. zda navrhuje nějaké změny. Mimo jiné právě risk manažer v rámci kampeličky měl na starosti také ekonomicky spjaté skupiny osob, toto bylo v jeho kompetenci. K ověření těchto skutečností využíval veřejně dostupných zdrojů. V okamžiku, kdy úvěrová karta se stanoviskem risk manažera byla hotová, postupovala se celá záležitost úvěrové komisi. Na úvěrové komisi byli přítomni její členové, dále tam byl obchodník, který měl privátní kontakt s potenciálním dlužníkem, pak se tam účastnil risk manažer a v některých případech byl na úvěrové komisi přítomen také on sám. Na úvěrové komisi se znovu probíral celý úvěrový případ, kdy obchodník tento případ prezentoval, vyjádřil svůj názor také risk manažer a v okamžiku, kdy úvěrová komise k tomu dala své stanovisko, zapsalo se do karty úvěrového případu. V okamžiku, kdy karta byla takto podepsána, byl celý spis vrácen úvěrovému pracovníkovi, byly schváleny parametry úvěru a došlo k vypracování smluvní dokumentace. Tuto smluvní dokumentaci vypracovávali pracovníci právního oddělení a teprve pak došlo k podpisu smlouvy. K celé organizační struktuře kampeličky Ing. R. uvedl, že se v žádném případě nejednalo o činnost třech lidí, ale jednalo se o proces schvalování úvěrových případů, kdy každý úvěrový případ procházel přes řadu zaměstnanců nezávisle na sobě tak, jak se snažil v rámci své výpovědi vysvětlit.

Ke své vlastní osobě Ing. David R. uvedl, že v představenstvu UNIBONu působil od října roku 2004, kdy UNIBON spadl pod Úřad pro dohled nad družstevními záložnami. Ten byl zrušen v dubnu 2006 a následně dohled vykonávala ČNB. Každá forma zajištění měla svůj koeficient a ve většině případů, kdy se řešilo zajištění nemovitostmi ve formě zástavního práva za dlužníka, bylo vycházeno ze seznamu znalců, kteří vypracovávali příslušný znalecký posudek. Nesouhlasí tedy s tvrzením státní zástupkyně v tom směru, že jednotlivé úvěry nebyly dostatečně zajištěny.

Pokud jde o vymáhání jednotlivých pohledávek, pak i toto vymáhání mělo svá pravidla. Úvěrový pracovník, který měl na starosti dotyčného dlužníka, ho měl na starosti po celou dobu úvěrového vztahu. Dlužník podle vnitřního řídicího kontrolního systému měl jisté povinnosti, tzn. v okamžiku, kdy byl úvěr zajištěn pohledávkami, každý měsíc musel dávat aktuální sestavu pohledávek, která byla kontrolována s příslušnými výkazy. V okamžiku, kdy byly předloženy ekonomické výkazy, se zjišťovalo, zda oproti původní finanční analýze v rámci žádosti o úvěr se finanční zdraví firmy zlepšilo či zhoršilo. Mohlo se stát, že pokud v průběhu úvěrového vztahu se finanční zdraví zlepšilo, mohla být snížena úvěrová angažovanost, avšak na druhou stranu, pokud se finanční analýza zhoršila, pak zase UNIBON požádal o dozajištění daného úvěru - byla to naprosto běžná praxe. V okamžiku, kdy úvěrový pracovník komunikoval s risk manažerem a vyhodnocovali na konci každého měsíce pohledávky po splatnosti, probíhala kategorizace pohledávek. Pokud byla pohledávka do třiceti dnů po splatnosti, pak se snažil s dlužníkem komunikovat ten dotyčný úvěrový pracovník. Za situace, kdy úspěšný nebyl, byla tato pohledávka po splatnosti převedena na oddělení vymáhání pohledávek, které bylo v tomto de facto aktivnější a hledalo variantu, jak tuto pohledávku vymoci. Byla snaha prioritně najít řešení, a pokud byl dlužník komunikativní a předložil do budoucna dostatečnou zakázkovou náplň, že je schopen v nějaké době tuto pohledávku splatit, pak mohlo dojít k prolongaci úvěru. Primární pro UNIBON byla situace, aby byla jistina získána zpět, byť např. v časovém horizontu o šest nebo dvanáct měsíců později, a to včetně úroků. Pokud však dlužník přestal komunikovat – i takové případy se stávaly – pak šlo oznámení na dlužníky a pokud existovala zástava pohledávek, aby bylo plněno ve prospěch UNIBONu, tak i k tomuto kroku se v několika případech přistupovalo. Docházelo i k situacím, že odcházely žaloby na pohledávku na soud a pak se celá záležitost předávala exekutorovi.

Ing. David R. se u hlavního líčení vyjádřil také k otázce překročení úvěrové angažovanosti, která vyplývala z poslední kontroly ČNB. Tato kontrola probíhala v poslední třetině roku 2010 a obžalovaný je toho názoru, že ČNB měla poněkud jiné představy o kategorizaci pohledávek. Výsledkem tohoto stavu byla situace, kdy muselo být proučtováno 100.000.000 Kč opravných položek, což se samozřejmě promítlo do záporného hospodaření, takže UNIBON v okamžiku, kdy průběžně vykazoval 10.000.000 Kč zisku, se najednou dostal 90.000.000 Kč do ztráty, což se podepsalo na tom, že vlastní kapitál se snížil o 90.000.000 Kč a podle vlastního kapitálu se podle vyhlášky ČNB počítá úvěrová angažovanost. Takže na jedné straně měl UNIBON poskytované úvěry podle nějakého původního výpočtu úvěrové angažovanosti a na druhou stranu díky tomu, že ČNB řekla, že mají být vytvořeny opravné položky, se najednou úvěrová angažovanost snížila a tedy úvěry, které byly poskytnuty dříve, evidentně tuto úvěrovou angažovanost překročily. Možnosti řešení byly pouze dvě. Jedna z nich byla ta, že se UNIBON zkusí domluvit s tím daným dlužníkem, aby snížil svou úvěrovou angažovanost, když by záleželo na přístupu toho daného dlužníka, zda je ochoten tyto podmínky akceptovat či nikoliv. Druhou možností bylo navýšení kapitálu. UNIBON na výsledky kontroly reagoval tak, že poslal přípis na ČNB s tím, že úvěrová angažovanost se snížila, že došlo k překročení úvěrové angažovanosti, a proto dokud se situace nestabilizuje, nebude UNIBON poskytovat žádné další úvěry. Následně se opravdu UNIBON snažil sehnat potencionální investory, kteří byli ochotni kapitál navýšit. Jednalo se celkem o čtyři subjekty, a to dvě fyzické a dvě právnické osoby. Celkový objem peněz, o které se měl navýšit kapitál kampeličky, se pohyboval kolem

200.000.000 Kč, čímž by se kompletně všechny problémy vyřešily. Protože se jednalo o další členský vklad a i tento členský vklad schvaluje členská schůze, byl tento návrh členské schůzi předložen ke schválení, toto schválení proběhlo a následně musí tento úkon schválit také ČNB. K tomu již nedošlo, a to navzdory tomu, že ty dvě fyzické osoby, které měly vklad UNIBONu navýšit celkem o částku 100.000.000 Kč, tyto peníze složily na deponovaný účet. Obžalovaný se proto domnívá, že ze strany UNIBONu i v závěru jeho fungování bylo vše děláno proto, aby nepříznivá situace, která nastala, byla vyřešena. Nicméně ČNB navýšení kapitálu neschválila a licenci kampeličky odebrala.

V závěru své výpovědi u hlavního líčení se Ing. R. vyjádřil také k otázce prolongací jednotlivých úvěrů. Uvedl, že on sám se pohybuje v oblasti finančních institucí od roku 2004, má vystudovanou vysokou ekonomickou školu a ještě dříve, než začal působit v UNIBONu, dělal ekonomické poradenství a v rámci ekonomiky se pohybuje de facto od ukončení vysoké školy v roce 1994. Prolongace v rámci finančních institucí u bank i kampeliček, a to nejen v ČR, ale vůbec v rámci EU, je zcela běžná. Je totiž evidentní, že jsou poskytovány provozní úvěry, revolvingové úvěry, úvěry na krytí zásob, kdy závazky se musí platit po patnácti, třiceti či šedesáti dnech a v takových případech si firmy berou provozní úvěry na krytí těchto potřeb a je zcela běžné, že takovéto úvěry jsou poskytovány na dobu dvanácti měsíců a pokud vše probíhá řádně a firma vykazuje výsledky, pak se tento úvěr znovu prolonguje a tato situace může běžet klidně pět až šest let, je to naprosto běžné a žádný problém v tom není spatřován. Žádný problém v takovémto způsobu prolongování neviděla ani ČNB, která prováděla prvotní kontroly v UNIBONu, fungoval také interní audit a nikdy nikdo v tomto směru UNIBONu nic nevytýkal. Na druhou stranu také nebylo možno poskytovat dlouhodobé úvěry na tři až pět let i z toho důvodu, že kdyby náhodou velká část družstevníků – vkladatelů - v jednom okamžiku řekla, že chce své peníze vybrat, pak musela mít kampelička peníze právě z těchto krátkodobých úvěrů, což mělo vazbu na potenciaální udržení likvidity. Po celou dobu fungování kampeličky, tedy až do roku 2012, UNIBON problém s likviditou nikdy neměl. Kdokoliv chtěl kdykoliv vybrat peníze, třeba i zrušit předčasně terminovaný vklad, tak mohl a UNIBON mohl tyto peníze vyplatit, neboť danou likviditu měl.

10. Již v přípravném řízení byla v této trestní věci vyslechnuta řada svědků a většina z nich znovu vypovídala také v průběhu jednotlivých hlavních líčení. Tyto svědky můžeme rozdělit do několika skupin.
11. **První a největší skupinu svědků** tvoří členové představenstva a zaměstnanci spořitelního a úvěrového družstva UNIBON. Tuto skupinu svědků pak můžeme rozdělit do šesti dalších podskupin.
12. **První podskupinu** tvoří úvěroví pracovníci, tj. Jaroslav F., Lubomír V. a Ing. Richard Š.

Svědék Jaroslav F. pracoval v UNIBONu od listopadu 2009 do února 2012, a to nejprve na pozici úvěrového referenta a následně jako pracovník oddělení vymáhání pohledávek. Na druhé pracovní pozici pracoval od poloviny roku 2011 až do skončení svého pracovního poměru. V době, kdy byl úvěrovým referentem, bylo jeho úkolem sjednávání úvěrů s klienty, což zahrnovalo sběr a kontrolu úvěrové dokumentace, sepsání úvěrové zprávy a její předložení úvěrové komisi. V případě schválení úvěru pak zpracovával smluvní dokumentaci k úvěrovým smlouvám, příp. i k zajišťovacím instrumentům. V průběhu působení svědka v záložně se úvěrový proces měnil, kdy zpočátku nebyla smluvní dokumentace kontrolována právníkem, neboť to nastalo až od první poloviny roku 2011. I do té doby však byly používány jednotlivé typy smluv, v nichž se měnily individuální podmínky. On sám měl portfolio, ve kterém bylo průběžně 25-27 klientů. Za dobu jeho působení pracovalo na úvěrovém oddělení asi pět úvěrových pracovníků, kdy nejvíce klientů měl kolega Ing. Ivo H. Činnost úvěrového pracovníka zahrnovala průběžnou kontrolu podmínek stanovených úvěrovou komisí a zejména u úvěrů, které byly zajištěny pohledávkami, klient měsíčně předkládal seznamy pohledávek,

keré úvěrový pracovník zkontroloval a následně navedl do tabulky. Úvěroví pracovníci nezjišťovali platnost existence předkládaných pohledávek ani platební podmínky dlužníka, pouze kontrolovali, zda objem předložených pohledávek k zajištění nepřekračuje objem pohledávek vykazovaných v účetnictví klienta. Výběr pohledávek závisel na úvaze klienta, kdy ze strany UNIBONu bylo požadováno pouze to, aby objem pohledávek odpovídal podmínkám úvěrové smlouvy.

V přípravném řízení svědek uvedl, že si vzpomíná pouze na jeden případ, kdy vstoupil do komunikace s dlužníkem, a to konkrétně se společností Czech Connect Airlines a.s., kdy se jednalo o pohledávku zajištěnou ve prospěch poskytnutého úvěru, kdy kontaktoval obchodního partnera této společnosti se sídlem v Rusku, ale zjistil, že předkládaná faktura vůbec neexistuje. Tuto zprávu předal svým nadřízeným, kterými v té době byli Ing. H. a Ing. K. Jednalo se o období druhé poloviny roku 2011, kdy již svědek pracoval na vymáhacím oddělení. Ke společnosti Czech Connect Airlines a.s. rovněž uvedl, že tohoto klienta obdržel již jako existující úvěrový vztah, při poskytování úvěru nebyl. Zpočátku úvěrového vztahu nebyly s tímto klientem problémy, následně se morálka tohoto klienta zhoršovala. Přesně si však na konkrétní řešení situace nepamatuje, ale vždy o problémech každého klienta byl průběžně informován ředitel záložny, a to nejprve Ing. R. a následně pan Z. a pan H.

Svědek měl ve své správě také společnost JOB AIR Logistics, a.s., kde se jednalo o provozní financování, kdy úvěr byl zajištěn pohledávkami a skladovými zásobami. Komunikace s tímto klientem byla bezproblémová, klient na vyzvání předkládal požadované dokumenty a pouze si vzpomíná, že ke zhoršení situace došlo v souvislosti se zhoršováním celkové situace v letecké dopravě. Proces vymáhání pohledávky UNIBONu vůči tomuto klientovi začal až těsně před odchodem svědka z UNIBONu. K otázce ekonomicky spjatých skupin osob svědek uvedl, že tuto záležitost měl na starosti risk manažer, který se po kompletaci úvěrových materiálů a zpracování úvěrové zprávy ze strany úvěrového pracovníka a ještě před předložením případu úvěrové komisi vyjadřoval k této otázce. Svědek ze své pracovní pozice vazby žadatele o úvěr nezkoumal. Úvěrová komise zasedala nepravidelně, avšak většinou jednou za čtrnáct dnů, podle toho, kolik bylo úvěrových případů. Úvěrových komisí se účastnil svědek jakožto úvěrový pracovník, dále risk manažer a úvěrová komise, jejíž složení se měnilo. Většinou byl na jednáních úvěrové komise přítomen také ředitel záložny Ing. R. Další obžalovaný – Radek H. - se jednání úvěrové komise neúčastnil. S tím přicházel svědek někdy do styku při podpisu úvěrové smlouvy. S obžalovaným Danešem Z. se vidával na jednáních úvěrové komise, neboť tento zde figuroval jako její člen nebo předseda. V úvěrové kartě byl vyjádřen názor úvěrového referenta k danému případu, tzn. názor, zda úvěr doporučuje či nedoporučuje ke schválení. Svědek připustil, že se mohlo stát, že někdo z úvěrové komise nebo vedení UNIBONu mohl mít názor odlišný od jeho doporučení v daném konkrétním případě, avšak na žádný takový konkrétní případ si již u hlavního líčení nevzpomněl. Uvedl, že zpráva úvěrového pracovníka měla víceméně shromažďovat fakta o klientovi, takže klady i zápory tam úvěrový zaměstnanec uváděl a mohl úvěr doporučit nebo nedoporučit ke schválení, ale to bylo všechno. Svědek si nevzpomněl na žádný případ, kdy by konkrétně Ing. R. měl odlišný názor na možnost poskytnutí úvěru některému dlužníkovi, který by on sám nedoporučoval. Mohlo se samozřejmě stát, že v první fázi schvalování úvěru mohlo být nedostatek informací ze strany klienta, následně byly tyto informace doplněny a pak byl úvěr schválen.

Ke konkrétnímu dotazu svědek u hlavního líčení uvedl, že si nevzpomene na žádný případ, kdy by úvěrový pracovník nedoporučil úvěr ke schválení, a přesto ho komise schválila. Obecně doplnil, že pohled na riziko je třeba posuzovat pouze podle toho, na jakém segmentu trhu se záložna pohybuje. Dle jeho názoru pohled banky na riziko je jiný než pohled záložny. Klienti záložny jsou ve většině případů firmy nebo fyzické osoby, které byly odmítnuty bankou, a proto žádají o úvěr jinde, kde se jim to jeví schůdnější. Banka kontroluje riziko nejvíce, záložny jsou v hierarchii trochu níže a pak existují subjekty, které nekontrolují riziko vůbec. Ke konkrétnímu

dotazu u hlavního líčení tento svědek také jednoznačně uvedl, že si nevzpomíná, že by ho někdy někdo z obžalovaných uvedl v omyl při výkonu jeho činnosti v UNIBONu nebo ho nějakým způsobem ovlivňoval. Názorové rozdíly určitě byly, a to pokud jde o posuzování hlediska rizik. V tomto ohledu byl jednou nebo dvakrát upozorněn na to, že by neměl v úvěrových zprávách uvádět své úvahy, ale striktně jen fakta. Bylo to dáno tím, že svědek dříve pracoval na úvěrových pozicích v bankách a tam bylo posuzování rizika daleko přísnější, než v záložně. K úvěrovým případům společností uvedených v obžalobě se svědek nebyl schopen detailně vyjádřit u hlavního líčení, kdy k některým tento společností neměl žádné informace a i ve vztahu k firmám, které v té době patřily do jeho portfolia, již žádné konkrétní skutečnosti neuváděl.

Svědek Lubomír V. pracoval v UNIBONu na pozici úvěrového pracovníka v letech 2008-2011. Jeho pracovní náplní bylo spravovat úvěrové případy, které již převzal jako hotové, příp. zpracovával úvěrové návrhy pro poskytnutí úvěrů zcela nových. V případě prolongace úvěru probíhal celý úvěrový proces stejně jako při schvalování úvěru nového. Jednání úvěrové komise se účastnil v případech, kdy se jednalo o jeho klienty a kromě členů úvěrové komise byl na tomto jednání přítomen také risk manažer a občas se ho účastnil také tehdejší ředitel UNIBONu Ing. R. Ten byl jeho přímým nadřízeným. S obžalovaným Danešem Z. přicházel do styku právě na jednáních úvěrové komise, a to z titulu jeho pozice v ní, nejméně přišel do kontaktu s obžalovaným Radkem H., který se staral především o provoz UNIBONu.

Ke konkrétním dotazům u hlavního líčení svědek uvedl, že pokud se jednalo o fyzické osoby a jejich prověřování předchozího zadlužení, pak tyto informace byly zjišťovány z veřejného seznamu dlužníků a u firem to bylo zjišťováno na základě jimi předložených podkladů. Pokud byly firmy nebo fyzické osoby úvěrově angažovány u UNIBONu, pak se toto zohledňovalo a záleželo na tom, jak klient splácel. Pokud nesplácel, bylo to otázkou řešení úvěrového rizika, tedy záleželo na posouzení, zda je ještě možné další zvýšení jeho úvěrové angažovanosti. Pokud jde o jednotlivé společnosti uváděné v obžalobě, pak ve své správě měl svědek společnost PAYWOOD Group s.r.o. a také ČPL, a.s. V případě společnosti PAYWOOD Group si svědek pamatuje, že tato firma měla více úvěrů, které postupně splácela a v okamžiku, kdy odcházel z UNIBONu, byly tam ještě nějaké úvěry nesplacené. U ČPL žádný problém nebyl a tato společnost vesměs dostala úvěr vždy poté, kdy splatila úvěr předchozí. Také tento svědek u hlavního líčení potvrdil, že si není vědom, že by na něj byl v UNIBONu vyvíjen nějaký nátlak ze strany kohokoliv nebo že by v rámci výkonu své činnosti dostával nějaké mylné informace.

Také **svědek Ing. Richard Š.**, jež působil ve funkci úvěrového pracovníka UNIBONu od května 2010 do okamžiku odebrání licence ze strany ČNB, se k mechanismu schvalovacího procesu vyjádřil shodně jako ostatní úvěroví pracovníci a doplnil, že v případě, kdy předpoklad vrácení úvěru byl vyhodnocen jako nereálný, se taková žádost klienta úvěrové komisi vůbec nepřekládala. Pokud se týká otázky prolongace, pak se jednalo o poměrně častý jev, kdy celý schvalovací proces měl stejná kritéria jako proces schválení nového úvěru. K pracovním pozicím jednotlivých obžalovaných UNIBONu svědek uvedl, že Ing. David R. byl obchodním ředitelem, kdy měl za starosti řízení obchodního a úvěrového oddělení a v době působení svědka v UNIBONu byl také jeho přímým nadřízeným. Obžalovaný Radek H. měl na starosti provozní chod UNIBONu a jako člen představenstva podepisoval dokumentaci k jednotlivým úvěrovým případům. Obžalovaného Daneše Z. znal jako člena úvěrové komise, která byla tříčlenná. Jednání této úvěrové komise se svědek účastnil v případech, že se jednalo o jeho klienty. Dále zde byl přítomen také risk manažer, členové úvěrové komise a většinou také obžalovaný Ing. R. Ke společností, které jsou uváděny v obžalobě jako dlužníci UNIBONu, svědek u hlavního líčení uvedl, že ani jednoho z těchto klientů neměl ve své správě. Ke konkrétním dotazům dále dodal, že dle jeho názoru jednání úvěrové komise UNIBONu bylo standardní a znovu i tento svědek zdůraznil, že po dobu jeho působení v UNIBONu na něj nikdy nebyl nikým vyvíjen žádný nátlak ani nebyl nikým z obžalovaných uveden v omyl.

13. Do **druhé podskupiny svědků** můžeme zařadit osoby, které v určitých obdobích působily jako členové úvěrové komise UNIBONu.

Svědék Ing. Richard T. působil v úvěrové komisi v letech 2005-2009 a u hlavního líčení zcela odkázal na svou výpověď z přípravného řízení, která byla přečtena v souladu s ust. § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř. V této výpovědi svědek potvrdil, že v úvěrové komisi působil po celou maximální dobu funkčního období, tj. čtyři roky, a tato komise se scházela nejméně dvakrát do měsíce. V době jeho působení byl jejím předsedou Ing. K. a posléze Ing. P. Jednání úvěrové komise se kromě jejich členů, úvěrového pracovníka a risk manažera většinou účastnil i některý s členů představenstva, zpravidla Ing. R. Každý úvěrový případ měl tzv. úvěrovou kartu, na které byla vyjádření všech zodpovědných osob ke každému danému úvěrovému případu. V případě prolongace probíhala schvalování obdobným způsobem jako u nového úvěru. Úvěrová komise neřešila úvěry, které nebyly následně spláceny, k tomu bylo určeno vymáhací oddělení. K jednotlivým obžalovaným svědek uvedl, že Ing. R. byl předsedou představenstva UNIBONu a byla to osoba, kterou byl v roce 2005 požádán, zda by se nestal členem úvěrové komise. Na působení dalšího obžalovaného – Radka H. – si svědek nevzpomíná, patrně byl ve funkci nějakého ředitele UNIBONu. Dle názoru svědka byl významným členem UNIBONu také obžalovaný Daneš Z., a to z hlediska výše vkladu jeho firem. Tohoto obžalovaného i Ing. R. znal svědek i z dřívější doby ze společnosti Garfield, což byl obchodník s cennými papíry, u kterého svědek působil, stejně jako oba obžalovaní. Svědek také dodal, že nikdy nebyl schválen úvěr, u kterého by bylo kterýmkoliv z odpovědných pracovníků dáno negativní stanovisko k jeho poskytnutí. Všechna doporučení musela být pozitivní.

Tento svědek byl znovu soudem vyslechnut také v rámci doplnění dokazování po vrácení věci odvolacím soudem, a to u hlavního líčení dne 5. 11. 2020. K jednotlivým dotazům se vyjádřil zejména k možným vztahům s jednotlivými obžalovanými v době svého působení v úvěrové komisi UNIBONu, kdy znovu zopakoval, že k činnosti v úvěrové komisi byl osloven Ing. R., kterého znal z doby svého působení v Garfieldu, stejně jako obžalovaného Daneše Z. Zcela vyloučil, že by za dobu jeho působení v této úvěrové komisi byl někdy někým ovlivňován či přesvědčován k nějakému nestandardnímu postupu. Rovněž si není vědom toho, že by v případě společnosti s větším finančním vkladem v UNIBONu bylo postupováno při případném schvalování úvěru nějak jinak (výhodněji). Znovu se vyjádřil také k účasti jednotlivých osob na jednání úvěrové komise s tím, že se těchto jednání účastnil jako ředitel také Ing. R. a možná i obžalovaný Z., ale tím si není jistý, nevzpomíná si. Na konkrétní otázku, zda v letech 2015 – 2018, kdy podával v této věci svědecké výpovědi, byl v nějakých vazbách s některým z obžalovaných, které by ovlivnily pravdivost jeho výpovědi, svědek jednoznačně odpověděl, že nikoliv.

Také **svědkyně Ing. Alena P.** působila jako členka úvěrové komise od roku 2005 po dobu asi tří let. Tato pozice jí byla nabídnuta Ing. R., kterého znala z dřívější doby. Komise se scházela pravidelně k jednání každý týden a společně v komisi působila s Ing. T. a s Ing. K. Členové komise dostali podklady k jednání předem, aby se mohli na toto jednání připravit. Součástí předkládaných návrhů byla karta úvěrového případu, která obsahovala všechny podstatné informace a vyjádření zodpovědných zaměstnanců. Žádosti o úvěr, které neprošly schválením zaměstnanců, nebyly úvěrové komisi vůbec předkládány. Jednání úvěrové komise se kromě členů komise účastnili také úvěroví pracovníci, kteří předkládali jednotlivé žádosti, dále risk manažer a někdy také Ing. R., který se účastnil tohoto jednání z titulu své funkce v představenstvu a zajímal se o to, jak probíhá proces posuzování úvěrových případů. Docházelo k tomu ale většinou jenom v letech 2005-2006.

U hlavního líčení svědkyně doplnila, že pokud nebyl úvěr doporučen ke schválení ze strany úvěrového pracovníka, pak i takové úvěry úvěrová komise projednávala, ale pokud bylo v kartě uvedeno, že se nedoporučuje ke schválení, pak úvěr schválen nebyl. Takových případů však

bylo málo, protože pokud úvěr neměl všechny náležitosti, tak se na úvěrovou komisi ani nedostal. Obecně k činnosti UNIBONu svědkyně uvedla, že tato záložna přijímala členské vklady a poskytovala úvěry. Pokud jde o otázku ekonomicky spjatých skupin osob, pak tuto měl na starosti risk manažer a jeho vyjádření bylo obsahem úvěrové karty. Této otázce pak odpovídalo příslušné zajištění. Toto zajištění se pohybovalo v řádu 125-150%. Pokud jde o vymáhání nesplácených úvěrů, pak toto nebylo v kompetenci úvěrové komise. I tato svědkyně potvrdila, že pokud jde o prolongaci revolvingových úvěrů, schvalovací proces probíhal úplně stejně jako při schvalování úvěru nového. Prolongace vznikaly proto, že záložna disponovala tzv. krátkými penězi, což znamená, že nebyly úložky na dobu delší než jeden rok, proto i úvěry se dávaly na krátkou dobu jednoho roku, kdy ČNB tuto možnost schválila a následně se tyto úvěry mohly prolongovat. K osobám jednotlivých obžalovaných svědkyně uvedla, že jako členka úvěrové komise nebyla při svém rozhodování nikdy ovlivňována nikým z obžalovaných, příp. jimi nebyla uvedena v omyl. Konkrétně k obžalovanému Radku H. uvedla, že ten neměl s úvěrovou komisí nic společného a rovněž ani ostatní dva obžalovaní do jejího rozhodování nijak nezasahovali. Dle jejího názoru nebylo možné, aby obžalovaní nebo kdokoliv jiný z představenstva mohl z UNIBONu ve svůj prospěch „vytahovat peníze“.

Svědék Ing. Jaromír V. působil v úvěrové komisi UNIBONu pouze krátce, a to od září 2010 do ledna 2011. Ve stejné době byl také zaměstnancem společnosti Geofin, a.s., kde pracoval na pozici poradce předsedy představenstva. Úvěrová komise se za dobu jeho působení scházela podle potřeby jednou týdně nebo jednou za čtrnáct dnů, podle toho, kolik bylo úvěrových případů. Jednání se účastnili členové úvěrové komise, dále obchodníci, kteří předkládali jednotlivé úvěrové případy, risk management a většinou byl přítomen také Ing. David R. Předsedou úvěrové komise v době působení svědka byl obžalovaný Daneš Z. Svědek potvrdil, že občas se řešily i problémové úvěry, občas se zpříšňovaly podmínky úvěrování a svědek si již nevzpomíná, zda za dobu jeho působení se řešil nějaký úvěr pro Geofin. Důvodem ukončení jeho činnosti v UNIBONu byla skutečnost, že měl určitou představu o náplni jeho práce, která nebyla taková, jak očekával, a proto v lednu 2011 odstoupil z této funkce. Rovněž dohodou ukončil své působení ve společnosti Geofin, a.s. Dále potom rok pracoval znovu v bankovní sféře a poté nastoupil v jedné výrobní firmě jako obchodník.

Také tento svědek byl znovu soudem vyslechnut v rámci doplnění dokazování po vrácení věci odvolacím soudem, a to u hlavního líčení dne 5. 11. 2020. Uvedl, že za dobu jeho působení v úvěrové komisi UNIBONu nikdy nedošlo k tomu, že by byl nějakým způsobem ovlivněn nebo zavázán k nějakému rozhodnutí právě na základě souběžného působení ve společnosti Geofin. Nevzpomíná si, že by při posuzování jednotlivých úvěrových případů na něj docházelo k nějakému nátlaku ze strany některého z obžalovaných, vždy se rozhodoval na základě informací, které měl k dispozici od obchodníka, risk manažera a dalších. Ke své náplni činnosti v Geofinu dále upřesnil, že byl přijímán na pozici poradce předsedy představenstva, ale přesné detaily této činnosti nebyly specifikovány a vzhledem k tomu, že tato činnost nesplnila jeho očekávání a náplň práce byla velmi vágní, bylo to také důvodem jeho odchodu ze společnosti. Rovněž i tento svědek na konkrétní otázku, zda v letech 2014 – 2018, kdy podával v této věci svědecké výpovědi, byl v nějakých vazbách s některým z obžalovaných, které by ovlivnily pravdivost jeho výpovědí, svědek jednoznačně odpovéděl, že nikoliv.

Svědkyně Ing. Ivana D. nastoupila do UNIBONu a stala se členkou úvěrové komise až v roce 2011, kdy byla oslovena panem Danielem Z. Sama měla zkušenost z dřívější doby s bankovníctvím, kdy mimo jiné působila v úvěrové komisi Union banky. K fungování a složení úvěrové komise se vyjádřila shodně jako ostatní svědci a doplnila, že jednání úvěrové komise probíhalo nepravidelně podle toho, kolik bylo úvěrových případů. Ke konkrétním úvěrům společností uvedených v obžalobě nebyla schopna uvést žádné bližší poznatky a pouze potvrdila, že u těchto společností se o poskytování úvěru nebo jejich prolongaci jednalo. Při zajištění úvěrů se obvykle jednalo o zajištění nemovitostmi nebo pohledávkami, což svědkyně

považuje za obvyklé zajišťovací instrumenty. Pokud jde o hodnotu zajištění ve vztahu k výši úvěru, tak vždy to muselo být tak, aby byl úvěr zajištěn na minimálně 100%. V úvěrové komisi svědkyně skončila okamžikem ukončení činnosti UNIBONu samotného.

Také **svědek Ing. Tomáš B.** popsal fungování úvěrové komise shodně s předchozími svědky a dodal, že on sám v úvěrové komisi působil v závěru činnosti UNIBONu, a to maximálně devět měsíců. Pro výkon této činnosti byl osloven ze strany obžalovaného Daneše Z., kterého znal z dřívější doby ze svého působení ve společnosti Slezský kámen a.s. V době působení svědka v úvěrové komisi byl předsedou této komise Ing. K. Ke konkrétním úvěrům společností, uvedených v obžalobě svědek nebyl schopen uvést žádné konkrétní skutečnosti a pouze potvrdil, že v případě všech žadatelů o úvěr probíhala jednání standardním způsobem. V době, kdy rozhodoval jako člen úvěrové komise UNIBONu v žádném případě nebyl nikým ovlivňován, rozhodování bylo kolektivní a všichni členové o tom diskutovali. On sám rozhodoval na základě svého svobodného uvážení. Důvod ukončení jeho činnosti v UNIBONu byl ten, že ČNB UNIBONu odebrala licenci.

Rovněž tento svědek byl znovu soudem vyslechnut v rámci doplnění dokazování po vrácení věci odvolacím soudem, a to u hlavního líčení dne 5. 11. 2020, kdy znovu zopakoval dříve uváděné skutečnosti a dále doplnil, že ve společnosti Slezský kámen působil asi rok a půl, je už to velice dávno a mezi ním a obžalovaným Z. nebyl vztah nadřízenosti a podřízenosti. Ke konkrétnímu dotazu státního zástupce na přítomnost osob při jednání úvěrové komise svědek tyto konkretizoval a připustil, že některých jednání se účastnil i obžalovaný Z., avšak neví, z jakého titulu. Současně i tento svědek na konkrétní otázku, zda v letech 2014 – 2018, kdy podával v této věci svědecké výpovědi, byl v nějakých vazbách s některým z obžalovaných, které by ovlivnily pravdivost jeho výpovědi, svědek jednoznačně odpověděl, že nikoliv.

Posledním členem úvěrové komise, který byl v této trestní věci vyslýchán, je **svědek Ing. Bohuslav K.** I tento svědek působil v úvěrové komisi v závěru fungování UNIBONu a nabídku vykonávat tuto funkci dostal od obžalovaného Daneše Z., neboť v té době byl on sám obchodním ředitelem Geofinu, a.s. I tento svědek se k fungování úvěrové komise vyjádřil shodně jako všichni ostatní členové úvěrové komise a potvrdil, že průběh jednání byl standardní tak, jak taková jednání znal z předchozího působení v jiných bankovních institucích. U hlavního líčení tento svědek výslovně uvedl, že si nepamatuje na případ, kdy by úvěr příslušnými kompetentními pracovníky nebyl doporučen ke schválení, a přesto ho úvěrová komise schválila. Ke svému tvrzení z přípravného řízení v tom směru, že Ing. David R. byl v době, kdy působil v UNIBONu, také finančním ředitelem společnosti Geofin, a.s., u hlavního líčení svědek vysvětlil, že se patrně nevyjádřil k této osobě přesně. Je mu totiž zřejmé, že na základě legislativních pravidel nemohl být Ing. R. současně finančním ředitelem UNIBONu a taktéž na této pozici pracovat v Geofinu. Z časových souvislostí je zřejmé, že Ing. R. v Geofinu, a.s. působil, ale daleko dříve, než se angažoval v UNIBONu.

Sám Ing. David R. k tomu dodal, že zákon o spořitelních a úvěrových družstvech zakazoval členům statutárních orgánů družstevní záložny jakoukoliv účast ve kterékoliv společnosti, ať už na pozici statutára nebo na základě pracovně právní smlouvy. Proto v době, kdy působil jako finanční ředitel UNIBONu, již nevykonával tuto činnost v Geofinu, ale finančním ředitelem tam byl Ing. K.

14. Dalších devět svědků, kteří v různém časovém období působili v kontrolní komisi UNIBONu, tvoří **podskupinu č. 3.**

Svědkyně Ing. Miroslava M. v kontrolní komisi vykonávala činnost v letech 2005-2010. Náplní práce kontrolní komise bylo kontrolovat činnost UNIBONu a současně kontrolovat podklady k některým úvěrům. Do funkce členky kontrolní komise se dostala díky nabídce Ing. Davida R., kterého znala z dřívější doby svého působení ve společnosti Peterson. Komise se

zpočátku scházela čtyřikrát ročně a později častěji – šestkrát až osmkrát do roka. V rámci činnosti komise byla řešena také úvěrová angažovanost, úvěry po splatnosti i nové úvěry, a to tím způsobem, že členové kontrolní komise si prostudovali celou úvěrovou dokumentaci konkrétního úvěrového případu a pokud došli k závěru, že jsou v daném úvěrovém případě nějaké nesrovnalosti, informovali o tom formou zápisu představenstva. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že představenstvo na tyto podněty někdy reagovalo, ale jindy postupovalo líně a řada věcí se neřešila včas ani přiměřeně. U hlavního líčení tuto část výpovědi doplnila v tom směru, že měla na mysli situace, kdy v konkrétním úvěrovém případě nebyla v pořádku úvěrová karta a kontrolní komise chtěla tento doklad doplnit. U hlavního líčení už svědkyně nebyla schopna konkrétně uvést jednotlivé úvěrové případy či konkrétní věci, které v úvěrové kartě chyběly nebo nebyly v pořádku. Doplnila také, že jednání kontrolní komise se vždy účastnil také některý z členů představenstva, zpravidla to byl buď Ing. R., nebo obžalovaný Radek H.

Další člen kontrolní komise – **svědek Ing. Václav D.** – byl v roce 2006 finančním ředitelem společnosti VÍTKOVICE, a.s., která v té době měla zájem vložit do UNIBONu nějaké peníze a svědek měl v té době z titulu svého postavení ve společnosti VÍTKOVICE, a.s. v UNIBONu působit jako kontrolní orgán za tuto společnost. V kontrolní komisi působil asi tři roky a k její činnosti uvedl, že kontrolní komise se scházela dle dohody, kdy spolupracovali také s úvěrovou komisí a samozřejmě měli vztah i k představenstvu. Jako kontrolní komise se dostávali k jednotlivým úvěrovým případům, ale spíše se následně zabývali průběhem po poskytnutí daného úvěru. Za doby působení svědka v kontrolní komisi se řešily také problémy s některými úvěry, a pokud byla vznesena ze strany kontrolní komise nějaká připomínka, pak se nikdy nestalo, že by na tuto připomínku nebylo reagováno. Důvodem ukončení jeho činnosti v UNIBONu byla skutečnost, že společnost VÍTKOVICE, a.s. svůj vklad z UNIBONu si v určitém okamžiku vzala zpět, což logicky způsobilo, že jeho další setrvání v UNIBONu už nebylo předmětem zájmu. Svědek ví o tom, že v době jeho působení v UNIBONu probíhala nějaká kontrola ze strany ČNB, avšak na závěry této kontroly si již nevzpomíná. Osobně v průběhu své činnosti v UNIBONu nezaregistroval nikdy jakýkoliv pokus ze strany některého z obžalovaných, že by chtěl svědkovi nějaké skutečnosti zamlčet nebo ho nějakým způsobem uvést v omyl. Ke konkrétnímu dotazu také potvrdil, že členem kontrolní komise se stal zejména z důvodu dalšího vkladu společnosti VÍTKOVICE, a.s. do UNIBONu, a tehdy ho požádal pan S., aby se stal členem kontrolní komise a hájil v UNIBONu zájmy společnosti VÍTKOVICE, a.s. Svědek vnímal pana S. a obžalovaného Daneše Z. jako obchodní partnery a rovněž i obžalovaný Z. projevil zájem, aby svědek v kontrolní komisi UNIBONu pracoval.

Svědka Ing. Aleš K. také působil v kontrolní komisi UNIBONu, a to krátce v roce 2006. Pravděpodobně tehdy dostal nabídku od obžalovaného Daneše Z., kterého znal ze své předchozí činnosti jako obchodník s cennými papíry u firmy Garfield. Kontrolní komise se scházela jednou za tři měsíce a už si nevzpomíná, zda se na kontrolní komisi řešily nějaké konkrétní úvěrové případy. S Ing. Davidem R. a Radkem H. do kontaktu přicházel, avšak nikoliv při jednání kontrolní komise. Po svém působení v kontrolní komisi tento svědek byl nějakou dobu také členem úvěrové komise a její postupy a jednání charakterizoval zcela shodně jako ostatní svědci, kteří v průběhu doby v této úvěrové komisi také působili. Uvedl, že se nikdy nestalo, že by kdokoliv z vedení družstva úvěrovou komisí jakkoliv ovlivňoval. Stejně tak žádný tlak na nějaký způsob rozhodnutí na něj nebyl činěn nikdy ani ze strany obžalovaného Daneše Z.

Svědka Ing. Bronislav K. původně pracoval ve státní bance a někdy v roce 2009 začal působit v kontrolní komisi UNIBONu, a to na základě nabídky jedné kolegyně, která také v UNIBONu pracovala. Z minulosti znal obžalovaného Daneše Z., avšak pouze jako klienta ČSOB, kde dříve působil. Po nástupu do UNIBONu se kontrolní komise scházela v určitých intervalech a dostávala souhrnné informace o tom, jakým způsobem se vyvíjí činnost, kolik je úvěrů, kolik

je špatných, avšak individuální úvěry tato komise neprobírala. K pracovnímu zařazení jednotlivých obžalovaných v UNIBONu svědek uvedl, že Ing. David R. se zabýval ekonomikou a aktivními obchody a rovněž komunikoval s ČNB, byl předsedou představenstva UNIBONu. Obžalovaný Radek H. byl osobou, která se starala o provoz a technické věci a s ním svědek přicházel do styku nejméně. Obžalovaný Daneš Z. byl dle jeho názoru vizionář, který chtěl, aby se UNIBON stal bankou. Uvedl také, že kontrolní komise se měla vyjadřovat k úvěrům, které byly poskytovány členům úvěrové komise, popř. managementu družstva nebo jeho volených orgánů. Osobně si však vybavuje pouze jediný případ za celou dobu, který se týkal osoby pana K. Úvěry, které by se vztahovaly k osobě obžalovaného Daneše Z., si svědek nevybavuje a má za to, že za dobu jeho působení žádné takové případy nenastaly. Pokud jde o otázku úvěrové angažovanosti, pak i ze své předchozí praxe svědek věděl, že tato se hlídala všude, a proto také kontrolní komise chtěla mít více informací k této problematice – důvodem nebyl žádný konkrétní úvěr. I tento svědek k dotazu v průběhu hlavního líčení potvrdil, že si není vědom, že by za dobu jeho působení v UNIBONu ho někdo z obžalovaných v něčem uvedl v omyl nebo mu sdělil nějaké nepravdivé informace.

Také **svědek Mgr. Karel A.** byl v určité době navržen jako člen kontrolní komise v UNIBONu, avšak nikdy se fakticky žádných jednání neúčastnil, neboť jeho členství v komisi nebylo schváleno ze strany ČNB. Současně tento svědek uvedl, že zejména pracoval jako ředitel hotelu Adamantino v Luhačovicích, který patřil do holdingu obžalovaného Daneše Z. Pokud je mu známo, pak tento hotel neměl žádný vztah k UNIBONu, tzn. neví o žádných vkladech ani úvěrech ve vztahu k tomuto spořitelnímu a úvěrovému družstvu. Dle jeho názoru obžalovaný Daneš Z. i jako majitel kontroloval celý chod i ekonomiku hotelu, v ekonomických věcech tam figuroval také Ing. David R. Jaké bylo postavení obžalovaných v dalších společnostech holdingu Geofin, to svědkovi není známo. Pokud jde o obžalovaného Radka H., toho svědek rovněž znal, avšak jeho funkce a postavení v UNIBONu či dalších společnostech mu známy nejsou.

I tento svědek byl znovu soudem vyslechnut v rámci doplnění dokazování po vrácení věci odvolacím soudem, a to u hlavního líčení dne 5. 11. 2020. V této výpovědi pouze zopakoval skutečnosti uváděné již dříve a doplnil, že ředitelem hotelu v Luhačovicích není již od roku 2009 a od té doby již také není v žádném pracovním kontaktu s obžalovaným Danešem Z. Na konkrétní otázku, zda v letech 2015 – 2018, kdy podával v této věci svědecké výpovědi, byl v nějakých vazbách s některým z obžalovaných, které by ovlivnily pravdivost jeho výpovědi, svědek jednoznačně odpověděl, že nikoliv.

Svědek Bc. Vítězslav K. pracoval od roku 2005 ve společnosti Geofin, a.s., a to ve funkci organizačně-ekonomického pracovníka. Svědek do společnosti nastoupil díky kontaktům svého otce s obžalovaným Danešem Z. a jeho konkrétní náplní práce bylo shromažďování dat a ekonomických výsledků firem, které Geofin, a.s. zastřešoval. Do kontrolní komise UNIBONu svědek nastoupil v roce 2010, ale již si nepamatuje, kdo ho do tohoto orgánu nominoval. Kontrolní komise si nechávala předkládat věci spíše legislativního rámce a fungovala podobně jako dozorcí rada v obchodní společnosti – dohlížela na legislativní kroky. Zejména se zabývala tím, zda jsou v pořádku účetní uzávěrky, zda je audit, strategický obchodní plán atd. Pokud byly zjištěny nedostatky, dělaly se zápisy a připomínky se adresovaly představenstvu. Těchto připomínek však za doby jeho působení nebylo příliš. Jednání kontrolní komise se občas účastnil také Ing. David R., oba obžalovaní však jednání této komise přítomni nebyli. I tento svědek ke konkrétnímu dotazu jednoznačně odmítl, že by ve funkci člena komise ho někdy někdo z obžalovaných nepravdivě informoval či mu předkládal lživé informace.

Další **svědek – Ing. Ivo P.** působil ve funkci člena kontrolní komise UNIBONu pouze velmi krátce v roce 2010 nebo 2011 a uvedl, že náplní práce kontrolní komise bylo dohlížet na hospodaření družstva. Za dobu jeho působení dle jeho názoru nevznikly žádné problémy, nic

takového se neřešilo. V minulosti svědek působil na pozici finančního ředitele ve společnosti VOKD, a to od roku 2008, a je mu známo, že právě VOKD mělo v UNIBONu členský vklad, který se za doby působení svědka ve VOKD zvyšoval. Proto také byl navržen do funkce člena kontrolní komise UNIBONu. S jednotlivými úvěry na kontrolní komisi do styku nepřicházel a rovněž v činnosti kontrolní komise se neseťkával ani s obžalovaným Radkem H. a Ing. R.

Svědék Mgr. Daniel B. byl od roku 1998 advokátním koncipientem v AK Mgr. Davida F., která vykonávala právní služby pro společnost UNIBON. Všechny obžalované proto zná osobně jako klienty této AK, a to ještě z doby, která předcházela jeho nominaci jako člena kontrolní komise UNIBONu. Přestože byl schválen členskou schůzí, žádných jednání kontrolní komise se neúčastnil, neboť následně došlo k jeho zamítnutí ze strany ČNB. On sám byl členem – družstevníkem UNIBONu, avšak kromě běžného výkonu vlastních členských práv a krátkého působení spojeného s nominací na člena kontrolní komise, v UNIBONu nijak nefiguroval.

Také **svědek Ing. Martin K.** je jedním z navržených, avšak ze strany ČNB neschválených členů kontrolní komise. Do této funkce byl nominován v roce 2011, kdy o výkon této funkce byl požádán ze strany pana Daniela Z. Ten v danou dobu v UNIBONu působil a chtěl zlepšit jeho ekonomickou situaci. Fakticky však svědek v rámci kontrolní komise nijak nepůsobil, a to s ohledem na výše uvedené. Žádného z obžalovaných svědek nezná a nikdy s nimi nejednal. Svědek pouze doplnil, že on sám byl prostřednictvím společnosti Ivančice Property a.s. členem UNIBONu, když tato společnost zde měla členský vklad ve výši 17.000.000 Kč. Tento vklad nebyl jejich společností vrácen, kdy zmiňovaná společnost členský vklad upsala, když o něj přišla v souvislosti s krachem UNIBONu.

15. Do **čtvrté podskupiny** svědků lze zařadit pracovníky risk managementu – Ing. Libora K. a Ing. Harryho Š.

Svědék Ing. Libor K. pracoval v UNIBONu na pozici risk manažera od srpna 2007 do ledna 2010. Jeho práce spočívala hlavně ve vyhodnocování rizika úvěrových případů a úvěrových klientů a na základě toho dával úvěrové komisi potřebná stanoviska a doporučení. Rovněž naceňoval zajištění úvěrů a navrhoval opravné položky, které byly součástí nákladů záložny a tedy i zisku. Současně zpracovával hlášení o úvěrové angažovanosti záložny jednotlivých klientů. Každý úvěrový případ začínal na obchodním úseku, kde jednotliví úvěroví referenti byli v přímém kontaktu s klienty a jednotlivý úvěrový pracovník tedy získal základní informace od žadatele o úvěr a současně ověřoval další informace z veřejně dostupných zdrojů. Na základě těchto informací byla zpracována úvěrová karta, kde byly všechny náležitosti nutné k tomu, aby daný úvěrový případ mohl být dále postoupen risk managementu a úvěrové komisi. V pracovních postupech de facto pozice svědka byla jakousi oponenturou vůči žadateli o úvěr a vůči obchodnímu úseku, kdy dosti často docházelo k tomu, že si svědek vyžadoval další informace o klientovi nebo žádal o upřesnění stávajících informací. Nebyly to časté případy, ale stávalo se, že hodnocení úvěrového portfolia svědkem bylo přísnější a konzervativnější než hodnocení Ing. Davida R. (konkrétní případ však svědek nebyl schopen uvést). Pokud došlo k takové situaci, pak se to projevilo při jednání přímo na úvěrové komisi. Na tomto jednání, kterého se svědek účastnil a zpravidla se ho účastnil také Ing. R., pak docházelo k tomu, že bylo na úvěrové komisi, aby posoudila, čím názor je přesnější a vhodnější k tomu, aby daný úvěrový případ byl schválen nebo ne. Současně však svědek v průběhu hlavního líčení uvedl, že si nevzpomíná na žádný případ, kdy by úvěr byl schválen, přestože navrhovatel tohoto úvěru nebo svědek sám takový úvěr nedoporučil. Doplnil, že v době schvalování úvěru bylo důsledně dbáno na to, aby nedocházelo k překračování úvěrové angažovanosti. Za doby jeho působení v UNIBONu nedocházelo k nějakému výraznému překračování úvěrové angažovanosti jednotlivých skupin. Až v pozdější době svědek učinil mimořádné hlášení o překročení úvěrové

angažovanosti, a to v případě skupiny HELVET GROUP a.s., kde tuto skupinu tvořili dva klienti s dosti vysokou úvěrovou angažovaností.

Svědék také potvrdil, že klienti UNIBONu byli rozděleni celkem do pěti skupin. V kategorii A a B byli zařazeni klienti, kteří byli považováni za klienty bez selhání. Další tři kategorie – C, D a E – se považovaly za klienty se selháním, kde perioda jejich sledování a vyhodnocování byla mnohem delší, než u první kategorie. Zařazení klientů do jednotlivých skupin pak mělo za následek vyšší či nižší procento opravných položek. Z jednotlivých společností, které jsou uváděny v obžalobě, se svědek vyjádřil pouze ke společnosti ČPL – Český podnikatelský leasing, a.s., k němuž uvedl, že to byl úvěrový klient, který byl na začátku hodnocen jako klient bez selhání, tedy skupina A nebo B, na konci doby jeho působnosti byl na hranici B a C. Dále si vzpomíná ještě na klienta PAYWOOD Group s.r.o., což byl úvěrový klient, který se postupem času dostával do horších kategorií a k ostatním společnostem se svědek vyjádřit nemohl, kdy většinou uvedl, že se nejednalo o klienta za doby jeho působení v UNIBONu. Ke společnosti Geofin, a.s. svědek vypověděl, že to byl úvěrový klient s dlouhodobým hodnocením jako klient bez selhání. V případě takových klientů se stávalo, že taková společnost případně přebírala úvěrové závazky i za jiné společnosti.

Ke konkrétnímu dotazu svědek také potvrdil, že v rámci své pracovní činnosti vyhodnocovali také kategorii ekonomicky spjatých skupin osob v rámci jednotlivých úvěrových případů. Podle vnitřních směrnic záložny i podle směrnice ČNB obchodní úsek připravil veškeré informace k této záležitosti, tzn. kteří klienti úvěroví, se kterými obchodní úsek pracoval, by mohli být sloučeni do ekonomicky spjaté skupiny klientů a proč, předložili risk managementu informace ať už od klientů nebo z veřejně dostupných rejstříků a na základě těchto informací svědek tyto skupiny slučoval nebo vytvářel. Tyto skupiny pravidelně ve svých hlášeních ekonomickému úseku a posléze i představenstvu a ČNB vykazoval. Platilo zásadní pravidlo ČNB, které říkalo, že pokud finanční nebo jiné potíže jednoho klienta mohou nebo by mohly způsobit potíže jiného klienta, pak se nad těmi záležitostmi vedla diskuze a zjišťovaly se informace o tom, zda a za jakých podmínek vzájemně tyto klienti tvoří nebo tvoří skupinu. Svědek se tím zabýval v rámci svého vyhodnocování a vytvářel skupiny, kterých za doby jeho působení bylo celkem asi 10. Jak již uvedl, k výraznějšímu překročení úvěrové angažovanosti došlo v případě skupiny HELVET GROUP. Pokud jde o společnost Geofin, a.s. a obžalovaného Daneše Z., pak tato skupina byla standardně vykazována jako ekonomicky spjatá skupina po celou dobu jeho působení. Společnost Geofin, a.s. měla několik úvěrů v UNIBONu a také obžalovaný Daneš Z. jako fyzická osoba měl poskytnut úvěr, který nebyl nijak zvlášť velký. V závěru své výpovědi svědek také doplnil, že do UNIBONu nastupoval v měsíci srpnu 2007 a v té době zrovna probíhala kontrola ČNB za období roku 2006 a první pololetí roku 2007. Z této kontroly byly pořízeny protokoly, které měl možnost si prostudovat, kde byly samozřejmě zjištěny určité nedostatky, avšak nevzpomíná si, že by byly vytýkány nedostatky takového rázu, které by vedly k finančním sankcím či odvolání členů představenstva apod.

Svědék Ing. Harry Š. také pracoval na pozici risk managementu, a to asi po dobu dvou až tří let a předtím měl bohaté zkušenosti v oblasti bankovníctví po dlouhou dobu. V průběhu hlavního líčení zcela odkázal na svou výpověď z přípravného řízení, která byla přečtena v souladu s ust. § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř. V této výpovědi svědek uvedl, že jeho pracovní náplní bylo sledování kapitálové přiměřenosti v rámci portfolia družstva, klasifikace klientů, likvidita, úrokové a měnové riziko a další. Systém úvěrového procesu popsal shodně jako Ing. Libor K., a to včetně posuzování otázky ekonomicky spjatých skupin osob. V době působení svědka v UNIBONu byl členem úvěrové komise obžalovaný Daneš Z. a k dalším osobám svědek uvedl, že Ing. David R. byl jeho přímým nadřízeným jako předseda představenstva záložny a obžalovaný Radek H. měl na starosti provozní záležitost a IT oblast. I tento svědek potvrdil, že v pravidelných intervalech připravoval podklady pro ČNB a za doby jeho působení proběhla v záložně dohledová kontrola ze strany ČNB. K některým závěrům kontroly měli na

ČNB společně s Ing. R. jednání, kdy si vzpomíná na výtku ve vztahu ke klasifikaci klientů a na nic dalšího. Pokud jde o ekonomicky spjaté skupiny osob, tak dle názoru svědka by překročení úvěrové angažovanosti si nikdo nedovolil a takový úvěr by nebylo možno schválit. K této problematice byl navíc velmi podrobný materiál, ve kterém byly podrobně popsány všechny vazby.

16. Do **páté podskupiny** svědků můžeme zařadit celkem devět osob, které v různých obdobích působily v představenstvu či nějakých funkcích v úvěrovém a spořitelním družstvu UNIBON.

Svědék MVDr. Zdeněk Š. nastoupil do UNIBONu v roce 2006, a to jako člen s výší vkladu 8.000.000 Kč. Následně se stal členem představenstva družstva, což schválila členská schůze a odsouhlasila také ČNB. V rámci představenstva byl pověřen nastavováním kontrolních a řídicích mechanismů. V okamžiku, kdy nastoupil do UNIBONu, se jednalo o malou společnost, dle jeho názoru to bylo družstvo na hraně přežívání, takže byl zájem družstvo nějak pozvednout a zkultivovat. Družstvo začínalo v Praze a vzhledem k tomu, že většina personálu byla z Ostravy, byl záměr mít v Praze buďto pobočku nebo v Praze působit, a proto byl vlastně svědek osloven, neboť v té době v Praze bydlel. Mohl také nějakým způsobem být v kontaktu, příp. i s ČNB. Do Ostravy svědek dojížděl víceméně podle potřeby zhruba jednou za čtrnáct dnů, kdy se scházelo představenstvo. V rámci představenstva se prodiskutovaly určité problémy, které byly, ale jednotlivé úvěrové případy se zde neřešily. Koncem 90. let vzniklo problémové období kampeliček a svědek se domnívá, že z tohoto důvodu byl zaveden institut úvěrové komise, která dostávala veškeré zpracované podklady od úvěřářů a na svém jednání pak o daném úvěru rozhodovala. Představenstvo de facto pouze jednotlivé úvěrové smlouvy podepisovalo. Svědek připustil, že představenstvo teoreticky mohlo mít možnost práva veta, pokud by mělo informace jiné, než úvěrová komise, avšak žádná taková konkrétní skutečnost svědkovi známá není. Na schůzích představenstva se scházeli zpravidla všichni a podle potřeby byli na tyto schůze zváni i pracovníci z jiných oddělení. Vždy záleželo na konkrétní situaci, která se řešila. Pokud byly nějaké problematické úvěry, ty se sledovaly průběžně. Svědek působil v UNIBONu až téměř do konce jeho činnosti, i když v posledním půl roce už se v tomto družstvu nevyskytoval. Na otázku, z jakého důvodu nastalo odebrání licence UNIBONu, svědek uvedl, že je velmi těžké odpovědět. Oficiální důvod je uveden v rozhodnutí o odebrání licence, avšak neoficiálně v té době bylo zřejmé, že ČNB měla snahu snížit počet kampeliček, což se následně projevilo tím, že ČNB vydala nějakou direktivu, že buďto kampeličky skončí, anebo se překloupí na banku. Také UNIBON měl zájem transformovat se na banku, začalo se pracovat na tomto procesu, ale velmi rychle došlo k rozhodnutí o odebrání licence a proto k tomuto procesu již nedošlo. K jednotlivým osobám v této trestní věci svědek uvedl, že s Ing. R. a Radkem H. přicházel do kontaktu v podstatě při každé návštěvě, neboť se jednalo o předsedu a člena představenstva. S obžalovaným Danešem Z. do kontaktu moc nepřicházel, protože s úvěrovou komisí představenstvo nemělo důvod se příliš stýkat. Občas proběhlo jen nějaké jednání, kde byl i tento obžalovaný přítomen. Ke konkrétním úvěrovým smlouvám uváděným v obžalobě svědek nebyl schopen uvést žádné bližší skutečnosti a doplnil, že on sám úvěrové smlouvy ani příliš nepodepisoval, protože se tak často v Ostravě nevyskytoval. Pokud si vzpomíná, tak podepsal snad dvě až tři úvěrové smlouvy, kdy v tomto případě se jednalo o prolongace. Ke konkrétním dotazům svědek doplnil, že na kapitálových trzích se pohybuje od roku 1993, kdy si udělal makléřskou zkoušku. Má tedy určité zkušenosti v tomto oboru, a to nejen na území ČR. Potvrdil, že v rámci svého působení v UNIBONu nikdy nezaznamenal, že by mu někdo z členů představenstva lhal nebo ho uváděl v omyl.

Svědék Jan K. zahájil pracovní poměr v družstevní záložně UNIBON 1. 9. 2006. Jeho předchozím zaměstnavatelem byl Úřad pro dohled nad družstevními záložnami, kde pracoval na pozici zástupce ředitele a mimo jiné byl pověřen tvorbou návrhu primární legislativy, upravující podnikání spořitelních a úvěrových družstev. Poté, kdy byla agenda tohoto úřadu ze zákona převedena na ČNB, rozhodl se nastoupit právě do družstevní záložny UNIBON s tím,

že druh práce, kterou tam vykonával, byla problematika, která postihovala promítnutí legislativy do interních procesů a zabezpečování provázanosti těchto interních normativů. V družstevní záložně tedy pracoval na pozici pracovníka compliance. Jeho pracovní poměr k danému subjektu skončil v lednu 2011. Jeho pracoviště bylo převážně v Praze a do Ostravy dojížděl asi jednou týdně. Prováděl konzultace nad různými pracovními návrhy interních normativů, neboť celý proces probíhal tím způsobem, že danou právní normu bylo nutno promítnout do návrhu interní úpravy. Následně záležitost procházela poměrně značným konzultačním procesem vůči všem osobám, aby úprava byla funkční. Cílem jeho cest bylo seznámení subjektů a případné projednání návrhu řešení připravovaných legislativních úprav.

Tento svědek v přípravném řízení mimo jiné uvedl, že zpočátku svého angažmá v UNIBONu tento subjekt velmi oceňoval i s ohledem na to, co vytvářel a jací lidé a jakým způsobem v něm pracovali na výkonných úrovních. Na počátku jeho nástupu byla v UNIBONu řada lidí, kteří vykonávali svou práci velmi dobře s ohledem na předchozí praxi a měli zájem subjekt vést k úspěchu. Postupem doby z neformálních hovorů uvnitř záložny zjistil, že někteří pracovníci v rámci schvalování jednotlivých úvěrových případů se od prosazení dané žádosti distancovali a uvedli, že takový úvěrový případ ke schválení nedoporučují. Jednotlivé konkrétní úvěrové případy nebyl schopen konkretizovat ani v přípravném řízení a po přečtení této části výpovědi u hlavního líčení doplnil, že osobně nebyl pověřen touto agendou a tyto informace byly pouze neformální, které zjistil čistě z osobních diskuzí s jednotlivými zaměstnanci, příp. z doslechu. On sám nebyl nikdy přítomen projednávání konkrétního případu. U hlavního líčení také potvrdil, že pro každý úvěrový případ byl vytvořen průvodní list, na kterém navrhovatel uváděl své stanovisko, tzn., mohl tam uvést, že úvěrový případ tak, jak je zpracován, je plně konformní s jeho odborným názorem. Pak celá záležitost šla na oddělení risk managementu, dále na úvěrovou komisi a na představenstvo. V této hierarchii osoba svědka nikde nefigurovala. Neměl ani možnost se s těmito průvodními listy seznamovat. Pokud v přípravném řízení uváděl, že z titulu své pozice měl snahu řešit některé věci s vedením záložny a mnohokrát byl účastníkem mnoha konfliktů na dané téma, kdy se snažil v mnoha případech věci změnit, pak u hlavního líčení uvedl, že není schopen konkretizovat, co konkrétně chtěl tehdy s vedením záložny řešit. Dle jeho názoru subjekt se nějakým způsobem vyvíjel, a to se samozřejmě promítalo do vnitřních vztahových záležitostí. Jak v přípravném řízení, tak také u hlavního líčení, tento svědek potvrdil, že nikdy nebyl svědkem toho, že by obžalovaný Daneš Z. jakkoliv ovlivňoval chod záložny a nikdy nebyl ani účastníkem nějakého děje, z něhož by vyplývalo, že tento obžalovaný nějakým způsobem zasahoval do operativy daného subjektu či do reálného výkonu jeho činnosti. Po celou dobu jeho působení v záložně nenabyl dojmu, že ze strany vedení záložny by docházelo k nějakému nezákonnému jednání.

Svědék Ing. Václav K. nastoupil do UNIBONu koncem roku 2011, a to na žádost svého kolegy MVDr. Š. Působil zde pouze krátce do března nebo dubna 2012 a podstatou jeho angažmá v UNIBONu byl pokus o zvrácení stávajícího nedobrého stavu, kdy UNIBON v té době již měl ze strany ČNB pozastavenou činnost v úvěrové oblasti a hrozilo odebrání licence. Svědek působil na pozici výkonného ředitele a snažil se řešit problematiku úvěrové přírody. Jednou za 14 dnů se scházela komise pro řešení pohledávek, která řešila jednotlivé problematiku úvěry ve smyslu nalezení cesty k jejich vymožení. Nejčastěji přicházel do kontaktu s Ing. Davidem R., s nímž jednal při řešení problémových úvěrů. Jeho práci viděl jako korektní. S obžalovaným Radkem H. přicházel do kontaktu málo, neboť ten měl na starosti výpočetní techniku a pobočky. S obžalovaným Danešem Z. v podstatě do kontaktu nepřicházel, neboť tento se neúčastnil jednání uvedené komise. V době jeho působení v UNIBONu se projednávalo cca 50% úvěrů, které byly po splatnosti. Tyto úvěry se řešily a v té době se Ing. R. k těmto úvěrům snažil přistupovat mírněji, kdy prosazoval tendenci dát ještě dlužníkům šanci, aby svoje závazky splatili.

Svědék Ing. Ivo H. působil v UNIBONu patrně nejdéle ze všech svědků, a to od měsíce března 2005 do září 2012 a vystřídal různé pozice. Začínal v podstatě jako první zaměstnanec družstevní záložny na pozici ekonomického ředitele, následně byl předsedou úvěrové komise, pracoval na oddělení risk managementu a po nejdelší období také vykonával funkci úvěrového pracovníka. Svědek uvedl, že celou svou profesní praxí se zabýval správou a vymáháním pohledávek, rovněž i úvěrovým financováním, kdy dříve působil také ve společnosti Union Trading. Vzhledem ke svému pracovnímu zařazení v UNIBONu přicházel s obžalovanými pracovníky do styku. V představenstvu byli Ing. David R. i Radek H. a obžalovaný Daneš Z. byl v určité době předsedou úvěrové komise.

Také tento svědek popsal úvěrový proces, který byl dle jeho názoru obdobný úvěrovému procesu v bankovním sektoru. Na rozdíl od banky, každý žadatel o úvěr musel být členem družstevní záložny, tedy projednávaly se s ním projekty, podnikatelské záměry, ekonomické výsledky a další. Jako úvěrový pracovník se svědek samozřejmě účastnil jednání úvěrové komise, neboť úvěrový pracovník návrh přednášel, musel ho obhájit a předložit ho úvěrové komisi ke schválení. Zpočátku fungování UNIBONu nebyly písemné žádosti o úvěr, ty byly zavedeny až v roce 2006. Před tímto obdobím v podstatě v UNIBONu působil jako jediný úvěrový zaměstnanec, takže musel sám vytvářet úvěrovou dokumentaci a obhajovat předkládané návrhy a postupem doby se tím lidí doplňoval, neboť to požadoval i Úřad pro dohled nad družstevními záložnami a následně i ČNB, takže poté v roce 2006 došlo na písemné zpracování žádostí. K jednotlivým dlužníkům, kteří čerpali úvěr od UNIBONu a jsou uvedeni v obžalobě, se detailně svědek nebyl schopen vyjádřit a pouze uvedl, že má povědomost o tom, že tyto firmy úvěr čerpaly a také doplnil, že u řady těchto společností byly podnikatelské záměry spolufinancovány také bankami, tzn. tyto podnikatelské záměry byly shledány životaschopnými a UNIBON se podílel u těchto projektů pouze na dofinancování nebo na prvopočátku. Ke konkrétnímu dotazu, zda se někdy stalo, že by svědek nedal souhlasné stanovisko k úvěrové smlouvě a přesto byl tento úvěr schválen, u hlavního líčení svědek uvedl, že takovéto skutečnosti si není vědom. Krátce se vyjádřil také k otázce úvěrové angažovanosti, kterou on sám v počátku z titulu své funkce risk manažera zpracovával, ale následně to převzali kolegové Ing. K. a Harry Š. Potvrdil také, že postup při vyřizování nového úvěru a při jeho prolongaci byl naprosto identický, tzn., jakákoliv změna úvěrového vztahu musela být projednána úvěrovou komisí, následně finálně odsouhlasena představenstvem, které podepisovalo smluvní dokumenty.

K otázce nejčastějšího způsobu splácení úvěrů a jejich úroků se svědek vyjádřil v tom směru, že UNIBON v době, kdy začínal, nemohl nabízet depozitní produkty s dobou splatnosti delší než 1 rok, tzn. „startoval“ s depozitními produkty a terminovanými vklady s krátkou dobou splatnosti, tj. na tři až šest měsíců. Důvodem takového postupu byla skutečnost, aby se UNIBON nedostal do problémů s likviditou, kdy musela být „vybalancována“ splatnost pohledávek i závazků. Některé úvěry byly splatné jednorázově, kdy to záleželo na charakteru a účelovosti poskytnutého úvěru, a některé měly splátkové kalendáře. Postupně se úvěry také prolongovaly, pokud to dovozovala ekonomická situace dlužníka. Úroky byly splatné většinou měsíčně, v některých případech byly splatné taktéž jednorázově, avšak výjimečně. Zajištění úvěru bylo sjednáváno vždy individuálně a svědek nevyhloučil, že se mohlo stát, že jednou nemovitostí např. mohlo být zajištěno i více úvěrů. Pokud jde o jistící instrumenty, pak základním a nejčastějším zajišťovacím instrumentem byly biankosměnky, v mnoha případech avalované osobami zodpovědnými za realizaci daného podnikatelského záměru. Další zajišťovací instrumenty souvisely s účelovostí poskytnutého úvěru, kdy se mohlo jednat o nemovitosti, pohledávky, movité věci či další. Na pravidla, která jednotlivé zajišťovací instrumenty ohodnocovala, byly zpracovány interní normy, podle nichž se postupovalo. Tyto normy byly předkládány k vyjádření i ČNB. Ke konkrétnímu dotazu svědek uvedl, že si není vědom, že by úvěry společností uvedených v obžalobě byly nějakým způsobem vyňaty

z vymáhacího procesu. Doplnil, že ke konci jeho působení v UNIBONu, kdy již družstevní záložna byla v likvidaci, nebyl prvotní záměr portfolio vymáhat, ale spíše hledat cestu k uspokojení věřitelů odprodejem či zpeněžením pohledávek. Svědek rovněž potvrdil, že vliv hospodářské krize z let 2007-2008 se promítl také v bankovníctví, kdy banky přitvrdily podmínky pro poskytování úvěrů a mělo to vliv také na další věci. Konkrétně uvedl společnost Job Air Technic, kdy vzhledem k finanční krizi stát odstoupil od záměru dofinancovat tento projekt, a této společnosti nebyla vyplacena příslibená dotace ve výši asi 400.000.000 Kč. Dopad byl rozsáhlý, kdy kromě letecké výroby se jednalo i o redukci stavební výroby, což byl např. zase negativní dopad na společnost Slezský kámen. Jednoznačně svědek uvedl, že se za dobu svého působení v UNIBONu on sám nikdy nesetkal s tím, že by ho kdokoliv z obžalovaných jakýmkoliv způsobem ovlivňoval v jeho rozhodování. K osobě obžalovaného Radka H. pak jednoznačně uvedl, že ten působil na pozici obchodního ředitele, byl členem představenstva a zabýval se zejména informačním systémem a staral se o image záložny navenek.

Svědék Daniel Z. působil v roce 2011 ve finanční skupině, která spoluvlastnila Záložnu CREDITAS (dnešní Banka CREDITAS) a uvedl, že roky 2008 a 2009 byly pro všechny záložny kritické a v té době UNIBON vykazoval i podle informací ČNB známky nestability. V rámci jednání mezi těmito ústavy vznikla potřeba posílit UNIBON, a proto v roce 2011 svědek vstoupil do UNIBONu, napřed do pozice člena výboru schvalování úvěrů a posléze kvůli kolizi zájmů se stal někdy v polovině roku 2011 výkonným ředitelem UNIBONu. Na základě svých zkušeností je svědek přesvědčen, že je velký rozdíl mezi finanční institucí s licencií ČNB a běžnou obchodní korporací. V případě běžné obchodní korporace totiž rozhoduje představenstvo nebo dozorčí rada, u finančních institucí s licencií, zejména pak u kampeliček, příp. bank, se kterými má svědek hluboké zkušenosti, systém funguje jinak. V každé kampeličce či bance existují jednotlivá oddělení, jejichž práce na sebe musí navazovat, ta oddělení by měla být oddělená, měl by být oddělen obchodník od analytika, analytik od pracovníka risk managementu a dále jsou ještě další oddělení, které jsou zodpovědné za to, že navržený úvěrový případ je v souladu s českými zákony, předpisy apod. Až všechna tato oddělení splní svůj úkol, pak nastává fáze schvalování, vyjadřování risku a posouzení, zda je daný obchod v pořádku či nikoliv. Dle jeho názoru jednotlivá oddělení v UNIBONu sice měla schopnost plnit své úkoly, avšak neplnila je dostatečně. Zejména dle jeho názoru oddělení compliance nedělalo svou práci dobře a výsledkem toho byly výtky ČNB, neboť pokud by tímto oddělením byla práce odváděna správně, pak by ekonomicky spjatá skupina osob nemohla dostat další úvěr, protože by se takový úvěr nedal schválit. Konkrétně s jednotlivými obžalovanými svědek žádný problém neměl, největší problém měl právě s jednotlivými odděleními. Nutil totiž lidi měnit své pracovní návyky, tlačil na ně a měl s nimi řadu konfliktů, když jim některé případy vracel k dopracování. S Ing. Davidem R. pracoval mnohokrát, byl to člověk, který dodržoval termíny, snažil se vždy všechny podklady doložit, osobně ho hodnotí poměrně vysoko. Svědkovi je známo, že každý úvěrový případ měl svou úvěrovou kartu. Za dobu jeho působení se však již úvěrů poskytovalo málo. I k poskytnutým úvěrům však existovala úvěrová dokumentace.

V přípravném řízení byl svědek dotázán na konkrétní společnosti a jejich úvěry uváděné v obžalobě, jakož i některé další společnosti (Slezský kámen a.s., VOKD, a.s., Air Cargo Operations, a.s. a další), k nimž uvedl, že ke konkrétním případům se nijak blíže vyjádřit nedokáže a u hlavního líčení doplnil, že není schopen se vyjádřit k hodnotě zajištění těchto jednotlivých úvěrů. Současně dodal, že tyto uvedené společnosti ČNB považovala za ekonomicky spjaté skupiny osob, a tudíž ve vztahu k těmto společnostem byla jen velmi omezená možnost činností. Do této ekonomicky spjaté skupiny osob však dle jeho názoru nepatřil Český podnikatelský leasing, a.s. Svědek také potvrdil, že v době jeho působení v UNIBONu, tj. v roce 2011, se nejvíce komunikovalo s ČNB. Byla snaha ze strany UNIBONu ukázat, že tato záložna je schopna postupně dostát všem závazkům a doplnit

kapitál. Vše ztroskotalo koncem října 2011, kdy záložna UNIBON poměrně neobvykle koupila nemovitost, která v té chvíli nebyla pro záložnu vůbec potřebná, kdy se jednalo o porušení neformálních dohod s ČNB a svědek poté také odstoupil ze svých funkcí v UNIBONU. K osobám obžalovaných i u hlavního líčení doplnil, že s obžalovaným Radkem H. byl v kontaktu spíše sporadicky, neboť tento obžalovaný byl odpovědný za běžnou činnost. Poměrně často se setkával s Ing. Davidem R. a zároveň se potkával také s obžalovaným Z., který se poměrně živě zajímal o to, co a jak dál a chtěl přilákat do záložny další kapitál.

Také další **svědkyně – Ing. Renata P.** – pracovala v UNIBONU poměrně dlouhou dobu, a to od roku 2006 až do ukončení činnosti záložny v roce 2012. V dřívější době pracovala v Union bance, kde měla na starosti bankovní informační systém a měla v rámci Ostravy ojedinělé zkušenosti v této oblasti. Proto poté, kdy ji oslovit její bývalý kolega – svědek Ivo H. – který už v UNIBONU pracoval, do této záložny na podzim roku 2006 nastoupila. V době jejího nástupu IT systém fungoval tak, že vše bylo vedeno ručně v Excelu, veškerý platební a zúčtovací styk probíhal přes účty v ČSOB nebo v jiných bankách, kdy hlavní účty byly v ČSOB. Bankovní informační systém se začal zavádět v průběhu roku 2007, kdy do něj byly zavedeny počáteční zůstatky konce roku 2006. Následně půl roku běžel kontinuálně jak bankovní informační systém, tak excelovské tabulky. Bankovní informační systém musel být schválen ČNB a platila tam velmi přísná kritéria a specifika a v takovém bankovním informačním systému nelze dělat věci, které jsou běžné v účetnictví nebo obecně v účetních systémech. Svědkyně uvedla případ takový, že když např. došlo k chybě nebo k nějaké změně a této chyby si všimla např. ve čtvrtek s tím, že to bylo chybně provedeno v úterý, tak v bankovním informačním systému nemohla vstoupit do úterý a tam to přeúčtovat, ale všechno musela opravit v daný čtvrtek. Nic tedy nemohlo být provedeno oklikou. Ohledně činnosti bankovního informačního systému probíhala také řada kontrol z ČNB a nikdy nebyly vytykány žádné nedostatky. Pokud jde o úvěrové procesy, těch se svědkyně neúčastnila a nebyla přítomna ani jednání úvěrových výborů. S obžalovanými do styku přicházela, kdy obžalovaný Radek H. a Ing. David R. byli různou dobu její přímí nadřízení, obžalovaného Daneše Z. sice potkávala, ale nikdy ji ničím neúkoloval. V roce 2012 svou činnost v UNIBONU ukončila, a to v souvislosti s odnětím licence této družstevní záložně. Dle jejího názoru důvodem konce záložny byla skutečnost, že se jednalo o velmi malou záložnu a od roku 2011 některé firmy, které měly v UNIBONU největší podíl, začaly mít problémy, byl to dle jejího názoru jeden z důvodů konce této záložny. V současné době svědkyně vykonává činnost pro insolvenční správky UNIBONU JUDr. Martínkovou a potvrdila, že na základě pokynů této insolvenční správkyne připravovala také zprávy poskytnuté v tomto trestním řízení na základě žádostí policejního orgánu. Vycházela přitom z údajů, které jsou dohledatelné v bankovním informačním systému. Ke konkrétním dotazům v průběhu hlavního líčení svědkyně doplnila, že nikdy za doby jejího působení v UNIBONU ji nikdo z obžalovaných nijak neinstruoval, aby zadávala nějaké mylné či falešné údaje u některých úvěrů nebo něco pozměňovala.

Svědék David H. je osobou, která do UNIBONU nastoupila až koncem roku 2011 fakticky jako tzv. krizový manažer. Tento svědek uvedl, že někdy na podzim roku 2011 byl osloven MVDr. Š. v tom směru, zda neví o zájemcích o investiční vstup do záložny s dalšími členskými vklady, aby se družstvo následně mohlo stát bankou. Svědek o potencionálních investorech věděl a podmínkou případného vstupu byla podrobná vědomost o skutečném stavu družstva. Jednal proto s tehdejším vedením UNIBONU, konkrétně s Ing. Davidem R. a Radkem H., samozřejmě také s MVDr. Š., přičemž jednání se účastnil také další obžalovaný – Daneš Z. S těmito osobami se tedy svědek nakonec dohodl o vstupu dalších investorů a koncem roku 2011 začali podnikat jednotlivé kroky k realizaci tohoto záměru. Celá činnost svědka tedy byla zaměřena na přípravu transformace záložny na banku. Potencionálními investory byly jak fyzické osoby, tak také osoby právnické. Mělo se jednat o vstupy vyšší než 20.000.000 Kč. ČNB však musela takovéto vklady schválit a nikdo z těchto klientů za tu dobu schválen nebyl.

V celkovém součtu investice od investorů měli být zhruba do 500.000.000 Kč. Za dobu jeho působení v UNIBONu se pohledávky vymáhaly, probíhaly úvěrové komise, snažili se jednat s dlužníky a vyvíjet činnost, aby bylo co nejvíce splaceno. Prvotní náhled restrukturalizace závazků a pohledávek byl schůdný, když s některými dlužníky UNIBON vstupoval do jednání a byl připraven plán, že by se celá záležitost dala během 3-5 let zasanovat. Z tohoto pohledu proto svědka překvapilo, že ČNB měla jiný názor a rozhodnutí ČNB o odnětí licence jej zaskočilo. Pokud jde o jednotlivé dlužníky, tito potřebovali čas na splácení a v roce 2011 svědek nebyl schopen posuzovat jednotlivé probíhající úvěry, jít do detailů, zajímala ho aktuální situace a udržení chodu záložny. Dle jeho názoru v době jeho působení v UNIBONu se jednalo o životaschopný projekt, v opačném případě by za něj nebojoval do poslední chvíle. V době jeho působení v UNIBONu přicházel svědek do styku se všemi osobami, figurujícími v této trestní věci, kdy Ing. David R. a Radek H. se starali o provoz UNIBONu a plnili si své povinnosti vyplývající z jejich pracovního postavení. Další obžalovaný – Daneš Z. – dle názoru svědka v té době žádnou hmatatelnou aktivitu ve vztahu k UNIBONu nevyvíjel.

Svědék Bc. Dalibor H. byl v letech 2003-2005 předsedou představenstva společnosti TRIMEX REALITY, a.s., kdy hlavním akcionářem této společnosti byl obžalovaný Daneš Z. U hlavního líčení svědek uvedl, že si již nepamatuje, zda mu byla učiněna někdy nabídka být členem úvěrového družstva a zda jim byl či nikoliv. V souladu s ust. § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř. proto byla svědkovi přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, s níž u hlavního líčení vyjádřil souhlas. V této výpovědi svědek uvedl, že byl osloven obžalovaným Danešem Z., zda by nějakou dobu nechtěl vykonávat funkci v úvěrové komisi družstva. Bylo to někdy v roce 2005. Následně však k dohodě nedošlo, předložené dokumenty nepodepsal a o další činnosti mu není nic známo, v UNIBONu nebyl nikdy zaměstnán, trvalo dále pouze jeho angažmá ve společnosti TRIMEX REALITY, a.s.

Také poslední **svědek – Ing. Ivo C.** – byl členem představenstva UNIBONu pouze velmi krátce v závěru fungování této záložny, někdy v první třetině roku 2012, tj. v době, kdy již v ČNB probíhalo řízení o odejmutí licence záložně. Důvodem jeho nástupu do představenstva byla předpokládaná práce s pohledávkami v družstvu, se kterou měl zkušenosti ze své předchozí pracovní činnosti. Nepamatuje si, kdo mu nabídl tuto práci, ani neví, kdo jej jako člena představenstva v družstvu navrhl členské schůzi. V době, kdy působil ve statutárním orgánu záložny, již byla činnost družstva ze strany ČNB omezena, kdy družstvo nemohlo přijímat vklady ani poskytovat úvěry. Vzhledem k tomu, že v UNIBONu působil asi jen tři týdny a poté došlo k odebrání bankovní licence, v podstatě z jeho strany k žádné činnosti nedošlo. Měl mít v UNIBONu na starosti vymáhání a obchod s pohledávkami, neboť této činnosti se v minulosti věnoval dlouhou dobu. Svědek uvedl, že jednotlivé dlužníky a firmy uvedené v obžalobě nezná a o úvěrech, které jim byly poskytnuty, nic neví. K osobám jednotlivých obžalovaných doplnil, že nejméně z nich zná obžalovaného Radka H., s nímž přišel do styku jen málo, a další dvě osoby zná ze svého předchozího zaměstnání u spol. CCG, a.s., a to z let 2004-2005. Svědek se domnívá, že v minulosti spol. CCG vykonávala pro UNIBON činnost podpory IT.

17. V **poslední podskupině** této skupiny svědků jsou zařazeny osoby, které zpracovávaly interní audit.

Svědék Ing. Radek Š. je majitelem společnosti Argeus, s.r.o., která pro družstvo UNIBON prováděla s určitými přestávkami v letech 2006-2010 interní audit. Obecně k auditorské činnosti svědek uvedl, že interní audit finanční instituce, tedy i záložny, musel být podle tehdejší platné legislativy vykonáván a v tomto případě měla záložna dvě možnosti. Mohla si interní audit zajistit svými zaměstnanci nebo formou outsourcing. Někdy v roce 2006 nebo 2007 byl svědek požádán Ing. Davidem R. o provádění interního auditu, a proto byla podepsána smlouva na jeden rok. Následně nová smlouva podepisována nebyla a interní audit prováděl

zaměstnanec záložny a poté znovu byla podepsána další smlouva, kdy byl proveden audit za následující období roku 2008 nebo 2009. Princip byl takový, že vlastně na základě platné legislativy se udělal plán interního auditu, udělala se předcházející analýza rizik a podle metodiky ČNB se plán předložil vedení záložny, tj. představenstvu, což bylo schváleno a audit se prováděl v měsíční periodě. V rámci provádění auditu se vychází ze standardů, kdy se ověřuje daný proces, riziko a popisují se určitá zjištění. Pokud byl zjištěn nějaký nesoulad mezi vnitřními předpisy záložny a tehdy platnými zákony či vyhláškami, tak ho auditor identifikuje, popíše a doporučí nějaká opatření k nápravě. Svědek potvrdil, že v rámci výkonu své činnosti se určitě zabýval také skupinou ekonomicky spjatých osob. Tato činnost souvisí s metodikou týkající se úvěrové angažovanosti a kapitálové přiměřenosti, a pokud objevili případy, které byly limitní, tzn. že hrozilo překročení těchto ukazatelů, pak je zcela určitě v rámci prováděné činnosti řešili. V rámci výkonu své činnosti v UNIBONu svědek přicházel do styku se všemi třemi obžalovanými a v podrobnostech odkládal na písemné podklady, které v počátcích trestního řízení předložil. Doplnil, že při provádění auditu měli k dispozici relevantní podklady, a to z různých oddělení, kdy tyto materiály byly komplexní a auditoři vycházeli z toho, že materiály jsou věrohodné.

Svědčce Ing. Marcela N. působila také v UNIBONu jako interní auditor a v dřívější době pracovala také v ČNB, kde měla na starosti Union banku, takže obdobné prostředí znala. Na pozici interního auditora nastoupila ve druhé polovině roku 2010 poté, kdy byla oslovena Ing. Davidem R. Její pracoviště bylo v Praze. Svědkyně uvedla, že interní auditor ověřuje rizikové oblasti, které jsou rozděleny podle závažnosti, tzn. řeší se vnitřní řídicí systém, kontrolní systém řízení rizik, likvidita apod. Pro UNIBON pracovala jen něco málo přes dva roky a důvodem ukončení této spolupráce bylo odnětí licence záložně. Z jejího pohledu v UNIBONu v době jejího působení nevznikly žádné problémy. Na jednání představenstev, kterých se účastnila, řešili obžalovaní mimo jiné úvěrovou angažovanost, navýšení opravných položek a další věci, samozřejmě i otázku ekonomicky spjatých skupin osob. V okamžiku, kdy se kapitál snížil, tak vlastně vznikly i ekonomicky spjaté skupiny osob, které do té doby nebyly, tzn., probíhala jednání, jakým způsobem tuto skutečnost vyřešit. Probírala se také možnost splácení jednotlivých úvěrů. I tato svědkyně potvrdila, že UNIBON měl převážně krátkodobé vklady i úvěry, neboť časové horizonty vkladů i úvěrů musí korespondovat. Auditorská činnost neprobíhala ohledně celého úvěrového portfolia, ale vybíral se pouze vzorek, který vybírala sama svědkyně. V rámci své činnosti spolupracovala se všemi obžalovanými, přicházela do styku zejména s obžalovaným Radkem H., neboť pod něj patřil informační systém a celý provoz řízení pobočkové sítě a i tyto věci byly auditovány. Zdůraznila, že úvěry byly nastaveny tak, aby odpovídaly likviditě, tzn., pokud existovaly krátkodobé vklady, musely být krátkodobé úvěry. Z tohoto důvodu potom byly také úvěry prolongovány, což je zcela běžné v mnoha finančních institucích. Ohledně zajištění jednotlivých úvěrů se svědkyně vyjádřila tak, že dle jejího názoru toto zajištění bylo dostatečné.

Ke konkrétním dotazům se svědkyně vyjádřila také k metodice a schvalovacímu procesu jednotlivých úvěrů v UNIBONu za doby jejího působení. Jednoznačně uvedla, že představenstvo v rámci nastavených procesů úvěrové případy pouze podepisovalo, ale hlavní odpovědnost měli jednotliví předkladatelé, kteří ručili za to, že úvěry jsou poskytnuté správně, že je tam likvidita a dobré zajištění. Svědkyně jednoznačně uvedla, že se nestal jediný případ, u kterého byla přítomna, kdyby úvěrař nebo pracovník risk managementu úvěrový případ neschválil a naopak představenstvo jej schválilo. Nikdy se jí také nestalo, že by v pozici interního auditora byla uvedena někým z obžalovaných v omyl nebo že by jí byly poskytnuty nepravdivé či zkreslené informace. Veškeré pracovní vztahy byly korektní a v pořádku. Rozhodně nezaregistrovala nikdy situaci, která byla následně prezentována v médiích, že by UNIBON byl „osobní pokladničkou“ obžalovaného Daneše Z. Dle jejího názoru nikdo z obžalovaných nemohl ovlivňovat úvěrový proces a není možné, aby někdo z obžalovaných

ovlivnil tolik lidí, kteří se k danému konkrétnímu úvěrovému případu vždy vyjadřovali. Nenastal jediný případ, o kterém by svědkyně věděla, že nebylo poskytnuto kladné stanovisko úvěřářů, likvidity, oddělení risku a takový úvěr byl schválen. Svědkyně byla v rámci výkonu své činnosti seznámena s výtkami, které přišly ze strany ČNB. Domnívá se však, že nejen ona, ale i řada dalších osob, měla jiný názor na věc, než v té době ČNB. UNIBON měl připraveného investora, který by navýšil kapitál a v rámci udržení dobrých vztahů s ČNB jako regulátorem se snažil dotvořit i opravné položky dle závěru ČNB. Tyto také dotvořil, v tom okamžiku se snížil kapitál a začaly problémy. Na ČNB ležela žádost investora o navýšení kapitálu - o vstupu do UNIBONu - v době, kdy vlastně již vrcholily práce ČNB na odejmutí licence záložné a nakonec se vstup investora bohužel nekonal.

Také **svědkyně Ing. Helena S.** působila v UNIBONu jako interní auditor po dobu dvou let, a to v období 2006-2008. Dle jejího názoru interní audity probíhaly podle obecně platných standardů a na základě plánu interních auditů, kdy za dobu svého působení neshledala žádné neshody s interními směrnici nebo zákonem. V době jejího působení si svědkyně vzpomíná na dvě kontroly ze strany ČNB, kdy na přesné závěry si nepamatuje, ale pokud by k nějakým neshodám došlo, určitě by si je vybavila. V rámci interního auditu neshledala žádné nedostatky, protože pokud by na nějaká podezřelá fakta přišla, tak by určitě tuto celou záležitost musela hlásit, k čemuž nedošlo. Konkrétně na kontrolu z finančně analytického útvaru ministerstva si vzpomíná velmi dobře, protože ji připravovala. V rámci této kontroly bylo zjišťováno, zda UNIBON dělal všechny kroky k tomu, aby nedocházelo k legalizaci výnosu z trestné činnosti. Tato kontrola dopadla bez doporučení v naprostém pořádku. Ke konkrétnímu dotazu svědkyně také doplnila, že každá finanční instituce, tedy i družstevní záložna, měla nastavený tzv. vnitřní kontrolní systém. Jedná se o soubor procesů, které zamezují tomu, aby v případě, že někdo udělá chybu nebo by chtěl udělat podvod, aby se tomu zamezilo. Tyto procesy jsou navazující nebo jsou podchyceny nějakou dokumentací. Vnitřní kontrolní systém je soubor interních směrnic a ty byly zpracovávány podle tehdejší platné evropské legislativy a měla je k dispozici i ČNB. I tato svědkyně jednoznačně vyloučila, že by v průběhu její pracovní činnosti v UNIBONu ji kdokoliv z obžalovaných nějakým způsobem uvedl v omyl, činil na ni nějaký nátlak nebo ji uváděl nějaké nepravdivé informace.

18. Do **druhé skupiny svědků** jsou zařazeni představitelé společností, kterým byly poskytnuty UNIBONem úvěry, příp. osoby, které ohledně těchto úvěrů jakkoliv jednaly.
19. Ve vztahu ke společnosti **Czech Connect Airlines a.s** (dále jen CCA a.s.) byli vyslechnuti svědci Ing. Martin H., Stanislav P., Ing. Leoš L. a Ing. Lubomír V. Vůči žádnému z těchto svědků nebylo a není vedeno trestní řízení v souvislosti s poskytnutým úvěrem.

Svědék Ing. Martin H. v minulosti pracoval společně s Lubomírem V. ve společnosti Letiště Ostrava, a.s. a poté, kdy v této firmě skončil v roce 2009 z důvodu změny složení politických sil v Moravskoslezském kraji po volbách 2008, jej právě Lubomír V. oslovil někdy v roce 2010 s nabídkou zaměstnání ve společnosti CCA a.s., která svou činnost rozjížděla. Do této společnosti nastoupil někdy na jaře 2010 a setrval tam do podzimu 2011. Pracoval zde na pozici finančního ředitele. V roce 2010 sice společnost začínala, ale aktivně se jednalo o pronájem leteckých motorů, uzavíraly se smlouvy na první sezonu, najímali se první zaměstnanci, získávaly se licence, tedy probíhal celkem složitý administrativní proces, neboť vše směřovalo k tomu, aby již první sezonu se dalo létat. Mateřskou společností firmy CCA a.s. byla společnost CCG, jejímž majitelem byl obžalovaný Daneš Z. Jen občas se s tímto obžalovaným svědek setkal. Ohledně úvěru na provozní financování společnosti bylo osloveno více bankovních institucí – Česká spořitelna, Komerční banka, ČSOB a jiné, kdy tento úvěr byl nutný na provozní náklady (palivo a další záležitosti, které jsou nutné pro provoz letecké společnosti). V této souvislosti byly tedy oslovovány různé finanční instituce, nejdále jednání dospěla v ČSOB, které však mělo složité schvalovací procesy trvající delší dobu, a proto se nakonec

společnost CCA a.s. dohodla s UNIBONem. Za dobu, kdy svědek působil ve společnosti CCA a.s. byl úvěr UNIBONu splácen, tj. byly řádně hrazeny jak úroky, tak splátky. Pokud jde o zajištění tohoto úvěru, svědek si vzpomíná, že právě Lubomír V. jako ředitel společnosti poskytoval aval jako fyzická osoba. Dle názoru svědka byl úvěr důvodný a byl použit na průběžné financování nákladů společnosti. V daném případě se jednalo o klasický podnikatelský záměr, který byl připravován zejména na základě obchodních smluv a UNIBONu byly poskytnuty veškeré informace, které byly k dispozici. Kromě obžalovaného Daneše Z. zná svědek také Ing. Davida R., a to z průběžných finančních porad skupiny, kdy dle jeho názoru tato osoba vystupovala za společnost Geofin, a.s., jeho přesnou pracovní pozici však neznal. Svědek si nevzpomíná, zda někdy potkal obžalovaného Radka H., ten se každopádně žádných porad neúčastnil. Ke vstupu nového investora do společnosti – pana Z. – se svědek vyjádřil v tom směru, že tato osoba přinesla do společnosti nemalý kapitál, jednalo se o milionové částky a z pohledu svědka se společnost v dané době částečně stabilizovala. Dle jeho názoru byla společnost životaschopná a mohla dobře fungovat i do budoucna.

Svědék Stanislav P. působil ve společnosti CCA a.s. od počátku roku 2010 po dobu asi dvou let, než tato společnost skončila. Byl zde ve funkci letového ředitele a šéfa výcviku letových posádek. Nějakou dobu byl také členem představenstva společnosti a z toho titulu také podepsal úvěrovou smlouvu. I tento svědek potvrdil, že ke vstupu do společnosti byl osloven svým známým Ing. V. a jeho úkolem bylo připravit činnost společnosti tak, aby mohla provozovat charterové lety. V době svého nástupu do společnosti se svědek seznámil s obžalovaným Danešem Z., ostatní dva obžalované svědek nezná. Svědkovi nejsou známy okolnosti sjednání úvěru u UNIBONu, neboť smlouvu k podpisu dostal až v okamžiku, kdy již byla připravena a on sám se jednání o úvěru neúčastnil, neboť to byla záležitost finančního ředitele. Věděl pouze, že úvěr má být použit jako provozní úvěr, neboť společnost chtěla zahájit lety z Ostravy a peníze tedy byly použity na běžný provoz společnosti, zejména leasing letadel, mzdy zaměstnanců apod. Společnost měla nejdříve jedno letadlo, poté se počet rozšířil na dvě. Ihned po získání povolení počátkem června začaly fungovat charterové lety, letadla byla vytižena. Ke splácení úvěru svědek uvedl, že ví pouze to, že zpočátku byl úvěr splácen, ale bližší informace k tomu nemá. Po vstupu nového investora do společnosti – pana Z. – koncem roku 2010 se změnilo to, že začaly létat také pravidelné linky do Ruska, a to ve velké míře. Bylo to zejména proto, že charterové lety byly sezonní záležitost a společnost měla zájem naplnit letový řád pro letadla i mimo sezonu, takže právě pan Z. přišel s tímto rozšířením činnosti. Před vstupem tohoto nového majitele byla firma dle názoru svědka v poměrně dobré kondici, neboť to bylo po letní sezoně a vše bylo placeno s minimálním zpožděním. K osobě obžalovaného Daneše Z. svědek uvedl, že ve vztahu k CCA a.s. tato osoba nikdy nijak nevystupovala.

Také další **svědek – Ing. Leoš L.** – byl osloven k působení ve společnosti CCA a.s. Ing. V. Tuto nabídku svědek přijal a stal se členem představenstva této společnosti. Jednalo se o charterovou společnost, která dopravovala lidi na dovolenou. Záměr provozovat charterové lety byl realizován, kdy byla provedena analýza trhu, a bylo zjištěno, že existuje možnost realizovat leteckou společnost, která by byla v Ostravě tzv. domácí. V Ostravě je velké letiště a náklady na provoz letadel zde byly podstatně lepší, než na všech letištích okolních. Navíc v té době ČSA přestaly létat charterové lety a vznikl prostor, jak se uchytit na trhu. Minimálně jednu sezonu společnost fungovala bezproblémově a předpokládané plány se dařilo plnit. Z kalkulací vyplynulo, že s jistým vstupním provozním kapitálem by bylo možno zhruba do tří let dosáhnout vyrovnaného výsledku. Proto bylo zažádáno o úvěr a ten byl následně čerpán. Jednání o úvěru se svědek osobně neúčastnil a vyjádřil se pouze k použití finančních prostředků z tohoto úvěru, kdy uvedl, že bylo nutné najmout letadla, zaplatit zálohy leasingové společnosti a rozjet leteckou činnost. První sezona proběhla bezproblémově, avšak na začátku druhé sezony společnosti vypověděla smlouvy velká část cestovních kanceláří, a to téměř v jeden okamžik, přičemž vzhledem k množství načasování odlivu zákazníků CCA a.s. nebyla schopna

udržet ekonomicky vyrovnaný stav, proto všichni hledali cestu, jak situaci zvládnout. V určitém okamžiku vstoupil do společnosti pan Z. jakožto nový investor a jeho příchodem se situace částečně zlepšila. Dle názoru svědka se však vstupem této osoby do společnosti stalo její fungování neprůhledným, a proto svědek ze společnosti odešel, neboť nebyl schopen jakkoliv řízení společnosti ovlivnit.

Ke konkrétním dotazům svědek doplnil, že o financování společnosti CCA a.s. rozhodovalo představenstvo a vlastníkem této společnosti byla CCG a.s., za níž jako majitel vystupoval obžalovaný Daneš Z. K ostatním obžalovaným se svědek nebyl schopen vyjádřit, s těmito se nepotkával. V době, kdy nastoupil do CCA a.s. a ještě dříve, než byl poskytnut úvěr od UNIBONu, se společnost CCA a.s. financovala tak, že tam byl vklad mateřské společnosti, který sloužil k tomu, aby se společnost vůbec dokázala rozjet.

Rovněž poslední **svědek – Ing. Lubomír V.** – velmi podrobně popsal fungování společnosti CCA a.s. i své vlastní angažmá v ní, kde působil jako generální ředitel a statutární zástupce. Podrobně popsal, že s obžalovaným Danešem Z. poprvé do kontaktu přišel někdy na přelomu let 1996-1997, kdy působil ve společnosti LET'S FLY na letišti, kde bylo letecké výcvikové centrum a on tam figuroval jako ředitel a vedoucí výcviku. V době, kdy končil ve funkci ředitele letiště z důvodu změny ve vedení kraje a chtěl se vrátit zpět do společnosti LET'S FLY, která už v té době patřila do společnosti CCG a.s., dostal se znovu do kontaktu s obžalovaným Danešem Z. Tehdy mu tento obžalovaný nabídl, zdali by se nezúčastnil schůzky s cestovními kancelářemi ohledně možností charterové letecké dopravy z Ostravy. Jelikož svědek již dříve fungoval jako provozní ředitel letecké společnosti a měl určité zkušenosti, souhlasil s touto nabídkou a začal zjišťovat zájem těch cestovních kanceláří. Situace byla v té době zajímavá pro vznik nového operátora, a proto se společnost Czech Connect Airlines a.s. začala touto možností zabývat. Společnost provozovala tři letadla Boeing 737 a provozovala je z 90% ve prospěch moravských a slovenských cestovních kanceláří. Samozřejmě tato společnost pro zahájení provozu potřebovala úvěr a podnikatelský plán počítal s postupným nárůstem během prvních tří let, takže se předpokládalo, že během této doby by byli schopni při plánovém obratu úvěr splácet. Výběrové řízení pro poskytnutí úvěrů bylo prováděno u různých bankovních ústavů a nakonec podmínky UNIBONu se jevíly jako nejlepší. Za doby působení svědka společnost hradila úroky úvěrů a své závazky se snažila plnit. Ke konkrétním dotazům svědek doplnil, že charterová společnost má jednu nevýhodu a tou je sezonní provoz. Největší vytíženost je přes léto a je třeba hledat možnosti, co s letadly a personálem dělat v zimě. Svědek byl v té době osloven panem Hubertem P., kterého zná z minulosti jako zástupce ČSA a ten ho požádal o schůzku s panem Z. Pan Z. v té době byl zástupce společnosti Ural Airlines v ČR a tyto linky létaly z Jekatěrinburgu a jiných měst v Rusku do Prahy a Karlových Varů. V rámci schůzky, která proběhla, bylo vedeno jednání o tom, že tato společnost hledá dopravce na provoz mezi Ruskou federací a ČR a vzhledem k tomu, že firma CCA a.s. v té době intenzivně hledala využití pro zimní sezonu, začalo se pracovat na tom, aby právě lety z Ruska do ČR v zimním období doplnily charterové lety v létě. Tato spolupráce se jevila jako výhodná, protože sezonní provoz turistických cestovních kanceláří v Rusku je zimní, a to zhruba od listopadu do ledna a velký příliv ruských turistů je právě v zimě, a proto se tato možnost jevila jako ideální doplnění letní činnosti. Svědek se proto s panem Z. setkal a po sérii jednání byla uzavřena smlouva o spolupráci na lince Ostrava nebo Brno s tím, že se podařilo získat zálohu od této společnosti a byla uzavřena smlouva, že CCA a.s. bude provozovat v zimní sezoně lety mezi Ruskem a ČR. Pro svědka to znamenalo to, že měl pokrytou výnosy i zimní část sezony a rýsovala se možnost zahájit pravidelnou leteckou dopravu. Teprve později pan Z. začal mít své představy, jak bude realizovat provozně společnost CCA a.s. a tam došlo k rozdílným názorům mezi svědkem a touto osobou. Svědek končil ve společnosti CCA a.s. v roce 2011 a důvodem jeho odchodu byly změny ve struktuře vedení letecké společnosti a v situaci, kdy svědek byl zodpovědný za provoz, dostával se čím dál víc do střetu zájmů s panem Z., a proto

odešel zpět do společnosti LET'S FLY. Dle názoru svědka však v době kolem roku 2010 byla situace ve společnosti CCA a.s. dobrá, jednalo se o životaschopný projekt, na tom svědek trvá, a také z tohoto důvodu sám jako fyzická osoba avaloval směnku jakožto zajišťovací institut. Kdyby takovému projektu nevěřil, samozřejmě by žádný takový krok neučinil. Teprve po odchodu svědka ze společnosti CCA a.s. svědek zjistil, že úvěr ve vztahu k UNIBONu přestal být splácen, peníze „mizely“ někam jinam, ale o tom už svědek žádné podrobnosti neví.

20. Celkem pět svědků se v průběhu trestního řízení vyjádřilo k činnosti a úvěrům další společnosti, a to **JOB AIR Logistics, a.s.** Svědci Mgr. Daniel H. a Ing. Josef H., kteří úvěrové smlouvy za společnost podepsali, mají v současné době v souvislosti s těmito úvěry trestní stíhání a trestní řízení proti nim je ve fázi podané obžaloby u Krajského soudu v Ostravě.

Svědka Mgr. Daniel H. působil dlouhou dobu od roku 2006 jako finanční ředitel společnosti JOB AIR Technic, a.s. a kromě toho v letech 2009-2011 byl členem představenstva společnosti JOB AIR Logistics, a.s. Od roku 2001 také zastupoval skupinu islandských a švédských investorů, kteří se rozhodli na letišti v Mošnově vybudovat opravárenské centrum, a tímto způsobem se vlastně dostal k letectví. V roce 2006, kdy projekt opravny letadel byl převzat skupinou obžalovaného Daneše Z. a pana S., který byl akcionářem společnosti JOB AIR Technic, se dostal právě do představenstva této firmy. Ve společnosti měl mimo jiné na starosti ekonomiku z pozice finančního ředitele. Dodnes vykonává členství zhruba v deseti společnostech a jeho působení v oblasti ekonomiky, daní a financí trvá už téměř 20 let. Svědek uvedl, že společnost JOB AIR Logistics, a.s. v prvním roce své činnosti dosáhla zhruba obrátu 20.000.000 Kč, a to převážně z obchodu s leteckými díly a se službami především logistickými. Během dvou let, tj. do roku 2009, zněkolikanásobila obrát, který se v letech 2008-2009, tj. před převzetím obou úvěrů, pohyboval stabilně mezi 80-100.000.000 Kč. Pokud jde o ekonomiku, společnost byla před i po převzetí úvěru ve výborném ekonomickém stavu. Byl tam nerozdělený zisk za poslední dva roky – téměř 10.000.000 Kč – který akcionáři nechávali ve společnosti, nevyplácely se žádné podíly na zisku a veškeré tyto finance byly použity na rozvoj společnosti. Logickým vyústěním vývoje společnosti byla poptávka po úvěrech, neboť pokud společnost roste, kumuluje majetek a potřebuje financování. Tím, že společnost byla relativně mladá, byly poptány asi 4 záložny a mezi nimi také UNIBON. Následně bylo vyhodnoceno, že nejlepší podmínky z důvodu rychlosti a regionu měla právě záložna UNIBON a z její strany byly poskytnuty dva úvěry ve dvouměsíčním sledu. Jednalo se o provozní úvěry, které byly použity na financování provozu této společnosti, tzn. na nákup zásob, profinancování pohledávek, příp. služeb a dalších. Svědek uvedl příklad, že jen nákup leteckého motoru vyjde na 10.000.000 Kč. Za doby působení svědka byla společnost velmi úspěšná a potřeba financování byla naprosto logická, nic nestandardního v tom nebylo. Bez provozního financování by se společnost zastavila.

Ke konkrétním úvěrům svědek uvedl, že se jednalo o provozní úvěry s roční splatností, kdy u jednoho úvěru se platily úroky měsíčně, u druhého čtvrtletně a tyto úroky byly placeny. Po celou dobu byly úvěry standardně zajištěny majetkem v podobě zásob movitých věcí a současně i pohledávek, jakož i směnkami a avalem akcionáře. Záložna tedy měla maximální krytí pohledávek. Pokud jde o jistinu, tam byla dohodnuta splatnost po roce ke konci úvěru a vzhledem k tomu, že společnost plnila podmínky, úvěr se prolongoval. Prolongace je u provozního úvěru z ekonomického pohledu naprosto běžná věc a ve většině případů se takové úvěry prolongují. Nebyl důvod tyto úvěry neprolongovat, neboť společnost JOB AIR Logistics, a.s. v roce 2010 zaplatila na úrocích z těchto úvěrů 1,7 mil. korun. Tyto peníze záložna obdržela.

Svědka se ke konkrétním dotazům vyjádřil také ke vzájemným obchodním vztahům společnosti JOB AIR Technic a JOB AIR Logistics, kdy uvedl, že JOB AIR Technic poskytoval údržbu pro civilní letadla typu Airbus a Boeing a JOB AIR Logistics byla firma, která se zabývala

obchodem s těmito díly, tedy existoval tam standardní obchodní vztah. JOB AIR Technics měl zhruba 400 dodavatelů leteckých dílů a služeb, přičemž JOB AIR Logistics byl jedním z nich. Pokud jde o vzájemné vztahy s obžalovanými, tyto svědek specifikoval tak, že obžalovaný Daneš Z. byl členem představenstva společnosti CCG a.s., jedním z akcionářů společnosti JOB AIR Technic a společnost JOB AIR Logistics, a.s. byla jedním z akcionářů CCG a.s. Jednalo se o vztah pracovní, ryze profesionální. Další dva obžalované svědek poznal pouze v souvislosti s podpisem úvěrové smlouvy. Závěrem ke společnosti JOB AIR Logistics, a.s. svědek uvedl, že tato firma nikdy nebyla prázdnotou schránkou, platila daně, měla zaměstnance. Podmínkou získání každého úvěru byla bezdlužnost vůči finančnímu úřadu, všem zdravotním pojišťovnám apod. Kdyby společnost nebyla v dobré kondici, nikdy by úvěry nedostala. Při podávání žádosti o úvěr či jejich prolongacích nikdy svědek nezkreslil žádné údaje, vždy bylo vše transparentní a vždy předložili veškeré podklady, které záložna požadovala.

Další **svědek – Ing. Josef H.** – je bývalým majitelem společnosti JOB AIR, s.r.o. a v průběhu hlavního líčení po řádném poučení využil svého zákonného práva a s ohledem na probíhající trestní řízení ve vztahu k jeho osobě v souvislosti s poskytnutými úvěry odmítl vypovídat. Dle ust. § 211 odst. 4 tr.ř. proto byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení. V této výpovědi svědek uvedl, že někdy na přelomu let 2005/2006 dostal nabídku od obžalovaného Daneše Z. o investiční vstup do jeho společnosti. Dopadlo to tak, že vlastníkem JOB AIR, s.r.o. se ze 100% stala společnost CCG a.s. Tato společnost pak z 50% vlastnila společnost Geofin, a.s. a z 25% ji vlastnil svědek jako fyzická osoba. Ve zbývajících 25% byli další akcionáři, které si již svědek přesně nepamatuje. Svědek sám dostal za prodej společnosti asi 9.000.000 Kč, ale hlavním přínosem byly investice, které byly ze strany společnosti Geofin, a.s. vloženy do CCG a.s., resp. do společnosti, které tato firma následně založila a zastřešovala. Svědek měl ve společnosti CCG a.s. pozici předsedy nebo člena představenstva a následně byl členem dozorčí rady. Jeho účast ve statutárních orgánech trvala až do roku 2010, kdy z celé skupiny odešel. Svědek si již přesně nepamatuje, jak vznikly společnosti JOB AIR Technic, a.s., JOB AIR Logistics, a.s. a další, kdy se dá říci, že se jednalo o holding, který se zabýval leteckými činnostmi. V období let 2007-2010 byl svědek také generálním ředitelem společnosti JOB AIR Technic, a.s., kdy finanční záležitosti měl na starosti finanční ředitel – Mgr. Daniel H. V době vzniku společnosti JOB AIR Logistics, a.s. činnost financoval hlavní akcionář, tedy Geofin, a.s., kdy rozvoj společnosti byl velmi dobrý – z původního obrátu 20.000.000 Kč se ve velmi krátké době společnost dostala na obrát kolem 100.000.000 Kč. Logicky k dalšímu provozu potřebovala další financování, přičemž možnosti financování byly na poradách řešeny a byla diskutována nutnost pořízení úvěru. Vzhledem k tomu, že firma byla poměrně mladá a její činnost pro banky byla příliš krátká, zůstávaly pouze záložny. Konkrétního jednání a dojednávání úvěrových podmínek se svědek nikdy neúčastnil, k podrobnostem úvěru proto nic bližšího nevedl a pouze potvrdil, že smlouvy podepsal. Ve vztahu ke splácení úvěru je mu známo, že pouze na úrocích bylo uhrazeno kolem 2.000.000 Kč a pokud jde o jistinu, pak tato částka byla prolongována, neboť se jednalo o provozní úvěr a takový postup je zcela standardní. Hospodářské výsledky společnosti byly velmi dobré. K důvodům svého odchodu z firmy v roce 2010 uvedl dobrou nabídku ze zahraničí a dodal, že v době jeho odchodu byly všechny společnosti vč. JOB AIR Logistics, a.s. v dobré ekonomické kondici.

Také další **svědek – Ing. Petr L.** – působil ve společnostech skupiny JOB AIR, kdy konkrétně v určité době byl také členem dozorčí rady ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s., avšak fakticky v této firmě žádnou výkonnou funkci nezastával a o její činnosti nic bližšího neví. Ve společnosti JOB AIR obecně působil asi od roku 1997 do roku 2011, většinu toho času figuroval na pozici jednatele ve společnosti JOB AIR, s.r.o. a následně ve firmě JOB AIR Central Connect Airlines. Pokud se týká úvěru, který společnosti získaly od UNIBONU, pak o těch mu není nic známo. Firmy JOB AIR Technic, JOB AIR Central Connect Airlines i JOB AIR Logistics spadaly do společnosti CCG a.s. Všechny firmy v letech 2009, 2010 vyvíjely

činnost, kdy provozovaly leteckou přepravu cestujících a zboží. Problémy samozřejmě byly, neboť v té době začala také krize, došlo k úbytku cestujících, avšak společnosti fungovaly. Nebyly to žádné fiktivní společnosti – vykonávaly reálnou činnost. Projekt JOB AIR Technics byl určitě životaschopný, což se ukazuje také na tom, že dodnes funguje. V té době měly společnosti asi třináct letadel, z toho v provozu bylo jedenáct a byl dosažen obrat řádově asi 300.000.000 Kč, firmy tehdy zaměstnávaly okolo stovky lidí. V době, kdy nastala krize, a letadla byla uzemněna, samozřejmě společnosti přišly o významnou část obratu. Pokud jde o úvěry, pak se standardně poptávalo u více bankovních ústavů a na základě kritérií se pak jeden z nich vybral. Výběr moc velký nebyl, neboť finančních institucí, které by financovaly leteckou přepravu, po České republice moc není.

Svědčyně Ing. Alena Š. v přípravném řízení po předestření předmětu výslechu a řádném poučení uvedla, že ve věci odmítá vypovídat, neboť si svou výpověď nechce přivodit trestní stíhání. Stejně byla svědkyně poučena také v průběhu hlavního líčení dne 6. 6. 2018, kdy výslovně uvedla, že vypovídat bude. Svědkyně potvrdila, že do společnosti JOB AIR Logistics, a.s. nastoupila v roce 2010 a pracovala tam jako ředitelka společnosti. Její prací bylo zajišťovat nákup a prodej náhradních dílů pro letadla. Nevzpomíná si, zda v době, kdy nastoupila do společnosti, již úvěry běžely či nikoliv. Nepamatuje si, že by za dobu jejího působení ve společnosti nějaké okolnosti kolem úvěrů řešila. Ve společnosti působila od podzimu roku 2010 do podzimu roku 2012, kdy odešla z osobních důvodů. Nepamatuje si, jaká byla ekonomická situace společnosti při jejím nástupu. Nepamatuje si, zda společnost měla majetek či pohledávky, je to už dlouho. Rovněž si nevzpomíná na žádné úvěry. Nastoupila jako cizí člověk z venku. V době svého nástupu komunikovala s Mgr. Danielem H. Pracovní místo získala prostřednictvím svého známého, a to pana B.

K návrhu obhajoby byla u hlavního líčení dne 12. 9. 2018 vyslechnuta **svědkyně Barbora Ch.** Tato svědkyně pracovala ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s. v letech 2008-2012. Potvrdila, že společnost se zabývala nákupem a prodejem náhradních dílů do letadel a zajišťováním přeprav. V okamžiku jejího nástupu v roce 2008 byla společnost v dobré ekonomické situaci, tehdy byl ještě jejím ředitelem pan Č., ale následně se dostavila druhotná platební neschopnost. Pan Č. odešel a místo něj nastoupila Ing. Alena Š. Dle názoru svědkyně tato osoba firmu poškodila a zlikvidovala. Za doby jejího působení společnost postupně ztratila kredit u různých společností a svědkyně ve své výpovědi popisuje „podivné praktiky“ právě Ing. Š. K otázce zajištění úvěrů svědkyně potvrdila, že úvěry byly jistěny hmotným majetkem, kdy se jednalo převážně o avionické díly, které jsou z letadla nejdražší, a vzpomíná si, že tam byl i motor. Při jednotlivých jednáních se setkala s osobami Ing. H. a Mgr. H., s obžalovanými do kontaktu nepřišla. Vyslovila svou domněnku, že právě Ing. Alena Š. za dobu svého působení ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s. si vytvořila, a to na jméno svého manžela, novou firmu, která se taktéž zabývala prodejem a nákupem náhradních dílů pro letectví (tj. stejný předmět podnikání jako JOB AIR Logistics, a.s.) a docházelo takto k přeprořádání majetku, zejména náhradních dílů. Svědkyně rovněž potvrdila, že v době jejího působení ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s. byly jeden nebo dva motory pronajímány, avšak již si nepamatuje, za jakou částku.

21. Společnost **Zelené terasy, a.s.** reprezentují výpovědi svědků Ing. Jana B. a Ing. Pavla Š. Oba tyto svědci u hlavního líčení dne 7. 6. 2018 po zákonném poučení využili svého práva a odmítli vypovídat, a to vzhledem ke skutečnosti, že v současné době je proti nim vedeno trestní řízení u Krajského soudu v Ostravě, které má spojitost s projednávanou trestní věcí. V přípravném řízení taktéž po řádném poučení oba svědci vypovídali a tyto výpovědi byly v průběhu hlavního líčení čteny v souladu s ust. § 211 odst. 4 tr.ř.

Svědce Ing. Jan B. uvedl, že působil jako předseda představenstva a ředitel společnosti VOKD od roku 1999. Někdy počátkem roku 2006 byl seznámen se skutečností, že VOKD bude prodána a jednou ze společností, která projevila o koupi zájem, byla společnost Geofin.

Tato byla také následně vybrána jako kupec a někdy v závěru roku 2006 se stala jediným vlastníkem VOKD. Za společnost Geofin, a.s. jednal obžalovaný Daneš Z. a pan K. Svědek i nadále zůstal ve funkci ředitele společnosti, byl i předsedou představenstva VOKD a následně přešel do dozorčí rady. Současně od prosince 2008 do února 2010 byl předsedou představenstva společnosti Zelené terasy, a.s., jejímž stoprocentním vlastníkem byla společnost VOKD. Firma Zelené terasy, a.s. vznikla na základě dobré zkušenosti VOKD s výstavbou developerského projektu v Čeladné a z tohoto důvodu také někdy v roce 2008 začala spolupráce s Ing. Š., resp. s jeho společností TRIMING CZ, s.r.o., která již z dřívější doby měla zkušenosti s výstavbou projektu Atrium Slezská. Společnost Zelené terasy, a.s. měla know-how, ale neměla žádný majetek, a proto tuto společnost formou úvěru ze začátku financovalo VOKD. Svědek otázku financování projednával s obžalovaným Danešem Z. Současně bylo dohodnuto vyřízení úvěru, kdy byla vybrána záložna UNIBON. Při shromažďování podkladů pro úvěr svědek spolupracoval s Ing. Š., který měl na starosti správu celého projektu. Vyřizování úvěru trvalo možná i půl roku, přičemž těsně před podpisem úvěrových smluv došlo ke změně na pozici statutárního zástupce společnosti Zelené terasy, a.s., kdy svědka nahradil právě Ing. Pavel Š. Ve vztahu ke splatnosti úvěru bylo dohodnuto, že úvěr bude splatný až po dokončení projektu výstavby bytů, a to z výnosu prodeje jednotlivých bytů. Zda byly průběžně hrazeny úroky, svědek neví, ale určitě nebylo dohodnuto, že by úroky za tuto společnost splácelo VOKD. Pokud jde o zajištění úvěru, pak se svědek domnívá, že byly zastaveny akcie VOKD ve prospěch tohoto úvěru. K dotazu, zda ze strany UNIBONu probíhaly jakékoliv snahy o úhradu dluhu společnosti Zelené terasy, a.s. svědek potvrdil, že určitě ano, ale on se konkrétních jednání neúčastnil a proto jejich průběh ani výsledek nezná. Ví však o tom, že peníze z poskytnutého úvěru byly použity na úhradu projektové dokumentace, demolici části stavby na pozemku a další náležitosti spojené s přípravou projektu. Rovněž je mu známo, že probíhala jednání o financování výstavby s bankami, ale s ohledem změnu ekonomické situace a zprísnění podmínek bank se nepodařilo toto dojednat. Také probíhala jednání o vstupu dalšího investora do celého projektu, ale ani tato cesta nakonec nevyšla, a proto projekt nebyl realizován. K dotazu, proč svědek odešel ze statutárního orgánu Zelené terasy, a.s. před podpisem smlouvy uvedl, že by neměl časový prostor pro řízení tak velkého projektu a Ing. Pavel Š. byl v tomto směru kompetentní osobou.

Svědék Ing. Pavel Š. ve výpovědi z přípravného řízení uvedl, že dlouhodobě podniká ve stavebních a developerských činnostech, a to prostřednictvím společnosti TRIMING CZ, s.r.o. Již v době, kdy se svědek podílel na založení této společnosti, byl v kontaktu s obžalovaným Danešem Z., neboť hledal společníka pro kapitálový vstup. Pokud jde o společnost Zelené terasy, a.s., pak do této svědek vstoupil jako člen představenstva 2. 2. 2010, aniž by v této společnosti měl nějaký majetkový podíl či majetkovou účast. Důvodem jeho působení ve společnosti Zelené terasy, a.s. byla skutečnost, že v danou dobu pro tuto společnost připravovala firma TRIMING CZ, s.r.o. projekt pro výstavbu polyfunkčního domu v Havířově. Svědek byl zodpovědný za přípravu celého projektu a současně musel za společnost Zelené terasy, a.s. vést řadu jednání souvisejících s přípravou tohoto projektu. Bylo proto jednodušší, aby se stal i statutárním zástupcem této společnosti. Svědek potvrdil, že stoprocentním vlastníkem Zelených teras, a.s. byla společnost VOKD. Uvedl také, že společnost Zelené terasy, a.s. nedisponovala žádným majetkem ani vlastními finančními zdroji, neboť se jednalo o společnost založenou pouze pro realizaci projektu výstavby polyfunkčního domu v Havířově. V době jeho vstupu do společnosti, dne 2. 2. 2010, již byla úvěrová smlouva připravena a on jako zástupce společnosti ji podepsal o čtrnáct dnů později. Poskytnuté finanční prostředky byly použity výhradně na úhradu faktur souvisejících s developerským projektem, kdy peníze byly proplaceny společnosti TRIMING CZ, s.r.o. a tato je následně hradila svým dodavatelům. Celá částka byla vyčerpána na základě uzavřené smlouvy o dílo. V rámci daného projektu byla zpracována kompletní projektová dokumentace, která sloužila také k následnému vydání stavebního povolení. K důvodům, proč nakonec developerský

projekt zkrachoval, svědek uvedl, že v průběhu doby se změnila ekonomická situace, nebyl nalezen žádný investor ani financující banka, která by projekt zainvestovala. V době, kdy o celém projektu jednání začala, bylo předjednáno investování ze strany bank, ale nakonec s ohledem na ekonomickou situaci v nemovitostech z celé záležitosti sešlo a projekt dokončen být nemohl. Kromě kompletního vyhotovení projektové dokumentace došlo v rámci daného projektu také k demolici části stavby, která se na pozemku nacházela a současně byla na účet Města Havířova jako záloha na kupní cenu zaplacená kaucí ve výši 2.000.000 Kč. Pokud jde o splácení úvěru, tak za doby působnosti svědka ve společnosti Zelené terasy, a.s. nebylo uhrazeno nic a předpokládalo se, že úvěr bude splacen až po dokončení celého projektu.

V přípravném řízení i u hlavního líčení k věci vypovídala také **svědkyně JUDr. Iva B.**, která působí na Městském úřadě v Havířově a uvedla okolnosti týkající se realizace developerského projektu výstavby bytů Atrium Havířov. Celá záležitost ohledně tohoto developerského projektu byla nejprve projednávána se společností VOKD, která se o pozemky v dané lokalitě začala zajímat již v roce 2007, kdy byla připravována změna územního plánu. Prodej byl následně schválen v září 2008, kdy společnost VOKD nabídla za pozemky částku přes 8.000.000 Kč s tím, že nejprve bude uzavřena smlouva o smlouvě budoucí a teprve po nabytí právní moci územního rozhodnutí bude uzavřena kupní smlouva. Jednou z dalších podmínek bylo také vydání stavebního povolení a předložení bankovní záruky ve výši 6.200.000 Kč. Současně musela být složena jistina ve výši 2.000.000 Kč při podpisu smlouvy o smlouvě budoucí. Nejprve tedy byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí se společností VOKD a současně byla uzavřena i nájemní smlouva na tyto pozemky, kde bylo schváleno nájemné ve výši 50.000 Kč ročně od nabytí právní moci rozhodnutí. Územní rozhodnutí nabylo právní moci 28. 9. 2009 a současně muselo dojít k dalšímu jednání o změně subjektu, neboť v tom okamžiku VOKD požádalo, aby došlo ke změně kupujícího na základě požadavku banky, kdy developerský projekt mohla realizovat pouze firma, která nemá žádné další aktivity ani související činnost. Proto byla vytvořena dceřiná společnost Zelené terasy, a.s., a proto v září 2009 byl prodej pozemků schválen za stejných podmínek na společnost Zelené terasy, a.s. Následně v březnu 2010 byla uzavřena dohoda o ukončení smlouvy o smlouvě budoucí se společností VOKD s tím, že tato společnost dala souhlas, aby jistina ve výši 2.000.000 Kč zůstala na účtu města a byla započtena pro společnost Zelené terasy, a.s. Následně 8. 4. 2010 bylo vydáno stavební povolení a došlo k prvním úkonům na pozemku – byla částečně demolována budova jídelny a družiny. Na místě zůstala pouze část trafostanice, která byla potřebná k výstavbě. Pak se dlouho nic nedělo a v roce 2012 přišla žádost ze společnosti Zelené terasy, a.s., aby se přehodnotily podmínky a po projednání zastupitelstvem byla prodloužena doba výstavby z původních 35 měsíců na 70 měsíců a současně byla zvýšena jistina z 2.000.000 Kč na 3.000.000 Kč. Byl připraven v té době dodatek ke smlouvě, který už následně ale nebyl podepsán, neboť nebyla složena požadovaná bankovní záruka a následně nájemní vztah k pozemkům trval až do roku 2013, kdy bylo od smlouvy odstoupeno. Ke konkrétním dotazům svědkyně potvrdila, že v mezidobí, než došlo k vypovězení smlouvy o smlouvě budoucí, probíhala řada jednání s vedením města, ale svědkyně se jich osobně neúčastnila. Potvrdila také, že demolice budovy jídelny a družiny proběhla se souhlasem magistrátu, kdy součástí vydaného stavebního povolení byl také požadavek, že musí dojít právě k demolici tohoto objektu. Tuto demolici realizovala již VOKD a svědkyně předpokládá, že ji také hradila. Ke konkrétnímu dotazu u hlavního líčení také potvrdila, že nikdy nepřišla do styku s obžalovaným Danešem Z., ani neví, jak vypadá a nikdy ho neviděla na žádných jednáních města Havířova, kterých se ona sama účastnila.

22. K úvěrům společnosti **PAYWOOD group s.r.o.** vypovídali v průběhu trestního řízení dva svědci.

Svědék Bc. David H. byl v době poskytnutí úvěru jednatelem společnosti PAYWOOD group s.r.o. a současně je bratrem obžalovaného Radka H. Již v přípravném řízení tento svědek po

řádném poučení s ohledem na příbuzenský poměr k jednomu z obžalovaných vypovídat odmítl a stejně postupoval také v průběhu své výpovědi u hlavního líčení, kdy navíc doplnil, že v současné době je proti němu v souvislosti s těmito úvěry vedeno samostatné trestní řízení.

U hlavního líčení dne 11. 9. 2018 byl k návrhu obhajoby vyslechnut jako **svědek Ing. Josef K.**, který byl několik let jednatelem společnosti HRANEX. Tento svědek potvrdil, že v dřívější době přišel do kontaktu se všemi třemi obžalovanými, a to v rámci svých podnikatelských aktivit. K firmě HRANEX uvedl, že tato spolupracovala s firmami obžalovaných, avšak již si přesně nevzpomíná, v jakém období a potvrdil, že společnost PAYWOOD group s.r.o. zakoupila ve společnosti HRANEX určitý podíl od mateřské firmy Agroforest. V době, kdy svědek ze společnosti HRANEX odcházel, tj. v roce 2010, byla firma zisková, její hodnota v té době byla kolem 80-100.000.000 Kč. Ohledně půjček a úvěrů však svědek blíže nebyl informován, podílel se spíše na řízení výroby a samotné společnosti, a proto si nevybavuje, zda společnost HRANEX někdy ručila nebo měla ručit za jakýkoliv úvěr ve vztahu k záložně UNIBON.

23. Ke společnosti **Český podnikatelský leasing, a.s.** (dále jen ČPL, a.s.) vypovídal zejména **svědek Ing. Pavel G.** Tento svědek byl předsedou představenstva společnosti a potvrdil, že vznik této společnosti v roce 2007 dojednával společně s Ing. F. a obžalovaným Danešem Z. Svědek se stal předsedou představenstva a místopředsedou byl Ing. F. Asi po roce fungování společnosti pak svědek společně s Ing. F. koupili akcie společnosti, a to každý 50% podíl za cenu nominální hodnoty ve výši základního vkladu. Od roku 2008 tedy společnost Geofin, a.s. přestala být jediným akcionářem.

Tento svědek obsáhle vypovídal také u hlavního líčení, kdy ve shodě s přípravným řízením uvedl a doplnil, že v leasingových společnostech pracoval již od roku 1994, tzn. více než dvacet let. Vždy pracoval a postupoval v souladu s předpisy a pokyny, nikdy nebyl trestně stíhán a nikdy neměl žádné problémy se zákonem. Svědek u hlavního líčení vypovídal přesto, že v současné době je proti němu vedeno samostatné trestní řízení v souvislosti s úvěry poskytnutými společností ČPL, a.s. Svědek uvedl, že ČPL, a.s. vždy plnila své závazky, a to nejen vůči UNIBONu, ale i vůči všem bankám, kdy hradila řádně a včas. Všechny úvěry byly splaceny a nikdy nebyl žádný problém. Také úvěry, které jsou součástí podané obžaloby, řádně probíhaly a byly hrazeny úroky, a to dokonce ještě v roce 2014. Problém nastal až po pádu UNIBONu, kdy došlo k rozesílání dopisů dlužníkům společnosti s tím, že mají hradit přímo na účet společnosti UNIBON. To samozřejmě firmě ČPL, a.s. působilo velké problémy, protože dlužníci v danou chvíli nevěděli, zda mají hradit ČPL, a.s. nebo přímo UNIBONu. Také po pádu UNIBONu svědek společně s dalšími představiteli ČPL, a.s. žádali insolvenční správkyni o možnost schůzky a řešení situace. Navrhli nějaký postup, který však insolvenční správkyně odmítla řešit a celý problém byl v tom, že splátky, které přicházely od dlužníků na účet UNIBONu, nebyly započítávány vůči jistině, ale byly započítávány na příslušenství, tj. penále, úroky z úroků a další. Dlužníci hradili i po datu 7. 3. 2012 a hradí do dnešního dne, což svědek doložil také soupiskou plateb, kterou získal od společnosti IFIS, která odkoupila dané pohledávky.

Ohledně vyřizování úvěrů u záložny UNIBON svědek uvedl, že k tomu docházelo naprosto standardním způsobem. Byla předložena žádost o úvěrové financování tak, jako se děje v jiných bankách či záložnách a čekalo se na schválení. Svědek uvedl, že dokonce část jejich žádostí o úvěr schválena nebyla. I on osobně žádal úvěr v UNIBONu a ten nedostal. To jen dokresluje dle jeho názoru to, že tam nebyly naprosto žádné vazby nebo vztahy, o kterých se píše v obžalobě. Dále svědek doložil, že společnost ČPL, a.s. neměla úvěry pouze v UNIBONu, ale také v jiných bankách. První z nich byl CREDITAS, kde se jednalo o úvěr na částku 44.000.000 Kč nebo také úvěrová smlouva s Fio bankou, která byla dříve také záložnou, a na jednotlivých příkladech svědek dokládá, že úrokové sazby i otázka zajištění těchto úvěrů byly výhodnější,

než u UNIBONu. V době, kdy společnost ČPL, a.s. začínala, neměli však jiné možnosti financování, a proto zpočátku financovali právě u UNIBONu, než našli společnost, která byla větší a byla schopna je financovat. Svědek zdůraznil, že za celou dobu úvěrování u UNIBONu zaplatila společnost ČPL, a.s. pouze na úrocích 13.000.000 Kč. Kromě toho bylo uhrazeno také dalších 8.000.000 Kč na jistínách. Ke konkrétnímu dotazu svědek také uvedl, že k zesplatnění všech závazků ČPL, a.s. vůči UNIBONu došlo v podstatě ze dne na den. Oni sami jako leasingová společnost však nemohli takto postupovat vůči svým klientům, neboť byly dohodnuté dlouhé splátky, protože klienti společnosti ČPL, a.s. měli většinou financovanou dopravní techniku, zejména automobily na tři až čtyři roky a nemohli tedy během několika dnů nebo týdnů své závazky uhradit. Svědek také uvedl, že on sám již ve společnosti ČPL, a.s. nepůsobí, ale je mu známo, že tato firma i nadále funguje a do současné doby splácí své závazky IFISu, který převzal pohledávky UNIBONu. Vyjádřil svůj nesouhlas s tím, že by měl jakkoliv obžalovaným pomáhat k nějakému podvodu - dle jeho názoru to z ničeho nevyplývá a není mu zřejmé, co by takto on sám získal.

Také svědek **Ing. Aleš F.** v rozhodné době působil ve společnosti ČPL, a.s. a u hlavního líčení po řádném poučení využil svého zákonného práva a nevypovídal s odůvodněním, že má obavu z možného trestního stíhání své osoby. Dodal, že v současné době proti němu žádné trestní stíhání vedeno není. V souladu s ust. § 211 odst. 4 tr. řádu proto byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení. V této výpovědi svědek uvedl, že pracoval v leasingové společnosti ČPL, a.s. od jejího počátku a ve shodě se svědkem Ing. G. popsal počátky vzniku této společnosti i skutečnost, že při založení ČPL, a.s. byla jediným vlastníkem společnost Geofin, a.s., která také složila základní vklad. Existovala dohoda, že po roce od založení společnosti svědek společně s Ing. G. tuto společnost odkoupí od Geofinu, což se skutečně v roce 2008 stalo. Do řízení firmy jim nikdo z Geofinu nemluvil a společnost Geofin, a.s. byla jedním z klientů ČPL, a.s., kdy měla obdobné postavení jako jiní klienti. Pokud jde o jednotlivé obžalované, tak obžalovaného Daneše Z. svědek zná v souvislosti s výše uvedeným, ostatní dva obžalované znal pouze od vidění, ale nikdy s nimi nejednal. Věděl pouze, že se jedná o představitele záložny UNIBON. I tento svědek potvrdil, že společnost ČPL, a.s. využívala jako leasingová společnost pro poskytování leasingu dalším subjektům cizí zdroje, a to zejména úvěry od různých bank a záložen. Finanční prostředky byly čerpány z Moravského peněžního ústavu, Prvního peněžního ústavu, CREDITASu, Fio banky a další. Mezi jinými byly čerpány také úvěry od UNIBONu a rozdíl mezi těmito úvěry a úvěry od dalších bankovních institucí nebyl žádný. K úvěrům, které jsou předmětem trestního řízení, svědek uvedl, že tyto byly spláceny řádně až do okamžiku odnětí licence UNIBONu ze strany ČNB. S insolvenční správkyň se svědek společně s Ing. G. snažili jednat a vyřešit své závazky, ale tato jednání k ničemu nevedla. Společnost ČPL, a.s. byla v roce 2012 nebo 2013 prodána Ing. Tomáši M. a činnost nadále probíhá.

Právě posledně jmenovaná osoba – **Ing. Tomáš M.** – byl vyslechnut jako svědek u hlavního líčení dne 15. 11. 2018, a to k návrhu státní zástupkyně. Tento svědek potvrdil, že v ČPL, a.s. působil v letech 2013-2017 v představenstvu a měl na starosti celou agendu. Úvěry od UNIBONu, které jsou předmětem trestního řízení, byly poskytnuty v době, kdy v leasingové společnosti ještě nefungoval, avšak po svém nástupu zjistil, že zde existují tři nesplacené úvěry, s nimiž se seznámil. Jednalo se nejen o úvěry od UNIBONu, ale byly zde i další úvěry od dalších bankovních institucí – CREDITAS a Fio. Se všemi úvěry se pracovalo. Úvěry byly zajištěné pohledávkami a toto zajištění bylo naprosto standardní. Konkrétně v případě UNIBONu bylo toto zajištění na větší procento, než v případě úvěrů u jiných bankovních institucí. Úvěry se splácely řádně a včas v souladu s úvěrovými smlouvami až do okamžiku, než UNIBON zkrachoval. V okamžiku, kdy došlo k odnětí licence UNIBONu, došlo k tomu, že UNIBON zesplatnil úvěry a kromě běžných úrokových sazeb začal úročit také sankčně. Je tedy zřejmé, že přestože bylo hrazeno, při celkovém objemu zapůjčených finančních prostředků částky

„letěly raketově nahoru“. Svědek potvrdil, že ze strany ČPL, a.s. byla snaha jednat s insolvenční správky UNIBONu, avšak bezúspěšně. Obecně se svědek vyjádřil také k fungování leasingové společnosti jako takové. Popsal, že leasingová společnost v 99% případů pracuje s cizími zdroji, tzn. zejména s úvěry od bankovních a jiných institucí. To, co si půjčí, v podstatě půjčuje dál, tzn., dává tyto finanční prostředky do leasingu a leasingová společnost žije pouze z drobné úrokové marže, která se v případě ČPL, a.s. pohybovala v rozpětí 2-4%. Takže z tohoto principu je zřejmé, že i když po odnětí licence UNIBONu se leasingová společnost snažila úvěr splácet, nestačilo to, neboť díky sankčním úrokům a dalším poplatkům se částka neustále zvyšovala, přestože hrazeno bylo.

24. Do **třetí** samostatné **skupiny svědků** můžeme zařadit likvidátory a insolvenční správce jednotlivých společností, figurujících v této trestní věci.

Svědék Ing. Petr K. byl prvním likvidátorem společnosti UNIBON a v této funkci působil zhruba jeden rok. Svědek uvedl, že do třiceti dnů od vstupu společnosti do likvidace je třeba udělat účetní závěrku k datu předcházejícímu tomuto vstupu. S tím nebyl žádný problém, veškeré potřebné materiály byly přebírány a byl o tom sepsán předávací protokol. V té době zaměstnanci záložny normálně vykonávali své funkce, i když některé z nich byly redukovány z důvodu odnětí licence záložně. Vše směřovalo k tomu, aby došlo k zániku družstva formou likvidace. Část předaných dokumentů měl likvidátor u sebe, část z nich byla v trezoru, kdy se jednalo zejména o zajišťovací instrumenty. Někteří stávající pracovníci v záložně vykonávali nadále své funkce, zejména úvěroví pracovníci, kteří neustále monitorovali úvěry, které byly sjednány. Ke konkrétnímu dotazu na úvěrové karty svědek uvedl, že s těmito doklady přišel do styku a potvrdil, že tyto úvěrové karty obsahovaly veškeré dokumenty od žádosti o úvěr přes rozhodnutí úvěrové komise, podkladové dokumenty, smlouvy, dodatky k ní a další. Tyto dokumenty zůstávaly v záložně. Za doby jeho působení ve společnosti UNIBON se řešily existující pohledávky. Svědek na začátku odevzdal plán likvidace na ČNB, tato ho odsouhlasila a svědek měl jakožto likvidátor dva roky na to, aby společnost dovedl do výmazu. Tento harmonogram byl přizpůsoben základním procesům. Zpočátku se tedy udělaly inventury a účetní závěrky a průběžně se vymáhaly pohledávky z titulu úvěrů a zejména se dbalo na to, aby se něco nepromlčelo. Vše se připravovalo k postupným prodejům. Prodával se byt v Ostravě, obrazy a další věci. Vše se nakonec neuskutečnilo, neboť byl podán návrh na insolvenční řízení.

Ke konkrétnímu dotazu svědek uvedl, že pokud jde o finanční majetek družstva v době, kdy byl likvidátorem, tak dle jeho poznatků bylo na účtu 600.000.000 Kč. UNIBON v té době byl schopen vyplatit 60% pohledávky Fondu pojištění vkladů, tj. částku asi 1,8 miliardy Kč. Ve funkci likvidátora svědek zůstal necelý jeden rok, kdy v podstatě neví, z jakého důvodu byl z této funkce odvolán a celou záležitost předával jinému likvidátorovi – JUDr. T., kdy takto se stalo na návrh ČNB. S novým likvidátorem se spojil a znovu byly předány veškeré podklady a dokumenty na základě předávacího protokolu. Úvěrové karty byly součástí předávací rutiny. K otázce ukončení své činnosti likvidátora svědek u hlavního líčení také spontánně uvedl, že nepůsobil poprvé jako likvidátor nějaké společnosti a v tomto konkrétním případě v době, kdy byl do této funkce ustanoven a potkal se s Fondem pojištění vkladů a ČNB, tak tam z jeho pohledu vyvstal podivný požadavek, kdy měl podávat veškeré informace pouze Fondu pojištění vkladů a nikoliv ČNB. On sám tyto informace podával oběma institucím a v okamžiku, kdy sdělil svá zjištění, že lze vrátit Fondu pojištění vkladů zhruba 60% pohledávky, pak asi do týdne byl z této funkce odvolán. Napadla ho proto „kacířská myšlenka“, že právě tato skutečnost byla důvodem, proč neměl být dál likvidátorem.

Druhým likvidátorem družstva UNIBON byl **svědek JUDr. David T.** Tento svědek v přípravném řízení i u hlavního líčení odmítl vypovídat s odkazem na povinnost mlčenlivosti dle § 25c zákona o spořitelních a úvěrních družstvech. U hlavního líčení doplnil, že je stále likvidátorem družstva UNIBON a dle jeho názoru je orgánem družstevní záložny, a proto

nadále trvá jeho povinnost mlčenlivosti a odmítá vypovídat. Insolvenční správce není osobou, která by ho mohla zprostit povinnosti mlčenlivosti.

Svědčce JUDr. Kateřina Martínková je insolvenční správkyní družstva UNIBON a do této funkce byla ustanovena vzhledem ke způsobu řešení úpadku družstva konkurzem. Stala se tedy osobou s dispozičními oprávněními, což znamená, že musela do majetkové podstaty pojmout veškerý majetek dlužníka, který musela zjišťovat a zajišťovat a následně zpeněžovat. Svědkyně potvrdila, že v UNIBONu byl pro ni osobou, která jí poskytovala v tomto směru součinnost, likvidátor. V té době byl likvidátorem JUDr. T., z jehož hlavního podmětu byl zjištěn úpadek dlužníka ve formě předlužení. Z činnosti správce za součinnosti likvidátora zjistila, že podstatnou částí majetku dlužníka, tj. družstva UNIBON, jsou pohledávky a dále také nemovitosti. Předávací protokol, kterým získala veškeré potřebné doklady, byl v podstatě obdobný jako předávací protokol mezi dřívějšími likvidátory. Svědkyně dále uvedla, že podstatnou část výkonu funkce zaměřila právě na správu a vymáhání pohledávek. Část pohledávek byla uplatněna v soudních či rozhodčích řízeních již před prohlášením konkurzu, přičemž insolvenční správce uplatňování pohledávek má jednodušší v tom, že je osvobozen od soudního poplatku. Dle jejího názoru předcházející osoby nevyvíjely náležitou činnost, a proto insolvenční správkyně v době po převzetí své funkce se podrobně také zabývala zajištěním a uplatňovala nárok také vůči osobám, které dluhy zajišťovaly úplně samy. Popsala, že při své činnosti zjistila mimo jiné také to, že prvním likvidátorem Ing. K. byly některé pohledávky postupovány již poté, co nastaly účinky zahájeného insolvenčního řízení a dokonce mělo dojít i k vzdání se některých zástavních práv, a to těsně před zahájením insolvenčního řízení.

K aktuální fázi insolvenčního řízení svědkyně u hlavního líčení dne 5. 6. 2018 uvedla, že stále nejsou splněny podmínky pro předložení konečné zprávy, neboť dosud nejsou sepsány všechny pohledávky do majetkové podstaty. Jedná se o pohledávky, které nemohly být předmětem prvního zpeněžení z toho důvodu, že byly dotčeny incidenčními spory nebo se jednalo o pohledávky uplatněné v insolvenčním řízení, kde bylo zjištěno právo zajištění. V současné době je proto realizován proces zpeněžení těchto pohledávek. Ke konkrétnímu dotazu svědkyně také uvedla, že v rámci předávaných dokumentů jí nikdy nebyly předány úvěrové karty. O tyto dokumenty se zajímala od samého počátku, ale nemohla učinit závěr o tom, zda jsou v dispozici insolvenčního správce nebo likvidátora. Byla provedena důkladná prohlídka nemovitosti na Senovážném náměstí, neboť první likvidátor listiny dlužníka uložil u spisové služby, tj. společnosti SEVERA. Ohledně úvěrových karet svědkyně vyzývala oba likvidátory i členy představenstva, ale dostávala pouze odpovědi, že karty byly předány nebo že jsou k dispozici v Ostravě. Účetnictví společnosti UNIBON bylo v prostorách družstva v Ostravě na ul. 28. října. Toto účetnictví zpracovávaly tři osoby a celý systém spravovala společnost CCG IT Services, a proto s touto společností musela také vejít do styku. Z pozice správce musela zajistit, aby nebyla možnost ovlivnění informací z informačního systému. Navázala proto externí spolupráci s paní P., která byla dříve zaměstnancem UNIBONu a za celou dobu výkonu funkce insolvenční správkyně svědkyně nezaznamenala, že by kdokoliv do tohoto informačního systému chtěl zasahovat nebo že by jí paní P. podala informace, které by byly nesprávné. Z pozice insolvenčního správce byla povinna vykovávat funkci tak, aby zajistila úplné a správné informace a v okamžiku, kdy by tam zasahoval někdo, kdo by měl protichůdné zájmy, zjistila by to, avšak po dobu výkonu své funkce žádné takovéto informace neměla.

Právě na základě informací z účetnictví svědkyně zjišťovala zůstatky úvěrových dluhů, a to z informací zpracovávaných paní P. z informačního systému. Od počátku bylo ověřováno, jaká byla uzavřena úvěrová smlouva, jaká je v účetnictví vedena pohledávka a jak byl prováděn tok peněz. Nebylo však ověřováno, na jaké účty tyto peníze šly. Bylo pouze kontrolováno, zda bylo poskytnuto plnění podle úvěrové smlouvy. Byla tedy prováděna standardní prověrka pohledávek předtím, než byly uplatněny.

Ke konkrétním úvěrovým smlouvám uváděným v obžalobě v této trestní věci a zajištění těchto úvěrů se svědkyně nebyla schopna přesně vyjádřit a současně uvedla ke konkrétnímu dotazu, že bonitu, tj. zda zajištění pohledávky odpovídalo výši úvěrové pohledávky, ona sama nezkoumala. Není si také jistá, zda konkrétně u společnosti JOB AIR Logistics, a.s. ověřovala hodnotu zajišťovacích instrumentů, tj. zástavní práva k movitým věcem. Rovněž z pozice insolvenčního správce neměla potřebu řešit otázku ekonomicky spjatých skupin osob.

K dotazu dále svědkyně potvrdila, že podávala trestní oznámení již v měsíci červnu a září 2014 a tato trestní oznámení byla odložena, s čímž ona nesouhlasila, podávala stížnost, ale trestní stíhání na základě těchto trestních oznámení nikdy zahájeno nebylo.

V průběhu výpovědi u hlavního líčení svědkyně také dodala, že fungovala ve funkci insolvenčního správce také v insolvenčním řízení společnosti CCA, a.s., kdy byla v pořadí již druhým správcem. Jednalo se o insolvenční řízení, v němž za statutární orgán vystupoval pan Z. a byl to on, kdo učinil návrh na povolení reorganizace. Tento návrh byl učiněn v době, kdy podnik dlužníka nebyl provozován, a bylo zřejmé, že tam není dostatek finančních prostředků, ale byly předkládány listiny, ze kterých vyplývalo, že by provoz závodu mohl být obnoven, kdy se jednalo o letecké spojení do Ruska. Návrh na povolení reorganizace u věřitelů prošel, schůze věřitelů ho schválila a soud potvrdil, avšak následně v poměrně krátkém čase dlužník sám podal návrh na přeměnu reorganizace v konkurz, kdy zjistil, že plány byly nereálné. Již v této době svědkyně zjišťovala majetkovou situaci společnosti a zjistila, že ve finančním majetku byla jen bagatelní částka a byly tam pohledávky, které byly z velké části za zahraničními subjekty a které vznikly z provozu závodu té společnosti CCA, a.s. Dle jejího názoru účetnictví této společnosti bylo neúplné a vedla ho externí společnost. K úpadku společnosti CCA, a.s. dle svědkyně došlo ke konci roku 2011, kdy podíl panu Z. byl prodán již v roce 2010.

Svědék Ing. Tomáš P. působil jako likvidátor společnosti JOB AIR Logistics, a.s. a do této funkce nastoupil v květnu nebo červnu roku 2013. V té době již společnost neměla žádné zaměstnance, a proto poměrně obtížně svědek získával a shromažďoval potřebné doklady. Následně byl vyzván k tomu, aby za společnost zaplatil úvěr i úroky, které tam vznikly, přičemž do té doby ani nevěděl, že nějaký úvěr existuje. Snažil se proto spojit s insolvenční správkyní UNIBONu JUDr. Martínkovou, neboť zjistil, že zásoby, které společnost měla, byly zastaveny ve prospěch tohoto úvěru. Svědek měl tedy představu, že by se s insolvenční správkyní domluvil na postupu, jak tyto zásoby zpeněžit a úvěr vyřešit. Bohužel k tomu nedošlo, neboť se nedokázali dohodnout. V případě uváděných zásob se jednalo zejména o náhradní díly a současně ve firmě byly 3 letecké motory, které se pronajímaly. Dle jeho názoru majetek společnosti v době, kdy do ní vstoupil, přesahoval 20.000.000 Kč. Ke konkrétnímu dotazu svědek potvrdil, že tři letecké motory ve společnosti zůstaly a jsou nadále v jejím majetku. Ten nejdražší motor měl pořizovací cenu okolo 10.000.000 Kč, další dva byly levnější, asi kolem 6.000.000 Kč. Novým majitelem pohledávek se stala společnost IFIS, kterým byly postoupeny pohledávky insolvenční správkyní UNIBONu. Dle názoru svědka je v současné době vyřešena jistina předmětného úvěru a částečně příslušenství. Ke konkrétnímu dotazu u hlavního líčení svědek také potvrdil, že nikdy ze strany insolvenční správkyně UNIBONu nebyly fyzicky kontrolovány zásoby společnosti či zástavní instrumenty, tj. konkrétně náhradní díly.

Svědkyně Ing. Monika F. působila ve funkci insolvenční správkyně společnosti Zelené terasy, a.s. a ihned po ustanovení do funkce kontaktovala člena představenstva Ing. Š., aby probrali situaci úpadku této společnosti. Svědkyně zjistila, že společnost Zelené terasy, a.s. byla založena za účelem developerského projektu výstavby polyfunkčního bytového domu v Havířově a za tím účelem byla také v roce 2009 podepsána smlouva na budoucí odkup pozemku města Havířova, kde v té době stála i budova školní jídelny. Společnost Zelené terasy, a.s. se zavázala městu Havířov, že v určité době provedou samotnou demolici té školní jídelny a následně výstavbu polyfunkčního bytového domu. Výstavba nakonec nebyla realizována a vzhledem ke

krizi na realitním trhu poklesl zájem o byty. Zelené terasy, a.s. se snažily situaci vyřešit a uzpůsobit bytový dům menšími bytovými jednotkami a zvětšit kapacitu pro obchodní prostory, ale i přes tyto změny se nakonec projekt realizovat nepodařilo. Byly profinancovány finanční prostředky jak od družstva UNIBON, tak i půjčka od akcionáře, tj. OKD. Z hlediska faktur, které měla svědkyně k dispozici, bylo profinancováno vše v pořádku. Do insolvenčního řízení se přihlásili pouze dva věřitelé, a to Město Havířov, které si nárokovalo náhradu škody z důvodu zbourání školní jídelny, a poté ještě družstvo UNIBON. Pokud jde o majetek společnosti, pak toto je problematické, neboť developerský projekt je specifická záležitost a nepodařilo se nalézt žádného zájemce, který by v tomto projektu pokračoval. Svědkyně také potvrdila, že jako insolvenční správce popřela u pohledávky města Havířova určitou částku, neboť Město Havířov si nárokovalo pohledávku z titulu náhrady škody za zbourání školní jídelny. Tím, že došlo k odstoupení od smlouvy ze strany města, mělo být vše vráceno do původního stavu. Město Havířov si proto nechalo vypracovat znalecký posudek, kdy znalec zhodnotil, jaká škoda vznikla tím, že byla zbourána jídelna, což byla částka necelé 4.000.000 Kč, k tomu byla započtena pohledávka ve výši 2.000.000 Kč (složená kauce) a zbytek částky byl vymáhán v rámci insolvenčního řízení. Svědkyně potvrdila, že součástí realizace developerského projektu bylo zbourání školní jídelny, což bylo učiněno v počáteční fázi na náklady společnosti Zelené terasy, a.s.

Svědék Ing. David P., Ph.D. jako likvidátor obchodní společnosti PAYWOOD group s.r.o. uvedl, že do této funkce byl ustanoven v roce 2016 na základě rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě. Jednatel společnosti zemřel, a proto se svědkovi nepodařilo dohledat účetnictví. Z jeho pohledu se jednalo o běžnou likvidaci obchodní společnosti, kdy k předchozí ekonomické situaci firmy a jejímu podnikání se však svědek nedokázal vyjádřit, neboť nedisponoval potřebnými účetními doklady. Svědek potvrdil, že společnost vlastnila do dubna 2014 obchodní podíl ve společnosti HRANEX, s.r.o. a tento obchodní podíl byl zastaven ve prospěch družstva UNIBON. Toto zástavní právo bylo následně vymazáno, avšak svědek neví, za jakých podmínek.

Také poslední **svědek** v této skupině – **JUDr. Ing. Michael Š.** – vykonával úkony insolvenčního správce v dané době, a to ve společnosti Geofin, a.s. Působil v advokátní kanceláři, která tuto činnost vykonávala a vzpomíná si, že k dispozici bylo pouze torzo účetnictví firmy, které přebrali od předchozího insolvenčního správce. K nalezení celého účetnictví však nedošlo (údajně došlo ke skartaci omylem). Ohledně poskytnutého úvěru záložnou UNIBON nebyla svědkovi v době jeho působení poskytnuta žádná uspokojivá informace v tom směru, jakým způsobem byly tyto finanční prostředky použity. Vycházel proto pouze z informací insolvenční správce UNIBONu **JUDr. Kateřiny Martínkové**. V době, kdy byl svědek vyslýchán u hlavního líčení, tj. v září 2018, uvedl, že insolvenční řízení společnosti Geofin, a.s. je v takové fázi, že majetková podstata byla zpeněžena a bude podávána konečná zpráva.

25. Do **čtvrté** a poslední **skupiny svědků** lze zařadit osoby, které s jednotlivými obžalovanými jsou v příbuzenském poměru, a proto v průběhu trestního řízení odmítly vypovídat, příp. osoby, které takto učinily s odkazem na možné nebezpečí hrozícího trestního stíhání.

Vzhledem k příbuzenskému poměru k obžalovanému **Daneši Z.** v přípravném řízení i u hlavního líčení odmítli vypovídat jeho přítelkyně - **Bc. Sylvie H.**, sestra výše jmenované - **Ing. Lucie Č.** a bratr obžalovaného – **Vít Z.** Svědci **Milan K.** a **Bc. Miroslav G.** odmítli výpověď s ohledem na možnost nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým, a to jak v přípravném řízení, tak také u hlavního líčení. Tito svědci byli v inkriminované době nominováni jako členové úvěrové, příp. kontrolní komise záložny UNIBON, avšak nebyli schváleni do těchto funkcí ze strany ČNB. Poslední svědek z této skupiny – **Mgr. David F.** – je advokátem, kdy někdy v roce 2004 nebo 2005 jeden z jeho klientů měl zájem vstoupit do

záložny UNIBON a požádal jej o právní služby. V rámci poskytování těchto služeb byl svědek na základě žádosti klienta nominován jako člen některých orgánů záložny do té doby, než budou nalezeni odborníci. Nepamatuje si, zda skutečně vykonával jakoukoliv činnost v souvislosti se svým členstvím, jeho členství bylo jen velmi krátké. U hlavního líčení pak tento svědek po řádném poučení odmítl výpověď s odkazem na povinnost advokátní mlčenlivosti, když pro některé společnosti, které jsou uvedeny v obžalobě, v dané době poskytoval právní služby. V souladu s ust. § 211 odst. 4 tr.ř. proto byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, jež byla konstatována výše.

26. V průběhu hlavního líčení dne 5. 11. 2020 (v rámci doplnění dokazování) byl k návrhu obhajoby nově vyslechnut také svědek **Ing. Jaroslav M.**, který v letech 2000 až 2004 pracoval na Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. Přestože nepřišel v rámci svého pracovního zařazení přímo do kontaktu s UNIBONEM, vyjádřil se u hlavního líčení obecně k činnosti kampeliček v té době. On sám se činností kampeliček zabýval již spíše v době jejich nucené správy a potvrdil, že bylo nutno ke každé z nich přistupovat individuálně, neboť každá kampelička byla trochu jiná, měla jinou klientelu. Potvrdil, že obecně i v té době platilo ve všech finančních institucích pravidlo, že pokud existovala aspoň nějaká šance na splacení úvěru v budoucnu, pak bylo ekonomicky výhodnější počkat a úvěr prolongovat než v danou chvíli poslat dlužníka do konkurzu. Všichni si byli dobře vědomi toho, že v rámci konkurzu dojde k jejich uspokojení maximálně ve výši 10% - 15% z původní jistiny. Samozřejmě v případě prolongace muselo být požadováno odpovídající zajištění.

K jednotlivým dotazům potvrdil, že za dobu jeho působení již kampeličky měly problémy, neboť všechny měly značnou část problémových klientů, a proto se vždy řešilo nalezení nějakého rozumného kompromisu, aby maximální možná část úvěrů byla vrácena. Připustil, že se družstevní záložna v určitých případech mohla vzdát zajišťovacího instrumentu, avšak vždy toho zajištění muselo být nahrazeno novým. Potvrdil také, že zpočátku činnosti družstevních záložen nebyly nastaveny žádné limity pro poskytování úvěrů, až postupem doby k tomu nějak docházelo, ale přesné období a výši částek určit nedokázal. Obecně se tyto limity odvíjely od velikosti daného subjektu, přiměřenosti základního kapitálu či objemu vkladu, který ten daný subjekt měl. Nevzpomíná si, že by se někdy dlužník zkoumal nějak hlouběji (ve smyslu celého případného holdingu). Uvedl, že smyslem fungování kampeliček bylo od počátku poskytovat finanční služby svým členům (družstevníkům). To byl základ celé myšlenky. V okamžiku, kdy řada kampeliček začala mít problémy, došlo k přenastavování pravidel do podoby banky, což většina kampeliček už z principu splnit nemohla. Rozdíl mezi kampeličkou a bankou byl od počátku zásadní. V okamžiku, kdy dohled nad kampeličkami přešel pod ČNB, tak se změnilo téměř všechno a řada kampeliček v té době skončila, protože nebyla schopna nastavené podmínky splnit. Všichni, kteří se pohybují ve finanční sféře, ví, že zásadní změny nelze udělat ze dne na den, všechno je to dlouhodobější proces.

27. Dalších osm svědeckých výpovědí z přípravného řízení bylo u jednotlivých hlavních líčení čteno, a to v souladu s ust. § 211 odst. 1 tr. řádu.

Svědék Ing. Adam Z. pracoval v UNIBONu na pozici compliance v období od srpna 2010 do konce roku 2011. Jeho úkolem bylo uvedení vnitřních předpisů UNIBONu do souladu s právními předpisy a taktéž předpisy ČNB, jakož i dohled nad praním špinavých peněz. V průběhu své činnosti byl v nejčastějším kontaktu s auditorkou Ing. N. a obžalovanými Ing. R. a Radkem H. ČNB v té době vytykala konkrétní pochybení, mimo jiné to, že vedení a správa úvěrů v písemné podobě nebyla systematická, proto jeho pracovní činností bylo naplňovat to, aby vytvořené předpisy byly akceptovatelné pro ČNB. Řešením jednotlivých úvěrových případů se svědek v rámci své pracovní náplně nezabýval.

Svědék Robert W. pracoval v družstvu UNIBON po dobu jednoho roku, od března 2011 do března 2012, a to na pozici správce pohledávek na oddělení vymáhání pohledávek. V podstatě

toto oddělení vytvořil a řídil. Potvrdil, že hlavní pracovní náplní tohoto oddělení byla evidence pohledávek po splatnosti, jejich správa a další úkony směřující k vymožení dlužných částek z poskytnutých úvěrů. V době nástupu svědka do družstevní záložny neexistovala pravidla pro postup v obdobných případech ani pravidla pro kategorizaci klientů po splatnosti. Skupina osob, kterou svědek vytvořil, se pravidelně scházela a u konkrétních klientů hledaly konkrétní cesty řešení. Po celou dobu angažmá svědka v družstvu si tento vybavuje pouze jeden případ, kdy došlo k prodeji nemovitosti u jednoho menšího klienta, v ostatních případech spíše probíhala jednání a hledalo se řešení. Konkrétní skutečnosti k jednotlivým úvěrům uváděným v obžalobě svědek nespécifikoval. K osobám jednotlivých obžalovaných uvedl, že nejčastěji jednal s Ing. Davidem R., a to při pravidelných jednáních z pozice pracovního vztahu, s dalším obžalovaným – Radkem H. – přicházel do styku pouze příležitostně a pracovní minimálně a téměř vůbec nepřicházel do styku s obžalovaným Z.

Také **svědek Mgr. Marek Ch.** pracoval v UNIBONu od konce roku 2010 do února 2012, a to na pozici právníka. Nikoho z obžalovaných v té době neznal a pouze vzhledem k tomu, že předtím také pracoval v družstevní záložně, oslovil vedení UNIBONu s žádostí o zaměstnání. Jeho pracovní náplní bylo poskytování právních konzultací a kontrola smluvní dokumentace. Smluvní dokumentace již byla předtištěna a svědek sám pouze kontroloval obsah podstatných náležitostí. Ve vztahu k řešení problematických úvěrů se účastnil několika jednání s pracovníky vymáhacího oddělení, avšak žádné žaloby nepodával. Vzpomíná si pouze na jeden úvěr řešený soudní žalobou, a to v případě bývalého poslance R., kdy tuto záležitost však řešila AK F.

Od roku 2011 do jeho konce působila v UNIBONu také **svědkyně Barbora M.**, a to na pozici mzdová účetní. Jejím nadřízeným byl Ing. David R., ale fakticky ji řídil obžalovaný Radek H., který měl na starosti provoz a IT. Obžalovaný Daneš Z. zaměstnancem UNIBONu nebyl a svědkyně také nezaznamenala, že by v UNIBONu cokoliv řídil. Dle jejího názoru v UNIBONu panovaly dobré vztahy, o poskytování úvěrů jí není nic bližšího známo.

Také **svědkyně Jarmila F.** určitou dobu působila jako účetní ve společnosti UNIBON a současně také ve společnosti Geofin, a.s. a uvedla, že zpracovávala pouze běžné firemní účetnictví a ve vztahu k úvěrům nic bližšího neví.

Svědkyně **Mgr. Eva K.-D.** byla advokátní koncipientkou v AK Mgr. Davida F. a v souvislosti s touto činností ji někdo oslovil se žádostí, aby se stala členkou kontrolní komise UNIBONu. V této funkci působila v letech 2005-2008. Uvedla, že komise se scházela jednou za tři měsíce a jednalo se o kontrolní činnost danou jak zákonnými předpisy, tak organizační náplní UNIBONu. Pamatuje si, že od úvěrové komise nebo představenstva UNIBONu vyžadovali informace, příp. je upozorňovali na pochybení a požadovali nápravu. Komise komunikovala s obžalovaným Radkem H., který byl pravděpodobně obchodním ředitelem a účastnil se některých zasedání kontrolní komise a taktéž s Ing. Davidem R., jehož konkrétní funkční zaměření si již svědkyně v přípravném řízení nepamatovala.

Členkou kontrolní komise byla také **svědkyně Hana J.**, která v roce 2011 ukončila pracovní poměr v UniCredit Bank, kde pracovala na pozici ředitelky pobočky. Hledala zaměstnání a v té době byla oslovena panem Davidem H. a tuto nabídku – nastoupit do pracovního poměru v UNIBONu – přijala. Působila v kontrolní komisi UNIBONu pouze velmi krátce jako její členka a v podstatě žádného konkrétního jednání se neúčastnila.

Poslední čtená **svědkyně – MUDr. Alexandra F.** – se stala členkou úvěrové komise UNIBONu na žádost jejího manžela – Mgr. Davida F. Bylo to někdy před deseti lety a její činnost v úvěrové komisi měla být pouze dočasná. Nepamatuje si, zda se nějakého jednání úvěrové komise v té době vůbec účastnila. Ve vztahu k obžalovaným uvedla, že Daneše Z. zná již velmi dlouho, neboť se jedná o jejího spolužáka ze střední školy, ostatní dva obžalované zná pouze ze setkání v rámci některých společenských akcí.

28. V průběhu řízení před soudem byl obhajobou předložen **znalecký posudek vypracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem, s.r.o. Prostějov**, týkající se hodnoty záruk v jednotlivých úvěrových případech uváděných v této trestní věci v obžalobě. Tento znalecký posudek byl vypracován dne 16. 2. 2018 a znalec měl k dispozici jednak údaje ze spisu, neboť dne 20. 10. 2017 se souhlasem předsedkyně senátu tento spis prostudoval a současně měl k dispozici další materiály opatřené znalcem, zejména statistiky ČNB a Českého statistického úřadu, tj. makroekonomické údaje z let 2005-2013, jakož i další podklady a literaturu uvedenou v písemném vyhotovení tohoto znaleckého posudku. Úkolem znalce bylo posoudit výši zástav v jednotlivých úvěrových případech, a to ke dni uzavření příslušné úvěrové smlouvy.

Zpracovatel tohoto znaleckého posudku – **Ing. Petr Peštuka** – byl v procesním postavení svědka vyslechnut u hlavního líčení dne 15. 11. 2018. Ve shodě s vypracovaným znaleckým posudkem tento svědek potvrdil, že na základě požadavku zadavatele bylo zkoumáno, zda výše zástav u jednotlivých úvěrových smluv odpovídá výši daného úvěru. Zadáním znaleckého posudku bylo posouzení konkrétní hodnoty zástavních instrumentů v době uzavření každé úvěrové smlouvy. Závěr byl takový, že v celkovém pojetí výše těch zástav odpovídala výši daného poskytnutého úvěru. U všech zkoumaných případů bylo zástav obvykle více, většinou tři a struktura byla různorodá - od směnky, které byly obvykle základem, přes movité věci, zásoby nebo pohledávky a dalším případem bylo ručení akciemi nebo obchodními podíly. Mohlo se stát, že nějaká konkrétní zástava nebyla dostačující, ale vzhledem k tomu, že u každého úvěru těch zástav bylo více, pak ve svém souhrnu výše záruk byla odpovídající, pokud byly sečteny jednotlivé zástavní instrumenty.

Svědka se vyjádřil ke každému konkrétnímu úvěrovému případu, kdy uvedl, že podklady k vypracování znaleckého posudku získal zejména ze soudního spisu. Ve vztahu ke společnosti CCA, a.s. měl určité informace již z dřívější doby, kdy vypracovával v roce 2011 znalecký posudek na akcie společnosti CCG. Tam ty informace byly relativně aktuální. V případě společnosti JOB AIR Logistics, a.s. se jednalo zejména o letecký materiál, byl tam soupis materiálů, který našel ve spise. Pohledávky z obchodních vztahů činily částku 18.000.000 Kč, zásoby ve zboží 25.000.000 Kč. Konkrétně u leteckého motoru si svědek vzpomíná, že dohledávali možnosti pronájmu v zahraničí, aby věděli, jaké jsou potencionální možnosti využití či zpeněžení. K dotazu státního zástupce k tomuto leteckému motoru konkrétně svědek uvedl, že motor fyzicky samozřejmě neviděl, ale našel k němu podklady ve spise – jednalo se o specifikaci motoru. V případě úvěrového případu Zelené terasy, a.s. se jednalo o developerský projekt, kdy se vycházelo z majetkové podstaty, protože tam z pochopitelných důvodů žádná výkonnost firmy nebyla. Majetková hodnota mohla být jenom těsně pod hranicí vloženého kapitálu, od kterého se odečetly nějaké náklady, které byly spojeny s krátkým provozem společnosti. Byl tam také ručitelský závazek VOKD, kdy svědek nahlížel do výsledků VOKD v daném roce, kde bylo vykazováno ke konci roku 2010 na účtech 60.000.000 Kč, což samo o sobě hovoří o tom, že tato firma byla schopna plnit. I v tomto případě byly minimálně dva zajišťovací instrumenty, které poskytovaly zcela dostatečnou záruku oproti poskytnutému úvěru. Také u úvěrového případu společnosti PAYWOOD Group s.r.o. již v minulosti dělali nějaký posudek, takže mohl čerpat i z vlastního archivu. Díky tomu také zpracovatelé znaleckého posudku měli přehled o tom, jaký byl nemovitý majetek i na HRANEXu, kde byl určitý obchodní podíl. Úvěrů bylo více, ale vždy minimálně 2 zajišťovací instrumenty naplňovaly záruku vůči dané výši úvěru. V případě společnosti ČPL, a.s. šlo zejména o zástavu cenných papírů, byly to akcie společnosti CCG, které už znali z dřívější doby. ČPL, a.s. je leasingová společnost, kde je to velmi jednoduché – majetek, resp. úvěry, které byly získány, se zhodnocuje tak, že se obratem pořizuje majetek, který se dále pronajímá. Již zaplacením několika málo splátek – dvou až tří – se daná leasingová společnost dostává majetkově do plusu a i kdyby následně leasingový uživatel přestal platit a daný majetek musel být prodán, tak tam určitě z pohledu majetku uvnitř té dané leasingové společnosti není žádný problém.

K jednotlivým dotazům u hlavního líčení také svědek dále doplnil, že pokud jde o oceňování zajištění ke dni uzavření jednotlivých úvěrových a zástavních smluv, pak nebyla zohledňována délka splatnosti ani způsob splácení. Tyto skutečnosti rozhodně nemají vliv na hodnotu toho daného zajištění. Pohledávky z obchodního styku, pokud byly předmětem zajištění, se v průběhu doby pochopitelně mění, ale většinou v úvěrových smlouvách je doloženo, že se měsíčně dokládají změny stavu pohledávek atd. Závěr znaleckého zkoumání jednoznačně svědčí o tom, že ve všech jednotlivých úvěrových případech uvedených v obžalobě zajišťovací instrumenty poskytovaly dostatečnou záruku odpovídající výši poskytnutého úvěru. Zpracovatelé znaleckého posudku přitom pracovali s konkrétními hodnotami majetku, pohledávek i dalších aktiv jednotlivých společností a vycházeli přitom z dostupných materiálů ve spise i z veřejně dostupných zdrojů. Tyto údaje pak zpracovali v přehledných tabulkách i grafech.

Následně po vrácení věci odvolacím soudem k novému projednání a rozhodnutí byl na žádost obhajoby zpracován a předložen soudu ještě **dodatek** tohoto **znaleckého posudku** (ze dne 16. 3. 2020), který byl v průběhu hlavního líčení dne 5. 11. 2020 předložen stranám k nahlédnutí a rovněž přečten dle § 213 odstavec 2 trestního řádu jako listinný důkaz (viz čl. 4364). Tento dodatek – odborné vyjádření – se zabývá vysvětlením problematiky zástavy a ocenění pohledávek v jednotlivých úvěrových případech, kterými se zabýval již dříve zpracovaný znalecký posudek. Je zde obecně konstatováno, že hodnoty pohledávek jsou vždy stanovovány ke dni uzavření úvěrových smluv. Při zpracování znaleckého posudku nebylo možno reálně ověřit existenci těchto pohledávek, neboť znalecký posudek byl zpracováván přibližně s desetiletým odstupem od reálného případu. Znalecký posudek tedy vycházel z dokumentace k danému úvěrovému případu. Podobně bylo postupováno také ohledně dobytosti jednotlivých pohledávek a pokud to bylo možné, bylo dohledáváno z veřejných zdrojů, zda dlužník v době uzavření smlouvy existoval a jaká mohla být jeho reálná ekonomická situace. Vymahatelností pohledávek v pozdější době se znalecký posudek nezabýval, neboť pohledávky jsou oběžným aktivem, které se v průběhu času mění. Povinností dlužníka je jejich seznam pravidelně aktualizovat podle reálného stavu. Je třeba si však uvědomit i reálnou situaci doby, ve které se úvěrové případy odehrávaly – úvěrové smlouvy byly uzavírány těsně před vypuknutím ekonomické krize, která na ČR dopadla nejtěživěji v letech 2009 a 2010. Konkrétně se pak tento dodatek zabývá úvěrovými případy společností JOB AIR Logistic, PAYWOOD a ČPL – Český podnikatelský leasing a konstatuje, že ve všech případech nebyly pohledávky jedinou formou zajištění a všechny zajišťovací instrumenty ke dni uzavření úvěrových smluv hodnotu zajištění naplňovaly.

29. Jako důkaz soud vyhodnotil také jednotlivé **listinné materiály** založené ve spise, které byly v průběhu hlavního líčení předloženy stranám k nahlédnutí v souladu s ust. § 213 odst. 1 tr.ř. a některé z nich byly také k návrhu obhajoby či obžaloby čteny, a to v souladu s ust. § 213 odst. 2 tr.ř.
30. **Ve svazku 1)** je na čl. 1-4 založen **záznam o zahájení úkonů trestního řízení**. Z tohoto listinného důkazu vyplývá, že úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr.ř. byly zahájeny dne 4. 11. 2014 ve věci podezření ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku směřujícího proti Daneši Z., jehož se měl dopustit tím, že jako předseda představenstva obchodní společnosti VOKD, a.s., ačkoliv věděl, že tato společnost vzhledem ke své finanční situaci nebude schopna dostát svým závazkům, v období od počátku roku 2012 do okamžiku zahájení úkonů trestního řízení, objednal na základě smluv u dosud neustanovených subdodavatelů stavební zakázky a přestože materiál byl řádně dodán a stavební práce provedeny, vystavené faktury následně dodavatelé neuhradil, když svým jednáním měl způsobit dosud přesně neustanovenou škodu velkého rozsahu, tj. škodu převyšující částku 5.000.000 Kč. Tento záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl následně dne 11. 4. 2016 doplněn (tj. po roce a půl prověřování), a to v tom směru, že v průběhu prověřování byly

zjištěny nové skutečnosti, na jejichž základě bylo zjištěno, že Daneš Z. personálním propojením prostřednictvím své vlastní osoby či prostřednictvím společností, které vlastnil a ovládal, vylákal společně s Ing. Davidem R. a Radkem H. (představiteli spořitelního a úvěrového družstva UNIBON) v období od poloviny června 2005 do konce května 2011 finanční prostředky z poskytnutých úvěrů UNIBONem, a to bez jejich bližší specifikace.

Na následujících číslech listu 6-8, 10-32 a 34-37 jsou pak založeny **zprávy insolvenční správkyně** UNIBONu – JUDr. Kateřiny Martínkové – které postupně zasílala od měsíce května 2015 Policii ČR v rámci prověřování této trestní věci. Z těchto zpráv vyplývají zjištění insolvenční správkyně poté, kdy zahájila svou činnost v družstvu UNIBON a je zřejmé, že se jedná o informace a listinné materiály vztahující se nejen k dlužníkům uváděným v obžalobě, ale také ve vztahu k dalším společnostem a jednotlivým úvěrovým obchodům, které v obžalobě uváděny nejsou (společnost VOKD, a.s., Slezský kámen a.s., LUCCO a.s., Hotel Adamantino, a.s. a další). Až poslední zpráva ze dne 17. 6. 2016 konkretizuje pohledávky za dlužníky uvedené v obžalobě, a to z titulu jednotlivých úvěrových smluv.

Ze **zprávy ČNB** (č.l. 44-46), datované dnem 20. 8. 2015 vyplývá, že do 1. 4. 2006 vykonával dohled nad činností družstevních záložen Úřad pro dohled nad družstevními záložnami, jehož působnost přešla dle příslušného ust. zák. č. 57/2006 Sb. na ČNB. Následně na č.l. 47-230 jsou založena **jednotlivá rozhodnutí** Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, jakož i ČNB, jež byla v průběhu doby vydávána ve vztahu k UNIBONu. Jedná se zejména o rozhodnutí Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami o vydání povolení působit jako družstevní záložna, které nabylo právní moci dne 21. 6. 2004. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že družstevní záložna UNIBON je oprávněna v rámci svého podnikání přijímat vklady od členů, poskytovat úvěry členům, jakož i vykonávat platební styk pro své členy. Z rozhodnutí téhož úřadu, datovaného dne 27. 3. 2006, vyplývá změna povolení působit jako družstevní záložna, kdy oprávnění družstevní záložny je rozšířeno o další úkony, např. finanční leasing pro členy, poskytování ručení za půjčky a úvěry členů, pronájem bezpečnostních schránek členům, nákup a prodej cizí měny pro členy a další. Zejména č.l. 58-121 obsahují rozhodnutí ČNB v souvislosti s kontrolou, která v UNIBONu proběhla na podzim roku 2010. V měsíci lednu 2011 ČNB vydala oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední a konkretizovala nedostatky zjištěné při výše uvedené kontrole. Zejména se jednalo o nedostatečnou identifikaci a vykazování ekonomicky spjatých skupin osob a překračování limitů úvěrové angažovanosti, jakož i porušování pravidel řídicího a kontrolního systému. Ze stejného data pak následuje rozhodnutí ČNB o předběžném opatření spočívajícím v tom, aby se záložna UNIBON zdržela jakéhokoliv jednání majícího vliv na výši angažovanosti investičního portfolia, jehož následkem by bylo cokoli jiného, než snížení angažovanosti investičního portfolia vůči konkrétním klientům, a to CCA, a.s., Geofin, a.s., JOB AIR Logistics, a.s., Zelené terasy, a.s. a fyzické osobě Daněše Z., a to až do okamžiku, kdy angažovanost investičního portfolia vůči dotčeným osobám poklesne minimálně na úroveň limitu stanoveného vyhl. č. 123/2007 Sb. Na toto rozhodnutí navazuje také rozhodnutí ze dne 17. 5. 2011, kterým bylo ČNB uloženo UNIBONu, aby zjednal nápravu tím, že nebude provádět některé obchody a operace, a že uvede uspořádání strategie, postupy a mechanismy do souladu s příslušnými předpisy, kdy byly stanoveny konkrétní lhůty, v nichž je třeba tuto nápravu sjednat. Dalším rozhodnutím ČNB o předběžném opatření ze dne 11. 10. 2011 již bylo UNIBONu uloženo, aby dnem doručení tohoto rozhodnutí se zdržel jakéhokoliv jednání spočívajícího v poskytování úvěrů svým členům a následným rozhodnutím ČNB ze dne 23. 11. 2011 byla UNIBONu odňata licence, tj. bylo odňato povolení působit jako družstevní záložna. Z textu tohoto rozhodnutí vyplývá, že k takovému kroku ČNB přistoupila poté, kdy zjistila, že UNIBON vykonával svou podnikatelskou činnost, především poskytoval úvěry svým členům tak, že angažovanost jeho investičního portfolia ke konkrétním datům 31. 8. 2011, 30. 9. 2011 a 31. 10. 2011 přesáhla limity angažovanosti stanovené příslušnou vyhl. č. 123/2007 Sb. a zároveň nebyly splněny

povinnosti k nápravě uložené rozhodnutím ČNB ze dne 17. 5. 2011. Ohledně překročení angažovanosti investičního portfolia jsou v tomto rozhodnutí uváděny společnosti, jejichž názvy se v průběhu tohoto trestního řízení neobjevují s výjimkou firem PAYWOOD s.r.o. a ČPL, a.s. Z dalších založených rozhodnutí, počínaje č.l. 122, pak jsou doloženy skutečnosti, že jak Úřad pro dohled nad družstevními záložnami, tak následně ČNB rozhodovala jednak o vložení každého dalšího členského vkladu do UNIBONu a jednak schvalovala konkrétní fyzické osoby do statutárního orgánu UNIBONu, jakož i členy kontrolní a úvěrové komise. Ne vždy tato rozhodnutí byla potvrzující. Ve vztahu k jednotlivým obžalovaným jsou pak tato konkrétní rozhodnutí založena na č.l. 207-209 a vyplývá z nich, že ohledně obžalovaného Radka H. ČNB rozhodla dne 2. 2. 2007 v tom směru, že tento člen představenstva splňuje podmínky pro výkon funkce člena orgánu družstevní záložny. Shodně bylo v tomto směru rozhodnuto dne 21. 12. 2007 ohledně Ing. Davida R. a dne 29. 5. 2008 ohledně obžalovaného Daneše Z. v tom směru, že tato osoba splňuje podmínky pro výkon funkce člena voleného orgánu družstevní záložny, tj. člena úvěrové komise.

31. **Ze svazku 2)** byly předloženy jednotlivé **vazební materiály**, z nichž vyplývá, že obžalovaný Daneš Z. byl v počátcích trestního řízení vazebně stíhán, a to od 20. 7. do 27. 10. 2016, obžalovaný Ing. David R. od 27. 6. do 22. 12. 2016 a obžalovaný Radek H. od 27. 6. do 11. 10. 2016. Všichni obžalovaní byli z vazby propuštěni rozhodnutím státního zástupce KSZ v Ostravě, kdy byly přijaty záruky nahrazující tuto vazbu, mimo jiné peněžitě kauce, a to v případě obžalovaného Daneše Z. ve výši 8.000.000 Kč, u obžalovaného Ing. Davida R. ve výši 3.000.000 Kč a u obžalovaného Radka H. se jednalo o částku 2.000.000 Kč.
32. **Ve svazku 3)** jsou na č.l. 662-668 založeny **zápisy z jednání představenstva UNIBONu** z konce roku 2011 a počátku roku 2012, tj. poté, kdy bylo rozhodnuto ČNB o odnětí licence této družstevní záložně. Vyplývá z nich mimo jiné snaha tehdejšího vedení záložny o vstup investorů a dalších členských vkladů, jakož i projednání dalších kroků k řešení opravných položek a překlasifikace úvěrů. Jednání tohoto představenstva se účastnili Ing. David R. jako předseda a jeho členové MVDr. Š. a David H. **Zpráva interního auditu**, vypracovaná dne 6. 1. 2010 Ing. Radkem Š. a Mgr. Petrem K. za období listopadu 2009, je založena na č.l. 689-695 a žádné závažné nedostatky či zjištění z ní nevyplývají.

Na č.l. 836-911 je pak založen **protokol o předání materiálů UNIBONu novému likvidátorovi** s jednotlivými přílohami. Tento protokol je datován dnem 3. 4. 2013, kdy první jmenovaný likvidátor záložny Ing. Petr K., jenž byl odvolán, předává tyto doklady novému likvidátorovi JUDr. Davidu T. Jsou konkretizovány základní předávané dokumenty vč. dohody o způsobu předání a převzetí historických mincí a protokolu o předání pohledávek z titulu poskytnutých úvěrů vč. jejich specifikace. Právě z tohoto posledně jmenovaného protokolu jednoznačně vyplývá, že v okamžiku předání dokumentů mezi jednotlivými likvidátory byly objektivizovány úvěry u cca 90 různých subjektů, mnohdy v částkách daleko vyšších, než jsou částky dlužníků uváděné v obžalobě. Konkrétně v tomto protokole figurují celkem 3 úvěry společnosti Geofin, a.s., kdy pouze nejnižší z nich ve výši 7.200.000 Kč je součástí skutkové věty podané obžaloby (další 2 úvěry na částky 17.800.000 Kč a 20.000.000 Kč patrně byly v průběhu doby splaceny, jak vyplývá také z výpovědí některých svědků).

33. **Svazek 4)** obsahuje **materiály vydané** v přípravném řízení **svědkem Danielem Z.** (č.l. 991-1028), kdy součástí těchto materiálů jsou mimo jiné kopie karet úvěrového případu společností VOKD, a.s. a ČPL, a.s. Z těchto dokladů je pak zřejmý schvalovací postup na úrovni družstevní záložny tak, jak byl prezentován samotnými obžalovanými i jednotlivými svědky v průběhu trestního řízení. Na č.l. 1121-1186 jsou založeny **doklady** vyžádané v přípravném řízení v souvislosti s výpovědí **svědka Milana K.** a jeho působení ve firmě INDUSTRIADE, s.r.o. Jedná se zejména o jednotlivé smlouvy o úvěru a jejich dodatky, na základě kterých firma INDUSTRIADE, s.r.o. čerpala finanční prostředky od UNIBONu (tyto úvěry však nejsou

předmětem trestního řízení). Současně je zde založen také protokol o jednání u Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 14 Cm 2125/2014, kdy se jednalo o odpůrčí žalobu vůči žalovanému Milanu K., kdy v rámci tohoto jednání právě tato osoba uvedla, že finanční prostředky čerpané z úvěru byly z firmy INDUSTRIADE, s.r.o. poskytovány jiným firmám, které vybíral Daneš Z., Ing. R. a Mgr. F. Na čl. 1230-1231 je pak založen **přehled členů kontrolní a úvěrové komise UNIBONU** v jednotlivých obdobích s přesným uvedením doby trvání členství, kdy v obou případech se jedná o počet dvanáct až čtrnáct osob.

34. **Ve svazku 5)** jsou založeny na čl. 1252-1290 **zprávy insolvenční správkyne JUDr. Kateřiny Martínkové vč. příloh**. Jedná se zejména o přehledy stavu poskytnutých úvěrů, jakož i přehledy stavu terminovaných vkladů, běžných účtů a úvěrových účtů a současně insolvenční správkyne koncem roku 2016 sdělila také základní informace k dlužníkům CCA, a.s., Zelené terasy, a.s., PAYWOOD Group s.r.o., JOB AIR Logistics, a.s., ČPL - Český podnikatelský leasing, a.s. Součástí těchto údajů je také přehledná tabulka, obsahující základní údaje o počtu členů družstevní záložny, výši základního členského vkladu a další informace ke konci let 2008-2010, jakož i tabulky jednotlivých členů družstevní záložny vč. celkové výše splacených členských vkladů i vyjádření procentního podílu ze základního kapitálu. Ze zprávy insolvenční správkyne, datované dne 3. 10. 2016 (čl. 1257) pak také vyplývá, že stav peněžních prostředků UNIBONU ke dni prohlášení konkurzu na majetek dlužníka činil na jednotlivých účtech částku 614.690.934,19 Kč a v cizí měně 4.196,94 EUR, přičemž v pokladně společnosti byla částka 13.201 Kč. Tyto finanční prostředky se nacházely na různých účtech u ČSOB, na jednom účtu u J&T Banka, a.s. a na dvou různých účtech u Citibank Europe.

Na čl. 1302-1643 jsou pak založeny jednotlivé **zprávy z interního auditu** z let 2007-2010, vypracované převážně Ing. Radkem Š. Z těchto zpráv vyplývají v konkrétních obdobích jednotlivá zjištění i výstupy a doporučovaná opatření. Většinou je konstatováno, že spořitelni a úvěrní družstvo UNIBON zavedlo řadu kritérií, prostřednictvím kterých sleduje provoz a procesy v záložně a snaží se stanovené úkoly a cíle plnit. Kus práce byl realizován při zprovoznění jednotného bankovního informačního systému, který podává záložně klíčové informace a umožňuje snižovat rizika spojená s podnikáním v této oblasti. Velká část rezerv v práci záložny je v oblasti řízení rizik. Jako velmi nestandardní auditor hodnotí porušování limitů likvidního rizika. Záložna nemá propracovaný finanční plán pro období následujících dvanácti měsíců (audit z 31. 3. 2008), chybí i komplexní havarijní a krizový plán. Současně je konstatováno, že záložna plní udělené doporučení ze zpráv interních auditů, a to z cca 50%. Nebyly shledány kritické nedostatky v práci zaměstnanců ani managementu záložny, které by vedly k fatálnímu selhání této ekonomické jednotky.

V tomto svazku je na čl. 1657-1659 založeno také **usnesení Krajského soudu v Ostravě** ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. KSOS 14 INS 23976/2012, kterým byl zjištěn úpadek dlužníka UNIBON a současně byl na majetek tohoto dlužníka prohlášen konkurz. Insolvenčním správcem byla ustanovena JUDr. Kateřina Martínková. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že byly splněny podmínky pro rozhodnutí o úpadku z důvodu předlužení. Dlužník, tj. družstvo UNIBON, osvědčil, že má více věřitelů a součet jejich splatných pohledávek vůči dlužníkovi činí cca 1,8 miliardy Kč, zatímco hodnota jeho majetku činí cca 1,1 miliardy Kč. U dlužníka, který je finanční institucí, není ani předpoklad další pokračující činnosti, neboť dlužník okamžikem odebrání licence musel zastavit svoji činnost, jakožto spořitelního a úvěrního družstva. Soud proto rozhodl o úpadku dlužníka a vzhledem k tomu, že úpadek dlužníka lze u spořitelního a úvěrního družstva řešit jedině konkurzem, zároveň bylo rozhodnuto o tomto způsobu řešení úpadku.

35. **Ve svazku 6)** jsou založeny **doklady k jednotlivým úvěrovým případům** společností CCA, a.s., Zelené terasy, a.s. a PAYWOOD Group s.r.o.

Ve vztahu ke společnosti CCA, a.s. je založena smlouva o úvěru (č.l. 1665-1668), která byla uzavřena mezi UNIBONem jakožto věřitelem a CCA, a.s. jakožto dlužníkem dne 16. 6. 2010. Jednalo se o poskytnutí peněžních prostředků ve výši 30.000.000 Kč, a to na provozní financování dlužníka. Tyto peněžní prostředky byly zapůjčeny na dobu do 31. 7. 2011 a součástí smlouvy v bodě III. je také splátkový kalendář. Úrok z poskytnutých peněžních prostředků měl být hrazen v pravidelných měsíčních splátkách. Tento úvěr za věřitele podepsali Ing. David R. jakožto předseda představenstva a obžalovaný Radek H. jako člen představenstva UNIBONu a za dlužníka osoby Ing. Leoše L. a Stanislava P., oba členové představenstva CCA, a.s. Dodatkem č. 1 k této úvěrové smlouvě, jež byl uzavřen a podepsán dne 29. 7. 2011, došlo ke změně článku III. odst. 1 úvěrové smlouvy, týkající se splacení peněžních prostředků, a to v tom směru, že poskytnuté peněžní prostředky budou vráceny do 31. 12. 2013. Z tohoto dodatku je také zřejmé, že do okamžiku podpisu tohoto dodatku č. 1 bylo ze zapůjčených finančních prostředků uhrazeno jednotlivými splátkami celkem 4.998.195,61 Kč (č.l. 1677-1679). Tato úvěrová smlouva byla zajištěna jednak směnečným prohlášením k blankosměnkám (č.l. 1680-1681) a ručitelským závazkem společnosti STROPHIA FINANCIAL CORP se sídlem na Britských Panenských ostrovech (č.l. 1682).

Úvěrový vztah se společností Zelené terasy, a.s. je ve spise obsažen na č.l. 1727 a následujících. Ze smlouvy o úvěru uzavřené dne 19. 2. 2010 vyplývá, že spořitelní a úvěrní družstvo UNIBON jakožto věřitel zapůjčilo společnosti Zelené terasy, a.s. jakožto dlužníkovi finanční částku ve výši 7.000.000 Kč, přičemž tyto finanční prostředky měly být vráceny do konce roku 2013. Podmínkou čerpání úvěrů bylo splnění dvou podmínek, a to předání originálů zajišťovacích blankosměnek vystavených dlužníkem na řad věřitele, tj. UNIBONu, a předložení smlouvy o zastavení listinných cenných papírů, jak bylo specifikováno v bodě IV.2. této smlouvy o úvěru. Jak jistina, tak také úroky z poskytnutých peněžních prostředků měly být dle této smlouvy uhrazeny jednorázově, tj. do konce roku 2013. Ke smlouvě byly připojeny také směnečné prohlášení k blankosměnkám (č.l. 1738-1739) a smlouva o zastavení listinných cenných papírů (č.l. 1740-1741). V tomto případě se jednalo o listinné cenné papíry (a to 2 ks) společnosti VOKD, a.s. v celkové jmenovité hodnotě 2.000.000 Kč. Předávací protokol na č.l. 1743 pak potvrzuje, že tyto kmenové akcie v počtu 2 ks byly UNIBONu jakožto věřiteli z titulu této úvěrové smlouvy předány. Z prohlášení o ručitelském závazku (č.l. 1742) také vyplývá, že v okamžiku uzavření smlouvy o úvěru se VOKD, a.s. jakožto ručitel zavázal uspokojit pohledávku věřitele z této smlouvy o úvěru, pokud tak v termínu splatnosti neučiní dlužník. Z výše citovaných listinných materiálů je zřejmé, že jednotlivé doklady za UNIBON podepisovali Ing. David R. a Radek H., za společnost Zelené terasy, a.s. to byl Ing. Pavel Š. a Ing. Jan B. (jakožto avalista) a doklady vztahující se ke společnosti VOKD, a.s. podepisoval Daneš Z. jako předseda představenstva této společnosti. Ze založené žádosti o poskytnutí podnikatelského úvěru (č.l. 1744 a násl.) je pak zřejmé, že tento úvěr byl požadován na realizaci developerského projektu a součástí této žádosti je také čestné prohlášení o vzájemných vazbách k jiným subjektům.

Z dalších materiálů založených na č.l. 1768-1792 pak vyplývá, že společnost Zelené terasy, a.s. již dne 15. 1. 2009 uzavřela smlouvu o dílo a mandátní smlouvu se společností TRIMING CZ, s.r.o. jakožto zhotovitelem na výstavbu polyfunkčního bytového domu. Tato smlouva byla doplňována dodatky č. 1 a 2 v září 2009 a červenci 2012, a to z důvodu prodloužení termínu stavebního povolení a dalších smluv s Městem Havířovem. Rovněž dne 4. 2. 2009 společnost TRIMING CZ, s.r.o. uzavřela smlouvu o dílo s firmou ADAM Architects, s.r.o. Brno jakožto zhotovitelem a předmětem plnění této smlouvy je vypracování návrhu stavby, architektonicko-urbanistické studie a projektové dokumentace v rozsahu pro územní řízení, stavební povolení a realizační dokumentace pro stavbu Atrium Havířov – polyfunkční bytový dům. V této smlouvě jsou stanoveny termíny plnění jednotlivých částí a současně celková cena za architektonicko-urbanistickou studii, vyřízení dokumentace, demoličních prací i přeložky

stávající trafostanice byly vyčísleny na celkovou částku 4.340.000 Kč bez DPH. Za společnost TRIMING CZ, s.r.o. jsou tyto smlouvy podepsány jejím jednatelem – Ing. Pavlem Š.

Další část dokumentů ve vztahu k úvěru společnosti Zelené terasy, a.s. se nachází na č.l. 1811-1865 a tvoří ji převážně zápisy z jednání zastupitelstva Města Havířova. Součástí těchto dokladů je také smlouva o budoucí kupní smlouvě, týkající se předmětných pozemků, na nichž měla být výstavba realizována, přičemž tato smlouva byla nejprve uzavřena dne 18. 9. 2008 s kupujícím VOKD, a.s. zastoupeným obžalovaným Danešem Z. a následně dne 17. 9. 2009 z důvodu změny investora stavby Atrium Havířov - polyfunkční dům byla tato smlouva uzavřena se společností Zelené terasy, a.s. Kupní cena byla stanovena na částku 8.110.000 Kč a část této kupní ceny, tj. jistina ve výši 2.000.000 Kč, již byla složena společností VOKD, a.s. na účet Města Havířova dne 24. 11. 2008. Zbývající část kupní ceny má být uhrazena na základě kupní smlouvy, která bude uzavřena po zaměření prodávaných pozemků a uvedení stavby do trvalého užívání. V souvislosti s touto smlouvou byla uzavřena ve stejném období také smlouva o nájmu pozemků, kde pronajímatel, tj. Statutární město Havířov, pronajal nájemci, tj. společnosti Zelené terasy, a.s., předmětné pozemky (na nichž měla být stavba provedena) a tento nájemní vztah byl uzavřen na dobu max. 35 měsíců, přičemž výše nájemného na tuto dobu byla stanovena dohodou smluvních stran v částce 50.000 Kč ročně + DPH. Dodatkem ke smlouvě o budoucí kupní smlouvě, jakož i dodatkem ke smlouvě o nájmu pozemku, jež byly uzavřeny v září 2012, byla nájemní smlouva prodloužena na dobu 70 měsíců a současně byla zvýšena záloha na kupní cenu na částku 3.000.000 Kč. Současně bylo ujednáno, aby investor předložil budoucímu prodávajícímu bankovní záruku ve výši 5.200.000 Kč. Z jednotlivých materiálů Města Havířova pak mimo jiné vyplývá, že v období přípravy stavby byla ze strany společnosti Zelené terasy, a.s. provedena demolice převážné části objektu školní jídelny a rovněž kácení dřevin na tomto pozemku. Územní rozhodnutí na stavbu polyfunkčního domu bylo vydáno dne 17. 7. 2009 a nabylo právní moci dne 28. 9. 2009. Následně stavební povolení bylo vydáno 8. 4. 2010 a nabylo právní moci dne 11. 5. 2010. Z těchto materiálů je také zřejmé, že ještě za období září až prosinec 2012 bylo uhrazeno dlužné nájemné vyplývající ze smlouvy o nájmu pozemku, a to v celkové částce 201.600 Kč. Následně v září 2013 Město Havířov odstoupilo od smlouvy o budoucí kupní smlouvě z důvodu porušení smluvních povinností, vyplývajících z této smlouvy. Z jednotlivých zápisů ze Zastupitelstva města Havířova je zřejmé, že těchto jednání se účastnili za společnost Zelené terasy, a.s., příp. za společnost TRIMING CZ, s.r.o. Ing. Pavel Š. a Ing. Jan B. Žádného takového jednání se nikdy přímo neúčastnil obžalovaný Daneš Z.

Ve vztahu k úvěrům společnosti PAYWOOD Group, s.r.o. jsou listinné důkazy založeny taktéž v tomto svazku. Na č.l. 1925-1926 se nacházejí doklady, vztahující se ke smlouvě o úvěru, jež byla uzavřena mezi věřitelem – družstvem UNIBON a společností PAYWOOD Group, s.r.o. dne 14. 6. 2005 a jednalo se o finanční prostředky ve výši 15.000.000 Kč. Za věřitele tuto smlouvu podepsal Ing. David R. a člen představenstva Doc. Ing. Jiří V. CSc. (obžalovaný Radek H. v této smlouvě vůbec nefiguruje). Za dlužníka tuto smlouvu podepsal jednatel společnosti PAYWOOD Group, s.r.o. Bc. David H. Z jednotlivých dodatků č. 1-14 k této úvěrové smlouvě je zřejmé, že postupně byla prodlužována konečná splatnost úvěrované částky, a to až na poslední termín 30. 6. 2011, kdy z těchto dodatků je také zřejmé, že první tři dodatky k úvěrové smlouvě podepsali společně s Ing. Davidem R. jiní členové představenstva než Radek H. a teprve dodatek č. 4 a následující, který byl podepsán dne 21. 12. 2006, je společně s Ing. Davidem R. podepsán členem představenstva Radkem H., tedy dalším obžalovaným. Tato úvěrová smlouva byla zajištěna směnkami, a to směnečným prohlášením k blankosměnkám a současně také zástavou cenných papírů společnosti AGROFOREST (které byly věřiteli předány – viz. předávací protokol č.l. 1978), jakož i zástavním právem na pohledávky za poddlužníky. Přestože následně prohlášením ze dne 15. 10. 2008 došlo ke vzdání se zástavního práva, týkající se listinných cenných papírů společnosti AGROFOREST a.s., bylo

toto zajištění nahrazeno smlouvou ze dne 16. 10. 2008 o zřízení zástavního práva k obchodnímu podílu ve společnosti HRANEX s.r.o., přičemž tento obchodní podíl činil výši vkladu v částce 15.483.678 Kč.

V pořadí druhá smlouva o úvěru na částku 11.700.000 Kč byla uzavřena mezi shodnými subjekty dne 30. 12. 2008 a rovněž tato úvěrová smlouva byla zajištěna směnečným prohlášením k blankosměnkám a zástavním právem k pohledávce za poddlužníkem AIRCARGO OPERATIONS – ACO, a.s., jakož i zástavním právem k pohledávkám za poddlužníky v celkové nominální hodnotě téměř 47.000.000 Kč. Směnečné prohlášení avaloval jednatel společnosti PAYWOOD Group, s.r.o. Bc. David H., který dohodou ze dne 6. 9. 2011 byl vyvázán ze směnečného rukojemství. Na č.l. 2007-2019 se pak nacházejí toliko listiny potvrzující přihlášení pohledávky z obou úvěrů poté, kdy společnost PAYWOOD Group, s.r.o. vstoupila do likvidace.

36. **Ve svazku 7)** se nacházejí **listinné doklady** vztahující se ke dvěma **úvěrům společnosti JOB AIR Logistics, a.s.** První smlouva o úvěru byla uzavřena dne 27. 11. 2009 a doklady k ní se nacházejí na č.l. 2029-2079. Druhá smlouva o úvěru v krátkém odstupu časově navazovala a byla uzavřena dne 6. 1. 2010 (č.l. 2088-2132). V obou případech se jednalo o zapůjčení finančních prostředků v částce 10.000.000 Kč a tyto finanční prostředky byly určeny na provozní financování společnosti. Smlouvy za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H., za dlužníka členové představenstva společnosti JOB AIR Logistics, a.s. Ing. Josef H. a Mgr. Daniel H. (v případě první smlouvy), u druhé smlouvy namísto Ing. Josefa H. tuto smlouvu podepisovala členka představenstva Lucie H. V obou případech byly úvěrové smlouvy zajištěny pohledávkami z obchodního styku za poddlužníky, dále dvěma blankosměnkami a rovněž i zástavním právem k movitým věcem v minimální pořizovací hodnotě 10.000.000 Kč, jež se v době uzavření smlouvy nacházely ve skladu společnosti JOB AIR Logistics, a.s. v Mošnově. V případě časově mladší smlouvy o úvěru byl tento úvěr zajištěn také smlouvou o zastavení listinných cenných papírů emitenta JOB AIR Logistics, a.s. se sídlem v Mošnově. Finanční prostředky byly zapůjčeny na období jednoho roku a jednotlivými dodatky byla lhůta splatnosti prodlužována. V případě výše zmiňované zástavy movitých věcí je třeba uvést, že tato skutečnost je mimo jiné doložena notářským zápisem, sepsaným 6. 1. 2010 notářkou Mgr. Šárkou Otípkovou a součástí tohoto zápisu je také specifikace zajišťovaných movitých věcí.

Leasingová společnost ČPL, a.s. získala od UNIBONu celkem tři úvěry, které jsou součástí podané obžaloby, a to postupně v roce 2008, 2009 a 2011, kdy všechny úvěry byly určeny na financování leasingových a úvěrových obchodů této společnosti. Doklady vztahující se k těmto třem úvěrovým smlouvám jsou založeny ve spise na č.l. 2181-2251 a je z nich zřejmé, že všechny smlouvy o úvěru za věřitele podepsali Ing. David R. a Radek H., za dlužníka předseda představenstva ČPL, a.s. – svědek Ing. Pavel G. Všechny tři úvěry byly zajištěny dvěma blankosměnkami, jakož i zástavním právem k pohledávkám dlužníka z obchodního styku za poddlužníky a v případě první smlouvy ze dne 30. 7. 2008 byly zajištěny také smlouvou o zastavení cenných papírů, tj. listinných kmenových akcií společnosti ČPL, a.s., a to v počtu odpovídajícím nejméně 25,5% z celkového počtu emitovaných akcií, každá v nominální hodnotě 100.000 Kč za kus.

Smlouva o úvěru, kde jako dlužník figuruje **společnost Geofin, a.s.** a materiály k ní jsou založeny na č.l. 2271-2289. Vlastní smlouva o úvěru byla podepsána dne 24. 2. 2005 a jednalo se o zapůjčení finanční částky ve výši 7.200.000 Kč. Za věřitele tuto smlouvu podepsal předseda představenstva UNIBONu – Ing. David R. a tehdejší člen představenstva – Doc. Ing. Jiří V. CSc. Za dlužníka byla smlouva podepsána obžalovaným Danešem Z. V této souvislosti je třeba poznamenat, že také jednotlivé dodatky k této smlouvě zpočátku byly podepisovány různými členy představenstva UNIBONu vedle předsedy představenstva - Ing. Davida R. a teprve dodatek č. 4 ze dne 21. 12. 2006, týkající se prolongace úvěru, podepsal jako člen představenstva

také obžalovaný Radek H. Podle této smlouvy měly být zapůjčené finanční prostředky vráceny do 30. 6. 2005, avšak následně jednotlivými dodatky byla tato doba splatnosti prodlužována až na konečný termín 31. 12. 2012. Poskytnuté peněžní prostředky dle znění smlouvy nebyly účelově vázány a smlouva byla zajištěna zástavním právem k cenným papírům společnosti CCG, a.s. se sídlem v Novém Jičíně.

Na č.l. 2315 je založen **přehled poskytnutých zájmových úvěrů a jejich splácení**, které byly UNIBONem v inkriminované době poskytnuty dlužníkům uvedeným v obžalobě. Z tohoto přehledu vyplývá konkretizace daných úvěrů, úvěrované částky, doba splatnosti, ale taktéž údaje o tom, kolik z těchto úvěrů bylo jednotlivými dlužníky uhrazeno ke dni 8. 3. 2012, kdy UNIBON vstoupil do likvidace. Z této přehledné tabulky je zřejmé, že kromě společnosti Zelené terasy, a.s. (kde se jednalo o developerský projekt) všechny další společnosti vystupující na straně dlužníka hradily v této době nemalé úroky úvěrů a společnost CCA, a.s. uhradila dokonce téměř 7,7 mil. Kč na jistinu. Dále tato společnost na úrocích uhradila cca 3,5 mil. Kč, firma PAYWOOD Group, s.r.o. ze dvou poskytnutých úvěrů uhradila v tomto období částku na úrocích téměř 8.000.000 Kč, společnost JOB AIR Logistics, a.s. na úrocích částku 2.000.000 Kč a leasingová společnost ČPL, a.s. na úrocích v tomto období zaplatila cca 9,5 mil. Kč. Právě tato společnost následně i po ukončení činnosti UNIBONu dále hradila úroky i část jistiny, a to konkrétně téměř 500.000 Kč na jistinu a 2.600.000 Kč na úrocích (ze všech tří poskytnutých úvěrů). Tento údaj je k datu 15. 7. 2016.

37. **Ve svazku 8)** jsou na č.l. 2331-2376 založeny **materiály**, které předložila **insolvenční správkyň** JUDr. Kateřina Martínková a vztahují se zejména k uplatněným žalobám v souvislosti s nesplacenými úvěry či uplatnění smenek.

Od č.l. 2377 se v tomto svazku nacházejí jednotlivé **doklady**, vztahující se **k finančnímu šetření** ohledně osob obžalovaných a jejich rodinných příslušníků. Ze závěrečné zprávy o výsledcích tohoto finančního šetření vyplývá, že nebyl zjištěn žádný podstatný majetek, na kterém by nevázla práva třetích osob. Velká část nemovitostí u všech tří obžalovaných je zatížena zástavním právem v souvislosti s poskytnutými úvěry na koupi těchto nemovitostí. Současně výše příjmů obžalovaných v inkriminovaném období ničím nevybočuje. K obžalovanému Daneši Z. navíc bylo zjištěno, že na jeho osobu je vydáno několik exekučních příkazů na souhrnné částky převyšující několik milionů Kč. Pokud v počátcích přípravného řízení byli všichni obžalovaní propuštěni z vazby mimo jiné na základě toho, že byly složeny jejich rodinnými příslušníky peněžité kauce v několika milionové výši, pak k těmto částkám bylo zjištěno, že byly předloženy doklady o tom, že se jednalo o půjčku třetích osob, příp. částečně o peníze z rodinných úspor (u obžalovaného Ing. Davida R.). Tyto doklady, které byly obsahem šetření finančních poměrů obžalovaných, jsou dále založeny také ve svazku 9) a 10) spisového materiálu.

38. **Ze svazku 11)** je nutno konstatovat zejména **doklady VSZ Olomouc**, založené na č.l. 3449-3458, týkající se trestního oznámení insolvenční správkyň JUDr. Kateřiny Martínkové z měsíce září 2014. Doklady k těmto skutečnostem byly následně vyžadovány také soudem, jsou založeny ve svazku 13 a bude o nich pojednáno níže. V tomto svazku je navíc založeno také vyrozumění policejního orgánu adresované JUDr. Kateřině Martínkové ze dne 13. 1. 2015 v tom směru, že toto trestní oznámení bylo bez dalších opatření a provádění úkonů uloženo „AA“. Z odůvodnění takového postupu policejního orgánu je zřejmé, že podání oznamovatelky se týkalo obchodních aktivit statutárního orgánu obchodní firmy UNIBON – spořitelni a úvěrní družstvo, a to v souvislosti s uzavíráním jednotlivých úvěrových smluv v průběhu let 2005-2011 s různými subjekty. Toto podání obsahovalo dvě části, v nichž byly popisovány vždy jednotlivé úvěrové případy v počtu 31 s celkovou výší úvěrovaných částek přes 800.000.000 Kč. Policejní orgán také konstatuje, že v souvislosti s obchodní činností UNIBONu bylo v minulosti učiněno již více podání, a to mimo jiné i současnou

oznamovatelkou a policejní orgán provedl rozsáhlou analýzu tohoto podání, kdy konstatuje, že již usnesením ze dne 16. 1. 2013 bylo rozhodnuto o odložení věci podle § 159a odst. 5 tr.ř. ve věci podezření ze spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, a to v souvislosti s dřívějším podáním ohledně úvěru s dlužníkem PHS stavebně-obchodní společnost, s.r.o. Své rozhodnutí v měsíci lednu 2015 policejní orgán odůvodnil tím, že ve všech označených případech nebylo zjištěno, že by některý úvěrový případ nebyl nijak zajištěn a forma zajištění úvěru je na jeho poskytovateli, tedy na samotném věřiteli, kdy samozřejmě musí být dodrženy veškeré právní předpisy a zákony. Je zde uváděno, že veškeré obchodní aktivity UNIBONu byly pod dohledem ČNB jakožto orgánu dohledu nad finančním trhem, který rovněž vydal v měsíci listopadu 2011 příslušné rozhodnutí o odnětí povolení působit jako družstevní záložna. Rovněž zprávy nezávislého auditora uvádějí soulad s účetními uzávěrkami, a to až ke konci roku 2010. Policejní orgán tedy uzavřel, že po důkladném vyhodnocení a provedené analýze spisového materiálu má policejní orgán za to, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by došlo ke spáchání jakéhokoliv trestného činu a není zde podezření, které by vedlo k rozhodnutí o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 tr.ř.

Na č.l. 3614 v tomto svazku je založen další **přehled poskytnutých úvěrů a jejich splácení**, který navazuje na přehled založený ve svazku 7) citovaný výše (na č.l. 2315-2316), z něhož vyplývá, že tento přehled je dále doplněn o platby následující po datu 25. 6. 2013 až do 15. 7. 2016. I v tomto období ještě docházelo k úhradě úroků a jistiny poskytnutých úvěrů, a to zejména ze strany společnosti ČPL, a.s. a část úroku byla uhrazena také firmou PAYWOOD Group, s.r.o. (úroky z prodlení).

39. **Svazek 12)** obsahuje na č.l. 3637-3666 jednotlivá **usnesení o zahájení trestního stíhání dalších osob**, které v tomto trestním řízení vystupují v procesním postavení svědků. Jedná se o Ing. Josefa H., Mgr. Daniela H., Lucii Č. (ve vztahu ke společnosti JOB AIR Logistics, a.s.), Ing. Pavla Š. a Ing. Jana B. (ve vztahu ke společnosti Zelené terasy, a.s.), Bc. Davida H. (společnost PAYWOOD Group, s.r.o.) a Ing. Pavla G. (společnost ČPL, a.s.). Tyto materiály byly soudu zaslány státní zástupkyní dne 27. 6. 2017, tj. krátce po podání obžaloby v této trestní věci (obžaloba podána dne 9. 6. 2017) a z textu jednotlivých usnesení je zřejmé, že trestní stíhání těchto osob bylo zahájeno dne 19. 6. a 20. 6. 2017.

Na č.l. 3664-3671 je pak založen **výsledek právní pomoci ze Švýcarska** vč. překladu do českého jazyka, z něhož však vyplývá pouze jediná skutečnost, a to fakt, že obžalovaný Daneš Z. byl v minulosti majitelem účtu v jedné ze švýcarských bank, avšak obchodní styk z tohoto účtu probíhal od roku 2002 do konce roku 2009 a po tomto datu nebyly u tohoto obchodního styku zaznamenány žádné externí majetkové vstupy stojící za zmínku.

V tomto svazku je dále na č.l. 3743-3750 založen **doklad**, předložený u prvního hlavního líčení obžalovanými, kdy se jedná o kopii úvěrové karty úvěrového případu společnosti ČPL, a.s. – úvěr na částku 30.000.000 Kč v roce 2008. Z této kopie dokladu je zřejmé, že schvalovací postup probíhal na jednotlivých pozicích družstevní záložny, poskytnutí úvěru bylo všemi odděleními doporučeno a tento konkrétní úvěr předkládal úvěrový pracovník – svědek Lubomír V. Rovněž je z tohoto dokumentu zřejmé, že již v minulosti byly této společnosti poskytnuty úvěry v letech 2007 a naposledy dne 1. 2. 2008 v rádech celkem 9.000.000 Kč a úroky z těchto úvěrů jsou hrazeny řádně a včas.

Listinné doklady na č.l. 3840-3856 pak potvrzují skutečnost, že v průběhu hlavního líčení dne 20. 4. 2018 bylo u všech obžalovaných rozhodnuto v souladu s ust. § 73 odst. 6 tr.ř. o zrušení zákazu vycestování do zahraničí, který byl jednotlivým obžalovaným uložen při propuštění z vazby na svobodu, a v návaznosti na toto rozhodnutí také byly všem obžalovaným vráceny jejich cestovní pasy.

40. **Svazek 13)** obsahuje **doklady**, které byly u hlavního líčení dne 7. 6. 2018 **předloženy svědkem Ing. Pavlem G.** (č.l. 3904-3961). Jedná se zejména o přehledné tabulky, obsahující splátky úroků a penále z úvěrů, které společnost ČPL, a.s. měla v té době od UNIBONu. Součástí této tabulky jsou také úvěry dřívější, které byly řádně spláceny, a je zřejmé, že za období od září 2007 do konce roku 2014 bylo z těchto úvěrů uhrazeno pouze na úrocích a úrocích z prodlení téměř 13.000.000 Kč. Dalšími doklady – smlouva o zajištění postoupením pohledávek či úvěrové smlouvy – je dokladováno, že společnost ČPL, a.s. v inkriminované době měla úvěrový vztah nejen s UNIBONem, ale také s dalšími bankovními institucemi či úvěrními družstvy (záložna CREDITAS, Privátní peněžní ústav – úvěrní družstvo, Fio družstevní záložna), kde měla zapůjčeny nemalé částky v řádech desítek milionů Kč a také tyto úvěry byly ze strany ČPL, a.s. řádně hrazeny či dokonce zcela splaceny.

Na č.l. 3968-3969 je pak založen **průvodní dopis státní zástupkyně KSZ** v Ostravě, který předložila soudu dne 26. 7. 2018 společně s dalšími listinami, které tvoří samostatnou přílohu v obálce formátu A4 bílé barvy. Tato příloha je rozdělena do pěti samostatných přílohových obalů.

Přílohový obal č. 1 tvoří zejména smlouva o postoupení vybraného portfolia pohledávek UNIBONu na IFIS - investiční fond, a.s. Tato smlouva byla uzavřena dne 15. 7. 2016 mezi insolvenční správky UNIBONu JUDr. Kateřinou Martínkovou a zástupcem investičního fondu IFIS, a.s. Patrikem K., když tento investiční fond v rámci své nabídky ve výběrovém řízení nabídl za postoupení vybraného portfolia pohledávek nejvyšší kupní cenu, tj. částku přes 130.000.000 Kč. Součástí této smlouvy je seznam vybraných pohledávek, obsahujících také pohledávky za společnostmi, jejichž úvěry jsou předmětem podané obžaloby v této trestní věci. Součástí přílohového obalu č. 2 jsou sdělení jiných bankovních institucí ve vztahu k úvěrům společnosti ČPL, a.s., která potvrzují další úvěry leasingové společnosti ČPL, a.s. u banky CREDITAS, a.s., Fio banky, a.s. a Moravského peněžního ústavu (jak nakonec v rámci svého výslechu u hlavního líčení konkretizoval také svědek Ing. Pavel G.). Přílohový obal č. 3 pak obsahuje výpis z usnesení 17. a 18. zasedání zastupitelstva Města Havířova ze dnů 22. 6. 2009 a 14. 9. 2009, týkající se otázky výstavby polyfunkčního bytového domu Atrium Havířov a tyto doklady nepřinášejí nic nového, neboť jsou již v převážné části součástí listinných důkazů z přípravného řízení. Přílohový obal č. 4 pak zahrnuje pouze žádost státní zástupkyně adresovanou novému věřiteli, tj. IFIS o sdělení, zda a v jaké výši byla ta která dlužná částka případně uhrazena. Přílohový obal č. 5 pak obsahuje samostatně podané obžaloby na osoby Ing. Jana B., Ing. Pavla Š., Ing. Josefa H., Mgr. Daniela H., Ing. Lucii Č. a Bc. Davida H., které byly státní zástupkyní samostatně podány v rozpětí od 23. 3. 2018 do 22. 6. 2018 u Krajského soudu v Ostravě. Všechny tyto osoby jsou stíhány pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaný formou účastenství – pomoci dle ust. § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to ve vztahu k jednotlivě uzavřeným úvěrovým smlouvám.

V souvislosti s doklady VSZ Olomouc - pobočka Ostrava, založenými ve svazku 11 (č.l. 3449 a násl.), byly také v průběhu řízení před soudem vyžádány **materiály Vrchního státního zastupitelství**, které jsou ve svazku 13 založeny na č.l. 3973-3982. Z obsahu těchto listinných materiálů je zřejmé, že insolvenční správky JUDr. Kateřina Martínková podala trestní oznámení ze dne 4. 9. 2014 na Krajské státní zastupitelství v Ostravě. Toto státní zastupitelství z důvodu věcné a místní příslušnosti dne 15. 9. 2014 podání společně s průvodním přípisem postoupilo k dalšímu šetření Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci - pobočka Ostrava. Z obsahu tohoto dopisu vyplývá, že státní zastupitelství na základě podaného trestního oznámení konstatuje možné podezření ze spáchání zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku s předběžně zjištěnou souhrnnou škodou přesahující částku 150.000.000 Kč. Z trestního oznámení je zřejmé, že tohoto trestného činu se mohli dopustit odpovědní zástupci UNIBONu při jejich činnosti v letech 2005-2011. Konstatuje se zároveň, že popis oznamovaného protiprávního jednání odpovědných osob je poměrně

rozsáhlý a zahrnuje popis jednotlivých případů ve formě vzdání se konkrétních zástavních práv, jakožto sjednaného zajištění poskytnutých úvěrů, absence adekvátního zajištění, bezdůvodného prodlužování splatnosti poskytnutých úvěrů, postupování pohledávek za dlužníky pod cenou a další jednání. Jsou specifikovány konkrétní body 1-19 tohoto podání, kde je uváděno celkem devatenáct úvěrových dlužníků, mezi nimiž se objevují také tři subjekty následně obsažené v obžalobě, která je předmětem tohoto trestního řízení, a to ČPL, a.s. (všechny tři specifikované úvěry), PAYWOOD Group, s.r.o. a JOB AIR Logistics, a.s. (taktéž s jednotlivými úvěry). Následuje vyjádření policejního orgánu ze dne 12. 1. 2015 o uložení spisového materiálu „AA“ (jak již bylo citováno výše) a s ohledem na toto rozhodnutí dne 17. 2. 2015 insolvenční správkyňe podala podnět na VSZ Olomouc - pobočka Ostrava k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení dle ust. § 174 odst. 1 tr.ř., neboť se domnívala, že policejní orgán nepostupoval správně a zákonně a jeho postup spočívající v uložení věci „AA“ lze považovat za přinejmenším předčasný. Věc tedy byla znovu prověřena VSZ Olomouc - pobočka Ostrava a dopisem ze dne 16. 3. 2015 bylo insolvenční správkyňi státním zástupcem tohoto státního zastupitelství sděleno, že policejní orgán podle pokynu státního zástupce v této věci provedl potřebnou analýzu předmětných úvěrových případů na základě zaslaného spisového materiálu, jakož i další návazná zjištění - zejména ve vztahu k působení dřívějšího likvidátora dlužníka, stanoviska ČNB v rámci výkonu bankovního dohledu i výsledku šetření předchozích podání, které měly souvislost s činností UNIBONu. Vzhledem k tomu, že policejní orgán po provedení těchto úkonů dospěl k závěru, že ve vztahu k činnosti statutárních orgánů družstva nejsou dány žádné skutečnosti, ze kterých bych vyplývalo podezření z trestné činnosti, rozhodl o uložení věci bez dalšího opatření. Státní zástupce považuje tento postup policejního orgánu za správný.

Dne 27. 8. 2018 státní zástupkyňe znovu předložila soudu **obžaloby na další obviněné**, které byly v mezidobí podány v souvislosti s trestním stíháním obžalovaného Daneše Z. a tyto jsou založeny na č.l. 3988-4043. Nutno konstatovat, že se jedná o obžaloby, které tvoří již přílohou obal č. 5 předchozího podání státní zástupkyňe (jak bylo citováno výše), navíc byla předložena obžaloba na osobu obviněného Ing. Pavla G. (č.l. 4027-4043), která byla podána Krajskému soudu v Ostravě až koncem srpna 2018.

Dne 11. 9. 2018 byly soudu doručeny **dokumenty** ze strany **svědka Mgr. Daniela H.** (č.l.4065-4078), které zaslal soudu také ve své trestní věci, kdy se jedná o návrh na předběžné projednání obžaloby či zastavení trestního stíhání a doklady, kterými ve své trestní věci obhájuje svou nevinu.

V průběhu hlavního líčení dne 15. 11. 2018 byl přečten také **zápis z jednání** (založen na č.l. 4106), který byl u tohoto hlavního líčení předložen obhájcem JUDr. Kijasem. Z tohoto zápisu je zřejmé, že byl sepsán 8. 11. 2018 a šlo o jednání na žádost obžalovaného Daneše Z. Předmětem jednání bylo poskytnutí informace od společnosti IFIS investiční fond, a.s. jakožto subjektu, který jako postupník nabyl mimo jiné pohledávky za dlužníky na základě smlouvy o postoupení pohledávek, která byla uzavřena 15. 7. 2016 s insolvenční správkyňi JUDr. Kateřinou Martínkovou. Z tohoto dokladu je zřejmé, že informace o plněních přijatých na pohledávky za dlužníky Zelené terasy, a.s., Geofin, a.s. a ČPL, a.s. poskytuje IFIS investiční fond, a.s. tomuto obžalovanému pro účely trestního řízení a konkrétně je zde uvedeno, že ke dni 8. 11. 2018 IFIS investiční fond, a.s. obdržel na pohledávky za dlužníkem Zelené terasy, a.s. částku 3.000.000 Kč, Geofin, a.s. částku 5.500.000 Kč a ČPL, a.s. částku 7.000.000 Kč. S ohledem na tyto skutečnosti současně v tomto zápise IFIS investiční fond, a.s. konstatuje, že výtěžnost pohledávek, které IFIS investiční fond, a.s. získal výše uvedeným postoupením, převyšuje průměrnou výtěžnost standardních bankovních pohledávek, které má ve svém portfoliu.

V průběhu hlavního líčení dne 13. 12. 2018 byly konstatovány také **listinné materiály**, které byly předloženy státní zástupkyní KSZ v Ostravě v závěru předchozího hlavního líčení dne 15. 11. 2018 a tvoří přílohu spisového materiálu v samostatné obálce formátu A4 krémové barvy. Jedná se o řadu dalších materiálů, které byly státní zástupkyní konstatovány již dříve ve vztahu k dalším úvěrovým smlouvám společnosti ČPL, a.s. u jiných bankovních institucí. Zde jsou předkládány konkrétní úvěrové smlouvy a další doklady na to navazující. Současně ze zprávy IFIS investiční fond, a.s. datované dnem 7. 9. 2018 je zřejmé, že tato společnost pohledávky firem CCA, a.s., JOB AIR Logistics, a.s., Zelené terasy, a.s. a Geofin, a.s. již převedla, resp. postoupila, na třetí subjekty, a proto aktuální informace k výši jejich splácení sdělit nemůže. V reakci na tyto materiály obhajoba u posledního hlavního líčení dne 13. 12. 2018 předložila také další listinné důkazy (založeny na č.l. 4123-4132), vztahující se k leasingové činnosti společnosti ČPL, a.s., kdy součástí těchto dokladů jsou také platby evidované v účetnictví této společnosti.

41. Součástí spisového materiálu jsou také **přílohy č. 1-9**, které byly rovněž k důkazu u hlavního líčení konstatovány.

V příloze č. 1 (svazcích 1-5) je založeno zejména vlastní trestní oznámení insolvenční správky JUDr. Kateřiny Martínkové ze dne 4. 9. 2014, jakož i listiny potvrzující způsob vyřízení tohoto trestního oznámení ze strany policejního orgánu a Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka Ostrava. Současně v této příloze se nacházejí také jednotlivé úvěrové smlouvy a další doklady, vztahující se k dlužníkům uváděným v tomto trestním oznámení.

Přílohy č. 2-7 pak obsahují doklady a smlouvy vztahující se k jednotlivým společnostem dlužníků, uváděným v obžalobě, tj. firmy CCA, a.s., Zelené terasy, a.s., PAYWOOD Group, s.r.o., JOB AIR Logistics, a.s., ČPL, a.s. a Geofin, a.s. Vedle vlastních úvěrových smluv, jednotlivých dodatků a dokladů s tím souvisejících se zde nacházejí také výpisy z obchodního rejstříku těchto firem, jakož i výpisy z jejich účtů.

Příloha č. 8 pak obsahuje listiny, dokladující odposlechy telefonního přístroje obžalovaného Daneše Z. a jeho rodinných příslušníků v době, kdy policejní orgán zjišťoval aktuální pobyt tohoto obžalovaného. Příkaz k tomuto odposlechu a sdělení výpisu telekomunikačních údajů za období od 23. 6. do 26. 6. 2016 byl vydán dne 2. 9. 2016, tj. v době, kdy již i tomuto obžalovanému bylo sděleno obvinění a nacházel se ve vazbě (od 20. 7. 2016).

42. I po provedeném doplněném dokazování po vrácení věci odvolacím soudem k novému projednání a rozhodnutí soud znovu hodnocením důkazů jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu v souladu s ust. § 2 odstavec 6 trestního řádu a současně v intencích rozhodnutí a vysloveného právního názoru odvolacího soudu dospěl k jednoznačnému závěru o zproštění obou obžalovaných od podané obžaloby, a to podle § 226 písmeno b) trestního řádu. V průběhu trestního řízení se nepodařilo prokázat, že by jednání obžalovaných naplnilo znaky trestného činu podvodu dle § 209 trestního zákoníku nebo jiného trestného činu a ve smyslu zásady in dubio pro reo tedy bylo nutno rozhodnout, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Ani po doplněném dokazování dle názoru soudu nedošlo k žádné podstatné změně důkazní situace, která byla rozebírána již v původním rozhodnutí nalézacího soudu a znovu je třeba konstatovat, že soud je vázán ve svém rozhodování zásadou obžalovací, kdy z podané obžaloby je zřejmé, že obžalovaným bylo kladeno za vinu jakési spolupůsobení při uzavírání deseti konkrétních úvěrových smluv šesti různých subjektů z období let 2005-2011. Předmětem trestního řízení nebyly podnikatelské aktivity jednoho z obžalovaných – Daneše Z. – ani zjištění příčin ukončení činnosti UNIBONu.

V návaznosti na odvolací námítky státní zástupkyně odkazující na její obsáhlou závěrečnou řeč v původním trestním řízení, jakož i pokyny odvolacího soudu ve zrušujícím usnesení ze dne 5.

12. 2019, se nalézací soud znovu a podrobněji zabýval při svém rozhodování otázkou personálního a majetkového propojení jednotlivých osob v předmětné věci zainteresovaných, jakož i problematikou ekonomicky spjatých skupin osob, jak bude rozvedeno níže.

Úvodem hodnocení důkazů je však třeba nejprve znovu zdůraznit některé podstatné skutečnosti a závěry:

Z hlediska časového se jedná o záležitost, která je projednávána s velkým časovým odstupem. Tuto skutečnost připustila ve své původní závěrečné řeči také státní zástupkyně, když uvedla, že se jedná o věc nesmírně složitou, obsáhlou a téměř deset let starou. Uvedla také, že společně s policejními orgány se pokusili rozkrýt něco, co mělo být – při zajištění daleko většího rozsahu dokladů a listin – vyšetřeno a odsouzeno již dávno a v daleko větším rozsahu. V této souvislosti je třeba uvést, že na počátku celého tohoto trestního řízení byl záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 4. 11. 2014, který se vztahoval k možnému podezření z podvodného jednání, jehož se měl dopustit obžalovaný Daneš Z. jako předseda představenstva VOKD, a.s. a jehož podstata spočívala v tom, že tento obžalovaný od počátku roku 2012 měl úhradami za fiktivní činnost prostřednictvím firem, které ovládal a byly součástí skupiny Geofin, a.s. ze společnosti VOKD vyvést finanční prostředky v řádu desítek milionů korun a současně ve stejném období na základě objednaných prací a služeb, které byly provedeny, nehradit faktury za provedené práce, čímž měl způsobit škodu vyšší než 5.000.000 Kč. Tento poznatek byl policejními orgány téměř jeden a půl roku prověřován a v dubnu 2016 dochází k doplnění záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v tom směru, že byly zjištěny nové skutečnosti, které se týkají podezření ze spáchání zločinu podvodu, jehož se měl dopustit obžalovaný Daneš Z. tím, že personálním propojením ve společnostech, které ovládal a společně s Ing. Davidem R. a Radkem H. vylákali nejméně patnáct úvěrových smluv (bez jejich bližší specifikace) a následně již v měsíci červnu 2016 je všem třem osobám sděleno obvinění pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Soudu přitom není známo a ze spisu to z žádné založené listiny nevyplývá, zda a jakým způsobem bylo ukončeno původně prověřované šetření kauzy podezřelého Daneše Z., související s jeho působením ve VOKD, a.s.

V této souvislosti nelze přehlédnout, že ve stejné době v měsíci září 2014 podala insolvenční správkyň UNIBONu JUDr. Kateřina Martínková trestní oznámení, z něhož vyplývá, že odpovědní zástupci UNIBONu se v rámci jejich činnosti v letech 2005-2011 mohli dopustit zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku s předběžně zjištěnou souhrnnou škodou přesahující částku 150.000.000 Kč. V konkrétních bodech 1-19 tohoto trestního oznámení je uváděno celkem 19 úvěrových dlužníků, mezi nimiž se objevují také tři subjekty následně obsažené v nyní projednávané obžalobě – ČPL, a.s., PAYWOOD Group, s.r.o. a JOB AIR Logistics, a.s. Popis oznamovaného protiprávního jednání odpovědných osob je poměrně rozsáhlý a obsahuje popis jednotlivých případů ve formě vzdání se konkrétních zástavních práv jakožto sjednaného zajištění poskytnutých úvěrů či absence adekvátního zajištění, bezdůvodné prodlužování splatnosti poskytnutých úvěrů, postupování pohledávek za dlužníka pod cenou a další. Po prověření tohoto trestního oznámení (které nebylo první a jediné) následovalo vyjádření policejního orgánu ze dne 12. 1. 2015 o uložení spisového materiálu „AA“ a vzhledem k tomuto způsobu rozhodnutí insolvenční správkyň podala podnět na VSZ Olomouc – pobočka Ostrava k výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení. Věc tedy byla znovu prověřována tímto orgánem a dopisem ze dne 16. 3. 2015 bylo insolvenční správkyňi státním zástupcem sděleno, že policejní orgán dle pokynu státního zástupce v této věci provedl potřebnou analýzu předmětných úvěrových případů, jakož i další návazná zjištění a dospěl k závěru, že ve vztahu k činnosti statutárních orgánů družstva nejsou dány žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo podezření z trestné činnosti. Státní zástupce tedy považoval postup policejního orgánu za správný.

Zločin podvodu dle § 209 tr. zákoníku předpokládá, že pachatel sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl nebo zamlčí podstatné skutečnosti a způsobí na cizím majetku škodu. Konkrétně v tomto případě je obžalovaným kladeno za vinu, že obžalovaný Daneš Z. jako osoba s významným reálným vlivem na fungování spořitelního a úvěrového družstva UNIBON a na poskytování úvěrů tímto družstvem za pomoci dalších dvou osob – dnes již zemřelého Ing. Davida R. a obžalovaného Radka H. – měli vylákat finanční prostředky, ačkoliv věděli, že tyto finanční prostředky nemusí být, resp. nebudou vráceny, kdy obžalovaný Daneš Z. takto měl činit prostřednictvím vlastní osoby nebo přes právnické osoby, které vlastnil a v nichž měl rozhodující vliv a další dvě shora jmenované osoby s ním měly jednat ve shodě jakožto zástupci UNIBONu a v jeho prospěch umožnily ovlivnění procesů v něm probíhajících, včetně poskytování a správy jednotlivých úvěrů. Současně měli Ing. David R. a Radek H. v rámci svých jednotlivých pozic v UNIBONu před členskou schůzí této záložny i před dohledovým orgánem – ČNB – úmyslně předstírat nepravdivé skutečnosti, vztahující se k životaschopnosti jednotlivých projektů a v konkrétně uváděných jednotlivých úvěrových případech v bodech 1-6 podané obžaloby pak mělo dojít k tomu, že tyto úvěry nebyly spláceny a nebyly v době jejich poskytnutí ani dostatečně zajištěny.

Nutno zdůraznit, že schvalovací proces v záložně UNIBON nebyl dílem jednoho nebo několika málo osob, ale schvalovací proces fungoval na obdobném principu jako v jiných bankovních institucích. Podrobně se ke způsobu schvalování jednotlivých úvěrů vyjádřili v průběhu trestního řízení jednak samotní obžalovaní a jednak také řada svědků, kteří v inkriminované době v UNIBONu působili na různých pozicích. Je tak zřejmé, že v okamžiku žádosti o úvěr byl úvěrový případ a konkrétní dlužník přidělen konkrétnímu úvěrovému pracovníkovi, který založil úvěrovou dokumentaci a s tímto dlužníkem v počátku také jednal. Pokud byly doklady k podané žádosti kompletní, vyjadřoval se k danému úvěru tzv. risk manažer a teprve poté byla celá záležitost předkládána úvěrové komisi. Každý úvěr měl svou úvěrovou kartu, kde byla stanoviska jednotlivých osob zaznamenána a teprve po schválení tohoto úvěru úvěrovou komisí došlo k podpisu úvěrové smlouvy ze strany předsedy a člena představenstva UNIBONu. V této souvislosti nelze přehlédnout, že součástí podané obžaloby jsou také dva úvěry, jež jsou datovány rokem 2005, tj. úvěr s dlužníkem PAYWOOD Group, s.r.o. ze dne 14. 6. 2005 na částku 15.000.000 Kč a úvěr s dlužníkem Geofin, a.s. ze dne 24. 2. 2005 na částku 7.200 Kč, kdy ze založených materiálů je zcela zřejmé, že smlouvy o úvěru ani první tři dodatky nebyly podepsány obžalovaným Radkem H. a jeho podpis začíná figurovat v případě těchto úvěrových případů teprve od dodatku č. 4. I přes tyto objektivní skutečnosti je obžalovanému Radku H. kladeno za vinu schválení a uzavření i těchto dvou konkrétních úvěrových smluv. Rovněž je zřejmé, že také obžalovaný Daneš Z. v roce 2005 ještě v úvěrové komisi UNIBONu zdaleka nefungoval, neboť souhlas ČNB působit v orgánech UNIBONu mu byl udělen až v červnu 2008. V průběhu řízení před soudem bylo vyslechnuto cca 60 svědků, kteří se z velké části vyjadřovali právě k fungování UNIBONu a způsobu schvalování jednotlivých úvěrů a nikdo z těchto svědků nepotvrdil, že by byl jakýmkoliv způsobem ze strany kteréhokoli z obžalovaných ve svém rozhodování ovlivňován či že by mu byly uváděny nějaké nepravdivé skutečnosti. Naopak – všichni tito svědci v průběhu hlavního líčení zcela jednoznačně vyloučili, že by se nějaké takové praktiky v době jejich působení v UNIBONu prováděly. Nelze také přehlédnout, že již v přípravném řízení se nepodařilo orgánům činným v trestním řízení zajistit tzv. úvěrové karty, které by zcela jednoznačně v konkrétních úvěrových případech měly vypovídací hodnotu o průběhu celého schvalovacího procesu. Svědek Ing. Petr K., který působil po dobu jednoho roku jako první likvidátor v UNIBONu, přitom s těmito úvěrovými kartami do styku přišel a i u hlavního líčení výslovně uvedl, že součástí těchto úvěrových karet byly veškeré dokumenty, a to od žádosti o úvěr přes jednotlivá stanoviska, rozhodnutí úvěrové komise, podkladové dokumenty, smlouvy a další. Tyto úvěrové karty byly součástí předávacího protokolu dalšímu likvidátorovi – JUDr. T. – který v přípravném řízení i u hlavního líčení s odkazem na povinnost mlčenlivosti vypovídat odmítl. Následně insolvenční

správkyně JUDr. Kateřina Martínková již do styku s danými úvěrovými kartami nepřišla a nedohledala je. Svědek Ing. Petr K. mimo jiné také uvedl u hlavního líčení, že nezná důvod, z něhož byl odvolán z funkce likvidátora v podstatě ze dne na den, ale napadla ho v této souvislosti „kacířská myšlenka“ proč k tomu došlo. V době, kdy působil ve funkci likvidátora, byl na něj vznesen z jeho pohledu podivný požadavek, kdy ačkoliv měl podepsanou smlouvu s ČNB, měl podávat veškeré informace v souvislosti s funkcí likvidátora v UNIBONu pouze Fondu pojištění vkladů. Ve chvíli, kdy na základě své činnosti likvidátora zjistil a sdělil, že by mohl vrátit do Fondu pojištění vkladů minimálně 60% finančních prostředků, byl zhruba do týdne z této funkce odvolán. Svědek se domnívá, že to byl jeden z důvodů, proč neměl dál působit v této funkci. 60% pohledávky Fondu pojištění vkladů v té době představovalo asi 1,8 miliardy Kč.

Systém schvalovacího procesu jednotlivých úvěrů v UNIBONu shodně popsali v jednotlivých fázích trestního řízení jednak úvěroví pracovníci (Jaroslav F., Lubomír V., Ing. Richard Š. či Ing. Ivo H.) i vyslechnutí svědci, kteří v UNIBONu působili na pozici risk manažera – Ing. Libor K. a Ing. Harry Š. Ve shodě s těmito svědky pak ohledně těchto skutečností vypovídali také samotní obžalovaní, zejména pak podrobně celý schvalovací proces popsal Ing. David R., když obžalovaný Radek H. se v UNIBONu zabýval spíše provozními záležitostmi a IT oblastí. Jak sám tento obžalovaný uvedl, jednotlivé úvěrové smlouvy a jejich dodatky podepisoval z pozice člena představenstva UNIBONu až ve chvíli, kdy úvěr prošel celým schvalovacím procesem. Činnost úvěrové komise pak popisují její členové – svědci Ing. Richard T., Ing. Alena P., Ing. Jaromír V., Ing. Ivana D., Ing. Tomáš B. a Ing. Bohuslav K. – kteří se nikdy nesetkali s tím, že by byl na ně činěn a vyvíjen jakýkoliv tlak ohledně schválení nějakého úvěru, který nebyl doporučen, a ke schvalovacímu procesu se vyjádřili taktéž shodně s předchozími svědky. Taktéž dalších devět svědků, kteří v různých obdobích působili jako členové kontrolní komise UNIBONu v době své činnosti nezjistilo žádné závažné nedostatky ve fungování této družstevní záložny. Žádné podstatné vady nebyly shledány ani osobami, které pravidelně zpracovávaly interní audit a vyjádřily se k těmto skutečnostem – Ing. Radek Š., Ing. Marcela N. a Ing. Helena S. Otázka krátkodobých úvěrů a jejich postupných prolongací byla opakovaně v průběhu řízení před soudem vysvětlována jak obžalovanými, tak některými svědky. Z předložených dokladů je zřejmé, že většina vkladů družstevní záložny UNIBON byla vklady krátkodobými a od toho se musela odvíjet také délka poskytovaných úvěrů. V řadě případů se jednalo o úvěry provozní, které jsou běžně jinými bankovními institucemi poskytovány na období šesti až dvanácti měsíců a poté, pokud jsou splněny podmínky, jsou nově prolongovány. Otázka prolongací je v bankovních institucích zcela běžnou záležitostí a jednotlivými svědky bylo potvrzeno, že také v případě prolongování kteréhokoliv úvěru musel dlužník nově předkládat veškeré požadované podklady, jakoby se jednalo o uzavření nové smlouvy samotného poskytnutí úvěru na počátku. Družstevní záložna přitom poskytovala úvěry pouze svým členům a o kterémkoliv vkladu stávajícího či nového člena družstevní záložny vždy měl schvalovací pravomoc dohledový orgán. Tímto dohledovým orgánem byl zpočátku Úřad pro dohled nad družstevními záložnami a následně od 1. 4. 2006 ČNB.

Družstevní záložna UNIBON začala vyvíjet svou činnost v roce 2004, a to na základě rozhodnutí Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami o vydání povolení působit jako družstevní záložna. Toto rozhodnutí je datováno dnem 31. 5. 2004 (s účinností od 21. 6. 2004). Tento dohledový orgán byl od 1. 4. 2006 nahrazen dohledem přímo ze strany ČNB. Ve spise je založena řada dokladů svědčících o tom, že jak Úřad pro dohled nad družstevními záložnami, tak následně ČNB vydávaly souhlasy (příp. i nesouhlasná stanoviska) s jednotlivými členy orgánů družstevní záložny, ať už se jednalo o členy představenstva, úvěrových komisí či kontrolních komisí. Ve spise je tak např. založeno také rozhodnutí ČNB (č.l. 201) o udělení souhlasu obžalovanému Daneši Z., společnosti VOKD, a.s., Geofin, a.s. a další k nabytí kvalifikované účasti na UNIBONu jednáním ve shodě tak, že kvalifikovaná účast dosáhne nebo

překročí třiceti procent, ale nedosáhne padesáti procent. Je zde založena řada rozhodnutí dohledových orgánů o udělení souhlasu s dalšími členskými vklady různých subjektů, mimo jiné opakovaně ČNB udělila souhlas s vklady VOKD, a.s. a dalších, kde působil obžalovaný Daneš Z. Již v písemném odůvodnění obžaloby (str. 9) je mimo jiné uvedeno, že součástí spisového materiálu jsou listiny a písemnosti vyžádané ze strany dohledových orgánů, přičemž se jedná o veškeré listiny a rozhodnutí, které byly ze strany ČNB či Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami vydány od doby založení družstevní záložny do doby odnětí licence UNIBONu. Ze strany Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami tak ve spise není založen jediný doklad, který by svědčil o tom, že po dobu dohledu tohoto orgánu by byly v UNIBONu zjištěny jakékoliv nesrovnalosti. Přestože od 1. 4. 2006 dohledová činnost přešla na ČNB, jsou dle založených dokladů první nesrovnalosti zjištěné ze strany tohoto dohledového orgánu až v lednu 2011, a to na základě kontroly, která byla provedena na podzim roku 2010. Lze jen stěží předpokládat, že by to byla první kontrola ze strany ČNB, která by byla v UNIBONu provedena po více než čtyřech letech poté, kdy ČNB převzala dohled nad touto družstevní záložnou a družstevními záložnami obecně. Právě tyto skutečnosti pak potvrzují výpovědi mnoha svědků v této trestní věci v tom směru, že dřívější kontroly ze strany ČNB žádné nedostatky v činnosti UNIBONu neobjevily. Také první nesrovnalosti zjištěné právě na základě kontroly na podzim roku 2010 vedly v měsíci květnu 2011 k prvním opatřením o sjednání nápravy a následně v říjnu 2011 bylo rozhodnuto ze strany ČNB, aby se UNIBON zdržel poskytování úvěrů svým členům. Krátce na to pak rozhodnutím ze dne 23. 11. 2011 bylo odňato povolení UNIBONu působit jako družstevní záložna. Z textu tohoto rozhodnutí však vyplývá, že k takovému kroku ČNB přistoupila poté, kdy zjistila, že UNIBON vykonával svou podnikatelskou činnost a především poskytoval úvěry svým členům tak, že angažovanost jeho investičního portfolia ke konkrétnímu datu přesáhla limity angažovanosti stanovené příslušnou vyhláškou a zároveň UNIBON nesplnil povinnosti k nápravě, uložené rozhodnutím ČNB v měsíci květnu 2011. Ohledně překročení angažovanosti investičního portfolia jsou v tomto rozhodnutí uváděny společnosti, jejichž názvy (s výjimkou firem PAYWOOD Group, s.r.o. a ČPL, a.s.) se v průběhu tohoto trestního řízení neobjevují. Taktéž ze založených listinných materiálů, zejména ve svazku 3, jednoznačně vyplývá, že doklady předávané mezi jednotlivými likvidátory a následně předávané insolvenční správce obsahují mimo jiné také protokol o předání pohledávek z titulu poskytnutých úvěrů. Z tohoto protokolu jednoznačně vyplývá, že v okamžiku ukončení činnosti UNIBONu měla tato družstevní záložna pohledávky z titulu devadesáti úvěrů u různých dlužníků mnohdy s daleko vyššími částkami, než jsou žalovány v rámci tohoto trestního řízení. Konkrétně zde figurují také tři úvěry společnosti Geofin, a.s., kdy pouze nejnižší z nich ve výši 7.200.000 Kč (z roku 2005) je součástí skutkové věty podané obžaloby. Další dva úvěry na podstatně vyšší částky žalovány nejsou a patrně byly v průběhu doby splaceny. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že součástí podané obžaloby jsou pouze vybrané úvěry šesti dlužníků, kde je spatřováno personální propojení s obžalovaným Danešem Z. či jeho firmami.

43. K výše zmiňované problematice možného personálního a majetkového propojení jednotlivých osob v předmětné věci zainteresovaných a s tím související otázkou ekonomicky spjatých skupin osob je třeba uvést, že ani v původním rozhodnutí nalézací soud tuto skutečnost nijak nepodceňoval. Z jednotlivě založených listinných důkazů i výpovědí řady svědků je jednoznačně prokázána skutečnost, že obžalovaný Daneš Z. v inkriminované době působil v řadě firem, kde na různých pozicích pracovali také někteří svědci, kteří v různé době právě jím byli osloveni k činnosti v úvěrové nebo kontrolní komisi UNIBONu. Pouze z těchto skutečností však v žádném případě nelze dovozovat tvrzení obžaloby, že právě z tohoto propojení lze mít za prokázané ovlivnění rozhodovacích procesů při uzavírání úvěrových smluv v UNIBONu ze strany obžalovaného Daneše Z. Již v původním řízení totiž všichni vyslechnutí svědci jakékoliv ovlivnění při rozhodovací činnosti v UNIBONu ze strany kohokoliv zcela vyloučili. S ohledem na odvolací námitky státní zástupkyně i vyslovený názor odvolacího soudu

ohledně věrohodnosti výpovědi svědků, kteří v dané době měli být v pozici podřízených k obžalovanému Daneši Z., soud v rámci doplněného dokazování některé svědky k těmto konkrétním skutečnostem znovu předvolal a vyslechl s cílem odstranit možné pochybnosti. Konkrétně svědci Ing. Jaromír V., Ing. Tomáš B. a Ing. Richard T. (výslovně uvádění také v původní závěrečné řeči státní zástupkyně v prosinci 2018) znovu vyloučili jakékoliv ovlivnění ze strany kterékoliv osoby a shodně také potvrdili, že v době, kdy v této trestní věci byli vyslýcháni v procesním postavení svědka (v kterékoliv fázi trestního řízení) neměli žádnou vazbu na kohokoliv z obžalovaných, která by jim případně bránila podat ve věci pravdivou výpověď. Soud v tomto směru k těmto svědkům (ani žádným dalším, vyslýcháným v původním řízení) nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly jakkoliv zpochybnit tvrzení těchto svědků a věrohodnost jejich výpovědí, když nelze přehlédnout, že všichni svědci byli vždy řádně poučeni a vypovídali pod sankcí krivé svědecké výpovědi. Tvrzení obžaloby v tom směru, že souběžné působení těchto svědků v úvěrové či kontrolní komisi UNIBONu a na různých pracovních pozicích ve firmách, spadajících do holdingu firem obžalovaného Daneše Z., nutně muselo ovlivnit jejich rozhodovací činnost ve prospěch firem tohoto obžalovaného, je pouhou domněnkou, kterou se v průběhu trestního řízení žádným objektivním důkazem prokázat nepodařilo. Přestože se konkrétně svědek Ing. B. v rámci hlavního líčení dne 5. 11. 2020 zmínil o přítomnosti obžalovaného Daneše Z. na jednání úvěrové komise UNIBONu v případech, kdy on sám nebyl členem této úvěrové komise a svědkovi není známo, z jakého titulu se takového jednání účastnil, byla tato okolnost vysvětlena v průběhu téhož hlavního líčení samotným obžalovaným (a toto vysvětlení logiku nepostrádá). Zcela shodný závěr pak lze učinit také v případě zástupců firem dlužníků, kteří v procesním postavení svědků většinou opakovaně vypovídali v různých fázích trestního řízení i přes skutečnost, že v současné době jsou proti nim vedena samostatná trestní řízení a rovněž vyloučili jakékoliv zvýhodnění jejich firem při schvalování a čerpání úvěrů z titulu možného pracovního propojení s obžalovaným Danešem Z. a druhého obžalovaného – Radka H. – pak většinou charakterizovali pouze jako osobu, která za družstevní záložnu úvěrovou smlouvu podepisovala, ale ani jednání úvěrové komise se neúčastnila.

Ve vztahu k druhému obžalovanému – Radku H. – pak i státní zástupkyně v původní závěrečné řeči konstatovala, že tento obžalovaný bezesporu nebyl v UNIBONu v tak zásadní roli jako dnes již zemřelý Ing. David R. a nerozhodoval o ekonomice ani finančních tocích v rámci skupiny GEOFIN, avšak vzhledem k velikosti družstevní záložny, délce doby působení v ní a vazbě se svým bratrem Bc. Davidem H. (jeho postavení v PAYWOOD group) se nelze domnívat, že neznal faktickou roli obžalovaného Daneše Z. v této družstevní záložně. Z pohledu soudu se však znovu jedná o ničím nepodloženou domněnku, když je třeba znovu poukázat i na skutečnost, že právě obžalovaný Radek H. působil v UNIBONu až od února 2007 (což ani státní zástupkyně nezpochybňuje) a přes tyto objektivně zjištěné skutečnosti jsou mu mimo jiné kladeny za vinu i úvěry, které byly schváleny v době před jeho působením v záložně a nebyly jím ani fakticky podepsány.

Závěrem této hodnotící pasáže je třeba uvést, že z pohledu možné právní kvalifikace žalovaného jednání obžalovaných samozřejmě nelze otázku personálního propojení a ekonomických vztahů nijak podceňovat, ale na druhé straně je třeba vycházet také z řady dalších souvislostí níže rozvedených, které obžalobou uváděné skutečnosti minimálně oslabují.

44. V případě **společnosti Czech Connect Airlines a.s.** (dále jen CCA a.s.) je listinnými důkazy i svědeckými výpověďmi prokázáno, že obžalovaný Daneš Z. byl majitelem společnosti CCG, a.s. a právě tato společnost byla vlastníkem Czech Connect Airlines a.s. Jednotlivě vyslechnutí svědci – Ing. Martin H., Stanislav P., Ing. Leoš L. a Ing. Lubomír V. – tak s obžalovaným Danešem Z. do kontaktu sice přicházeli, avšak současně potvrdili, že úvěr z měsíce června 2010 na částku 30.000.000 Kč od UNIBONu byl vyřizován zcela standardně a byl použit na provozní potřeby společnosti CCA a.s., neboť bylo nutno najmout letadla, zaplatit zálohy

leasingové společnosti a rozjet leteckou činností. Firma CCA a.s. totiž byla společností, která se zabývala charterovými lety a současně svědci popisují také snahy a jednání o vyřízení letadel a provozní činnosti této firmy i v zimním období. Dle názoru svědků v roce 2010 byla firma jednoznačně životaschopná, provozovala tři letadla typu Boeing 737, a to z velké části ve prospěch moravských a slovenských cestovních kanceláří. Podnikatelský plán počítal s postupným nárůstem během prvních tří let, takže se předpokládalo, že během této doby firma bude schopna při plánovaném obratu úvěr splácet. Svědci se také shodli na tom, že minimálně úroky z úvěru řádně spláceny byly a úvěr byl prolongován, což byl zcela běžný postup. Konkrétně svědek Ing. Lubomír V. také doplnil, že vzhledem k tomu, že celému projektu věřil, také sám jako fyzická osoba avaloval směnku jakožto zajišťovací institut a tento jeho závazek trvá do současné doby. Ze založených listinných důkazů ve spise pak jednoznačně vyplývá, že v případě tohoto úvěru do okamžiku vstupu UNIBONu do likvidace bylo ze strany CCA a.s. zapláceno na úrocích více než 3,5 milionu Kč a na jistinu tohoto úvěru bylo uhrazeno 7.657.546,74 Kč. Navíc v případě této společnosti nelze přehlédnout skutečnost, že osoby, které danou úvěrovou smlouvu za společnost CCA a.s. podepsaly, jako jediné nejsou stíhány v samostatném trestním řízení v souvislosti s tímto poskytnutým úvěrem. Jak vyplývá ze založených důkazů ve spise, všichni ostatní představitelé firem dlužníků mají v současné době samostatné trestní řízení pro jednotlivé úvěrové případy, kdy jsou stíháni pro pomoc k trestnému činu podvodu dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Odlišný postup v případě představitelů společnosti CCA a.s. byl naznačen v závěrečné řeči státní zástupkyně v tom směru, že se jednalo o jediný případ, kdy i poté, co byl úvěr poskytnut, společnost vyvíjela reálnou činnost a byť s prodlením splácela částečně i jistinu úvěru. Navíc z provedeného dokazování dle státní zástupkyně vyplynulo, že statutární zástupci CCA a.s. vysoce pravděpodobně neměli nic společného s činností obžalovaných v této trestní věci. Dle názoru soudu je takovýto závěr poněkud překvapivý za situace, kdy všichni ostatní představitelé společností, jimž byly poskytnuty úvěry v bodech 2-6 podané obžaloby, nejprve byli v této trestní věci vyslýcháni v procesním postavení svědků a teprve po roce probíhajícího trestního řízení v této trestní věci jim postupně byla sdělována obvinění pro daný trestný čin. Navíc nelze přehlédnout, že také např. společnost ČPL, a.s. byla v době poskytnutí úvěru reálně existující společností leasingového charakteru, která vyvíjela svou činnost a také poskytnuté úvěry, zejména pokud jde o nemalé úroky, řádně splácela.

K úvěrům **společnosti JOB AIR Logistics, a.s.** vypovídali zejména svědci Mgr. Daniel H. a Ing. Josef H., kteří dané úvěrové smlouvy podepsali, a v současné době v souvislosti s těmito úvěry je proti nim vedeno samostatné trestní řízení. Svědci potvrdili, že se jednalo o dva krátce po sobě navazující úvěry z měsíce listopadu 2009 a ledna 2010 na shodné částky ve výši 10.000.000 Kč, které byly použity na provozní účely společnosti, tj. na nákup zásob, pro financování pohledávek a dalších. Tito svědci, jakož i svědek Ing. Petr L. a svědkyně Barbora Ch. (vyslechnutá poprvé až u hlavního líčení) také potvrdili, že úvěry byly mimo jiné zajištěny hmotným majetkem firmy, kdy se jednalo převážně o avionické díly, které jsou z letadla nejdražší. O tomto způsobu zajištění se zmiňuje ve své výpovědi také Ing. Tomáš P., který působil ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s. jako likvidátor (do této funkce nastoupil v polovině roku 2013). Dle názoru tohoto svědka majetek společnosti v době, kdy do ní vstoupil, přesahoval částku 20.000.000 Kč, neboť součástí tohoto majetku byly zejména tři letecké motory, kdy ten nejdražší měl pořizovací cenu okolo 10.000.000 Kč. Svědek měl snahu zpočátku se domluvit na způsobu úhrady s insolvenční správkyní UNIBONu, avšak neúspěšně a následně jednal také se společností IFIS, které byly postoupeny pohledávky insolvenční správkyní a dle tvrzení svědka u hlavního líčení je v současné době vyřešena jistina předmětného úvěru a částečně také příslušenství. Rovněž tento svědek potvrdil, že ze strany insolvenční správkyně UNIBONu nikdy nebyly fyzicky kontrolovány zásoby společnosti či zástavní instrumenty, tj. konkrétně předmětné náhradní díly. Tuto výpověď mimo jiné potvrdila i sama insolvenční správkyně JUDr. Kateřina Martínková, když u hlavního líčení dne

5. 6. 2018 ke konkrétnímu dotazu uvedla, že si není jistá, zda ve společnosti JOB AIR Logistics, a.s. ověřovala hodnotu zajišťovacích instrumentů. Také ve vztahu k této společnosti přitom ze založených listinných důkazů vyplývá, že ke dni vstupu UNIBONu do likvidace sice jistina těchto úvěrů hrazena nebyla, avšak na úrocích z obou úvěrů byla uhrazena částka více než 2.000.000 Kč. I v případě této společnosti bylo prokázáno, že v době poskytnutí úvěru se nejednalo o žádnou prázdnou schránku, jednalo se o fungující společnost, která měla své zaměstnance, a svědci jednoznačně potvrdili, že při podávání žádosti o úvěr či jejich prolongacích nikdy nebyly zkresleny žádné údaje a vždy předložili veškeré podklady, které po nich ze strany UNIBONu byly požadovány. Svědci samozřejmě přicházeli do kontaktu s obžalovaným Danešem Z. (vzhledem k jeho působení ve společnosti CCG, a.s.), avšak s dalšími dvěma obžalovanými přišli do kontaktu pouze při podpisu úvěrové smlouvy.

V případě úvěru **společnosti Zelené terasy, a.s.** je z provedených důkazů zřejmé, že se jednalo o developerský projekt a úvěr ve výši 7.000.000 Kč byl následně poskytnut do výše částky 5.000.000 Kč a jeho doba splatnosti byla nastavena až na dobu realizace tohoto projektu. Z výpovědí svědků Ing. Jana B. a Ing. Pavla Š., kteří jsou v souvislosti s tímto úvěrem také samostatně stíháni, je zřejmé, že úvěr byl vyčerpán a byly z něj hrazeny náklady spojené s vyřízením územního rozhodnutí, stavebního povolení a projektové dokumentace, kdy ve spise jsou doloženy také konkrétní smlouvy potvrzující skutečnost, že se nejednalo o nereálný projekt, ale byly jednoznačně činěny kroky k jeho realizaci (ať už uzavřením smluv se společností TRIMING CZ, s.r.o. či se společností ADAM Architects). Společnost Zelené terasy, a.s. přitom vznikla za účelem realizace tohoto developerského projektu na základě požadavku banky, které v případě těchto druhů projektů požadovaly společnost, která není zatížena žádnou jinou činností. Přestože tedy původně o tento projekt mělo zájem VOKD, a.s., vznikla nová společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem byla VOKD, a.s. a úvěr byl splatný až po ukončení celého projektu, tj. z výnosu prodeje jednotlivých bytů. V průběhu hlavního líčení přitom bylo také svědecky i listinnými důkazy doloženo, že byly činěny kroky také k nabídce jednotlivých bytů, jež měly být vystaveny. Osoby Ing. Jana B. a Ing. Pavla Š. přitom jsou osobami, které mají dlouhodobé zkušenosti s tímto druhem činnosti a právě tyto osoby se účastnily také jednání na Magistrátu města Havířova ohledně vyřízení nutných povolení i samotné realizace výstavby bytů. Také svědkyně JUDr. Iva B., která působila v inkriminované době na Městském úřadě v Havířově, potvrdila, že stavební povolení bylo vydáno 8. 4. 2010, tj. v době po poskytnutí předmětného úvěru a ihned následně došlo také k prvním úkonům na pozemku, kdy byla částečně demolována budova jídelny a družiny. Taktéž insolvenční správkyňe této společnosti – Ing. Monika F. – potvrdila, že z jejího pohledu použití finančních prostředků bylo v pořádku, veškeré faktury byly profinancovány. Z výpovědi svědků v této souvislosti je také zřejmé, že jednání o možném odkupu pozemků pro výstavbu bytů probíhalo již od roku 2008, jednalo se o dlouhodobou záležitost ze strany společnosti Zelené terasy, a.s. (dříve VOKD, a.s.). Při podpisu smlouvy o smlouvě budoucí byla složena jistina ve výši 2.000.000 Kč a následně probíhala jednání až do roku 2013, kdy bylo ze strany Městského úřadu v Havířově od smlouvy odstoupeno z důvodu nerealizace dané výstavby. I v případě tohoto subjektu, který jako jediný za dobu trvání smlouvy až do okamžiku vstupu UNIBONu do likvidace neuhradil žádnou splátku z poskytnutého úvěru, a to ani ve formě úroku, však bylo prokázáno, že i tato společnost nebyla fiktivní společností, jednalo se o firmu, která byla nově založena pro účely realizace developerského projektu a veškeré finanční prostředky, které byly zapůjčeny od UNIBONu, byly investovány právě v souvislosti s touto činností.

Společnost PAYWOOD Group s.r.o. měla od družstevní záložny UNIBON poskytnuty celkem dva úvěry, a to dne 14. 6. 2005 na částku 15.000.000 Kč a dne 11. 8. 2008 na částku 11.700.000 Kč. Jak již bylo uvedeno výše, první úvěrovou smlouvu v roce 2005 obžalovaný Radek H. nepodepsal a do kontaktu s tímto úvěrem se dostal až při podpisu jejího čtvrtého

dotatku. Tehdejší jednatel firmy Bc. David H. v přípravném řízení i u hlavního líčení po řádném poučení výpověď odmítl jednak s odůvodněním, že v současné době je proti němu v souvislosti s těmito úvěry vedeno samostatné trestní řízení a jednak vzhledem k tomu, že jeden z obžalovaných – Radek H. – je jeho bratrem. K tomuto úvěru však obžalovaný Radek H. v průběhu trestního řízení jednoznačně uvedl, že o tom, že jeho bratr a firma PAYWOOD Group s.r.o. žádá o úvěr, se dozvěděl až v okamžiku, kdy podepisoval jednotlivé dodatky, příp. smlouvu o úvěru (v případě úvěru ze dne 11. 8. 2008) a žádné kroky ohledně zvýhodnění či poskytnutí tohoto úvěru nečinil. Opakovaně zdůraznil, že on sám měl v UNIBONu na starosti provozní záležitosti a IT oblast a jednotlivé smlouvy o úvěru podepisoval pouze z titulu funkce člena představenstva. Ze založených listinných důkazů je zřejmé, že úvěry byly zajištěny mimo jiné zřízením zástavního práva k obchodnímu podílu společnosti HRANEX s.r.o. v deklarované hodnotě vyšší než 15.000.000 Kč. K této skutečnosti byl teprve u hlavního líčení dne 11. 9. 2018 vyslechnut svědek Ing. Josef K., který byl v inkriminované době jednatelem společnosti HRANEX s.r.o. Tento svědek potvrdil, že společnost PAYWOOD Group s.r.o. zakoupila ve firmě HRANEX určitý podíl od mateřské firmy AGROFOREST a v době, kdy svědek ze společnosti HRANEX s.r.o. odcházel, to je v roce 2010, byla tato firma jednoznačně zisková, kdy její hodnota v té době byla kolem 80-100.000.000 Kč. Svědek se ve firmě podílel spíše na řízení výroby, a proto si nevybavuje, zda společnost někdy ručila za jakýkoliv úvěr ve vztahu k záložně UNIBON. K této záležitosti se rovněž ve své výpovědi vyjádřil také svědek Ing. David P., Ph.D., který jako likvidátor obchodní společnosti PAYWOOD Group s.r.o. uvedl, že do této funkce byl ustanoven v roce 2016 a v rámci výkonu své funkce zjistil, že společnost vlastnila do dubna 2014 obchodní podíl ve společnosti HRANEX s.r.o. a tento obchodní podíl byl zastaven ve prospěch družstva UNIBON. Z pohledu svědka se v případě firmy PAYWOOD Group s.r.o. jednalo o běžnou likvidaci obchodní společnosti, kdy k předchozí ekonomické situaci firmy a jejímu podnikání se svědek nedokázal vyjádřit, neboť nedisponoval potřebnými účetními doklady (poslední jednatel této společnosti zemřel). I ve vztahu k této společnosti je založenými listinnými důkazy potvrzeno, že do okamžiku vstupu UNIBONu do likvidace bylo z obou úvěrů uhrazeno na úrocích téměř 8.000.000 Kč.

Za společnost **Český podnikatelský leasing, a.s.** (dále jen ČPL, a.s.) vypovídal zejména svědek Ing. Pavel G., který také jako předseda představenstva této leasingové společnosti podepsal všechny tři úvěrové smlouvy, které UNIBON poskytl dne 30. 7. 2008 na částku 29.000.000 Kč, dne 30. 6. 2009 na částku 2.000.000 Kč a dne 31. 5. 2011 na částku 14.000.000 Kč. Tento svědek vypovídal i u hlavního líčení přes skutečnost, že v současné době je proti němu také vedeno v souvislosti s těmito úvěry samostatné trestní řízení. Svědek potvrdil, že leasingová společnost ČPL, a.s. vznikla v roce 2007 a její vznik dojednával společně s Ing. F. a obžalovaným Danešem Z. Asi po roce fungování pak svědek společně s Ing. F. koupili akcie společnosti, a to každý 50% podíl a od roku 2008 tedy společnost Geofin, a.s., reprezentovaná obžalovaným Danešem Z., přestala být jediným akcionářem této leasingové společnosti a do fungování firmy nijak nezasahovala. Vysvětlil princip fungování leasingové společnosti a potvrdil, že leasingová společnost měla úvěry nejen od UNIBONu, ale také od jiných bankovních institucí a záložen, které vždy řádně splácela a po celou dobu byly spláceny také úroky z těchto úvěrů UNIBONu. Problém nastal až v době, kdy došlo k odnětí licence UNIBONu a byli vyzváni k okamžitému uhrazení těchto úvěrů, což samozřejmě v případě leasingové společnosti nebylo možné. Leasingová společnost veškeré finanční prostředky, které získá, použije na svou činnost a v daný okamžik tedy nebylo možno vůči dlužníkům ČPL, a.s. požadovat shodný postup. Právě tento svědek doložil, že společnost se snažila a snaží hradit splátky do dnešního dne, a to i vůči Investičnímu fondu IFIS, který odkoupil pohledávky od insolvenční správkyně UNIBONu. Rovněž tento svědek jednoznačně uvedl, že ohledně vyřizování úvěrů u záložny UNIBON docházelo k naprosto standardnímu postupu a za doby jeho působení všechny úvěry nejen od UNIBONu, ale také jiných bankovních institucí, byly řádně hrazeny a také spláceny. Rovněž v případě žalovaných tří úvěrů je zřejmé, že ke dni

vstupu UNIBONu do likvidace bylo jen na úrocích zapláceno téměř 10.000.000 Kč a další platby probíhaly také následně, jak vyplývá z příložené tabulky, založené ve spise i dokladů, založených samotným svědkem. Dle vyjádření svědka je zřejmé, že problém se splácením konkrétních žalovaných úvěrů nastal z toho důvodu, že vůči UNIBONu došlo k sesplatnění všech závazků leasingové společnosti v podstatě ze dne na den. Oni sami však jako leasingová společnost nemohli takto postupovat vůči svým klientům, neboť byly dohodnuty dlouhé splátky, neboť klienti ČPL, a.s. měli většinou financovanou dopravní techniku na období tří až čtyř let a nemohli během několika dnů nebo týdnů své závazky uhradit. Přestože byla snaha nějaké dohody s insolvenční správkyň, byla bezvýsledná a navíc v té době začaly nabíhat penále a úroky z prodlení. Ačkoliv tedy leasingová společnost neustále hradila, k žádnému umořování dluhu nedocházelo. Tyto skutečnosti v podstatě potvrdil také svědek Ing. Tomáš M., který byl u hlavního líčení vyslechnut k návrhu státní zástupkyně. I tento svědek, který působil v leasingové společnosti v letech 2013-2017 potvrdil, že v době jeho nástupu do společnosti existovaly nesplacené úvěry nejen od UNIBONu, ale i od jiných bankovních institucí a se všemi se pracovalo. Úvěry byly zajištěny pohledávkami a toto zajištění dle jeho názoru bylo naprosto standardní. Navíc v případě UNIBONu bylo toto zajištění na větší procento, než v případě úvěrů poskytnutých u jiných bankovních institucí. Úvěry se splácely řádně a včas v souladu s úvěrovými smlouvami až do okamžiku, než UNIBON zkrachoval. I tento svědek potvrdil, že ze strany ČPL, a.s. byla snaha jednat s insolvenční správkyň UNIBONu o nastalé situaci, avšak bezúspěšně. Potvrdil rovněž, že i když i po odnětí licence UNIBONu se leasingová společnost snažila úvěry splácet, nestačilo to, neboť díky sankčním úrokům a dalším poplatkům se částky neustále zvyšovaly, přestože hrazeno bylo.

Také poslední úvěr s dlužníkem **Geofin, a.s.** ze dne 24. 2. 2005 na částku 7.200.000 Kč je ve spise doložen zejména důkazy listinnými, z nichž vyplývá, že tento úvěr byl poskytnut v době, kdy obžalovaný Daneš Z. ještě nebyl členem úvěrové komise UNIBONu a současně, jak již bylo uvedeno výše, úvěrovou smlouvu v tomto případě jako člen představenstva nepodepsal další obžalovaný – Radek H. Ze založených listinných důkazů - zejména ve svazku 3, č.l. 836 a následující - také vyplývá, že se nejednalo o jediný úvěr této společnosti u UNIBONu, ale Geofin, a.s. měl také další úvěry na daleko vyšší částky (které součástí podané obžaloby nejsou a patrně byly splaceny) a samotný Geofin, a.s. byl subjektem s nezanedbatelnými vklady do UNIBONu.

45. Opakovaně je tedy třeba konstatovat, že z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že podanou obžalobou je poukazováno pouze na deset konkrétních úvěrů šesti různých dlužníků, přestože ze založených listinných materiálů je zcela evidentní, že v okamžiku vstupu UNIBONu do likvidace a následně v průběhu insolvence tohoto subjektu zůstávalo neuhrzeno cca 90 úvěrů různých dlužníků, kdy mnohdy se jednalo o daleko vyšší částky, než v případě úvěrů konkretizovaných v tomto trestním řízení. Princip poskytování těchto úvěrů byl přitom naprosto shodný.
46. K související **problematice ekonomicky spjatých skupin osob** je třeba v této souvislosti uvést, že s ohledem na značný časový odstup od okamžiku schvalování jednotlivých úvěrových smluv a nedohledání tzv. úvěrových karet již nelze v současné době zjistit nějaké nové skutečnosti a je třeba vycházet z dosud provedených důkazů a zejména výpovědí svědků, kteří v inkriminované době v UNIBONu prováděli interní audit (Ing. Radek Š., Ing. Marcela N., Ing. Helena S.). Právě z jejich vyjádření je zcela evidentní, že v rámci výkonu své činnosti se zabývali také skupinou ekonomicky spjatých osob, úvěrovou angažovaností a kapitálovou přiměřeností. Pokud byly objeveny případy, které byly limitní a hrozilo překročení těchto ukazatelů, pak byly řešeny. Zejména svědkyně Ing. N., která působila jako interní auditor od poloviny roku 2010 až do odebrání licence UNIBONu, jednoznačně uvedla, že za dobu její činnosti zde žádné vážné problémy nezaznamenala. Účastnila se jednání představenstev, kde byla mimo jiné řešena úvěrová angažovanost, ESSO i navýšení opravných položek. Potvrdila

také, že UNIBON měl převážně krátkodobé vklady a tomu logicky musely odpovídat i krátkodobé úvěry (v zájmu odpovídající likvidity), které byly následně prolongovány. Tato praxe je zcela běžná v mnoha finančních institucích. Nelze přehlédnout také tvrzení svědkyně v tom směru, že v určité době s ohledem na závěry kontrolní činnosti ČNB se UNIBON snažil dotvořit také opravné položky, tyto i dotvořil, čímž se snížil kapitál družstevní záložny a v zájmu udržení činnosti zajistil i investora, který by potřebný kapitál vložil, avšak v té době již došlo k odebrání licence UNIBONu.

V této souvislosti nelze přehlédnout ani výpověď dalšího svědka – Jana K., který původně pracoval na pozici zástupce ředitele Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami a od září 2006 nastoupil do pracovního poměru v UNIBONu. Také tento svědek (působící v družstevní záložně až do počátku roku 2011) mimo jiné potvrdil, že nikdy nebyl svědkem žádného ovlivňování chodu záložny ze strany obžalovaného Daneše Z. a nikdy nenabyl dojmu, že by ze strany vedení záložny docházelo k nějakému nezákonnému jednání.

Otázka ekonomicky spjatých skupin osob tedy byla v UNIBONu řešena a ze samotného rozhodnutí ČNB o odnětí licence UNIBONu přitom jednoznačně vyplývá, že překročení úvěrové angažovanosti je konstatováno ke konkrétním datům vůči desítkám firem, kdy z konkrétních dlužníků uváděných v nyní projednávané obžalobě se zde okrajově objevují pouze dva subjekty, a to ČPL, a.s. a PAYWOOD Group s.r.o.

K problematice **zajištění a prolongace jednotlivých úvěrů** lze na základě provedených důkazů učinit závěr, že ani v této otázce skutečnosti tvrzené obžalobou neobstojí. Ačkoliv obžaloba mimo jiné tvrdí, že jednotlivé úvěry nebyly dostatečně zajištěny, nebyl v tomto směru proveden v přípravném řízení žádný podstatný důkaz. Až v průběhu řízení před soudem byl totiž předložen, a to ze strany obhajoby, znalecký posudek vypracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem, s.r.o. Prostějov, týkající se hodnoty záruk v jednotlivých úvěrových případech uváděných v této trestní věci. Tento znalecký posudek byl vypracován dne 16. 2. 2018 a znalec měl k dispozici jednak údaje ze spisu, neboť v měsíci říjnu 2017 se souhlasem předsedkyně senátu tento spis prostudoval a současně měl k dispozici také další materiály opatřené znalcem, zejména statistiky ČNB a Českého statistického úřadu, např. makroekonomické údaje z let 2005-2013 a další podklady. Úkolem znalce přitom bylo posoudit výši zástav v jednotlivých úvěrových případech, a to ke dni uzavření příslušné úvěrové smlouvy. Zpracovatel tohoto znaleckého posudku Ing. Petr Peštuka pak také v průběhu hlavního líčení jednoznačně potvrdil, že výše zástav u jednotlivých úvěrových smluv odpovídá výši daného úvěru a podrobně se vyjádřil k jednotlivým konkrétním úvěrovým smlouvám.

Soud v tomto směru nijak nepřeceňuje význam předloženého znaleckého posudku a ve snaze odstranit v tomto směru jakékoliv pochybnosti byl v rámci doplněného dokazování u hlavního líčení dne 5. 11. 2020 čten jako listinný důkaz doplněk tohoto znaleckého posudku, vypracovaný dne 16. 3. 2020. I v rámci tohoto doplnění znaleckého posudku jeho zpracovatel opakuje již dříve konstatované závěry, že v jednotlivých úvěrech, které posuzoval, nebyly pohledávky jedinou formou zajištění a všechny zajišťovací instrumenty ke dni uzavření úvěrových smluv hodnotu zajištění naplňovaly. Při zpracování znaleckého posudku nebylo možno reálně ověřit existenci těchto pohledávek vzhledem ke zpracovávání tohoto posudku s téměř desetiletým odstupem od reálného případu. Navíc pohledávky jsou oběžným aktivem, které se v průběhu času mění a hodnoty pohledávek byly znalcem stanovovány vždy ke dni uzavření té dané konkrétní úvěrové smlouvy. Současně je zde poukázáno na skutečnost, že je třeba si uvědomit i reálnou situaci doby, v níž se jednotlivé úvěrové případy odehrávaly – úvěrové smlouvy byly převážně uzavřeny před vypuknutím ekonomické krize, která na ČR dopadla nejtěživěji v letech 2009 a 2010.

K podmínkám prolongace úvěrů se vyjadřovala řada svědků výše uvedených, kteří se na úvěrovém procesu podíleli a nutnost prolongace úvěrů byla dána mimo jiné i skutečností, že

většina vkladů družstevní záložny byla krátkodobého charakteru a tomu musely odpovídat i krátkodobé úvěry (jak se o tom zmiňuje i svědkyně Ing. N.). Prolongace úvěrů je přitom zcela běžnou praxí řady finančních institucí. V tomto směru také nově vyslechnutý svědek Ing. Jaroslav M. (působící do roku 2004 na Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami) v rámci doplnění dokazování u hlavního líčení dne 5. 11. 2020 potvrdil, že ve všech finančních institucích platí pravidlo, že pokud existuje aspoň nějaká šance na splacení úvěru v budoucnu, je ekonomicky výhodnější takový úvěr prolongovat (samozřejmě při odpovídající míře zajištění) než v danou chvíli poslat dlužníka do konkurzu. Tento svědek pak uvedl také zcela zásadní skutečnosti, pokud jde o srovnání fungování kampeliček a bank. Smyslem fungování kampeliček bylo od počátku poskytovat finanční služby svým členům a tím byl rozdíl mezi kampeličkami a bankami zcela zásadní. Proto v okamžiku, kdy ze strany ČNB došlo ve vztahu ke kampeličkám k přenastavování pravidel do podoby banky, nebyla schopna řada kampeliček těmto požadavkům vyhovět a znamenalo to jejich zánik. Zásadní změny totiž nelze udělat ze dne na den, ale jedná se o dlouhodobý proces.

47. Soud proto opětovně dospěl k závěru, že v průběhu trestního řízení ničím nebylo prokázáno tvrzení obžaloby, že by obžalovaní uváděli v souvislosti s jednotlivými úvěry nepravdivé informace, že by docházelo k neodůvodněným prolongacím, zatajování skutečností před členskou schůzí či ČNB a nebyla řešena otázka ekonomicky spjatých skupin osob. Všichni vyslechnutí svědci jednoznačně potvrdili, že proces schvalování úvěrů v družstevní záložně UNIBON byl nastaven obdobně jako v jiných bankovních institucích, tento schvalovací proces procházel přes řadu různých osob, které k jednotlivým úvěrům vyjadřovaly svá stanoviska a nikdy se nestalo, že by nějaký úvěr byl schválen, přestože by úvěrovým pracovníkem, risk manažerem či jinými odpovědnými pracovníky nebyl doporučen. Nikdy se také nestalo, že by kdokoliv z obžalovaných na jednotlivé pracovníky UNIBONu vyvíjel jakýkoliv nátlak ohledně schválení některého konkrétního úvěru nebo by v souvislosti s těmito úvěry jim byly uváděny nějaké nepravdivé informace. Tyto skutečnosti pak zcela vyloučili také i jednotliví žadatelé o úvěr – představitelé firem, kterým byly tyto úvěry poskytnuty.

Jednoznačně nebylo prokázáno, že by jednání obžalovaných či kteréhokoliv z nich naplnilo zejména subjektivní stránku žalovaného trestného činu, tj. trestného činu podvodu dle § 209 tr. zákoníku. K naplnění zákonných znaků subjektivní stránky tohoto trestného činu se totiž vyžaduje, aby bylo prokázáno, že pachatel již v době půjčky jednal v úmyslu vypůjčené věci určené podle druhu, zejména peníze, buď vůbec nevrátit anebo je nevrátit ve smluvené lhůtě nebo jednal alespoň s vědomím, že tyto věci nebude moci vrátit a tím uvádí věřitele v omyl, aby se ke škodě cizího majetku obohatil. Z důkazů provedených v trestním řízení jednoznačně tato skutečnost prokázána nebyla a nelze přehlédnout také další důležitý fakt, a to sice skutečnost, že po celou dobu (s výjimkou společnosti Zelené terasy, a.s.) byly v nemalé výši hrazeny úroky z těchto úvěrů, kdy i státní zástupkyně v závěrečné řeči bylo konstatováno, že „něco“ hrazeno bylo a z konkrétně založených listinných důkazů vyplývá, že v okamžiku vstupu UNIBONu do likvidace bylo z těchto žalovaných úvěrů uhrazeno na úrocích téměř 28.000.000 Kč a na jistině dalších téměř 8.000.000 Kč. Sama tato skutečnost tedy nesvědčí o tom, že by jednotliví žadatelé o úvěr v době uzavírání těchto úvěrů neměli v úmyslu tyto úvěry splácet a nebylo ničím prokázáno, že by se na takovém postupu jakýmkoliv způsobem spolupodíleli jednotliví obžalovaní. Také v případě společnosti Zelené terasy, a.s., která po celou dobu žádné splátky nehradila, bylo jednoznačně prokázáno, z jakého důvodu k takovému postupu došlo, neboť se v daném případě jednalo o developerský projekt a k úhradě úvěru mělo dojít až z následného prodeje vystavených bytů (což je v případě developerských projektů zcela běžné). V průběhu trestního řízení také nebylo zjištěno a není ničím doloženo, že by finanční prostředky z jednotlivých úvěrů byly vyvedeny z jednotlivých firem dlužníků do jiných společností. Nelze přitom přehlédnout, že některé subjekty (např. ČPL, a.s.) se své závazky snažily hradit také následně a i v průběhu hlavního líčení bylo předkládáno, že právě tato

společnost stále splácí předmětné úvěry, a to i ve vztahu k Investičnímu fondu IFIS, kterému byly postoupeny pohledávky insolvenční správky. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že se v daném případě nemůže jednat o trestný čin podvodu, neboť nebyly naplněny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu.

48. Soud se samozřejmě zabýval i otázkou, zda jednáním obžalovaných nebyla naplněna skutková podstata jiného trestného činu, kdy v úvahu přicházel zejména trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku. Dle názoru soudu však použití této právní kvalifikace v dané situaci možné není, a to s ohledem na zajištěné důkazy a způsob konstrukce skutkové věty obžaloby odvíjející se od sděleného obvinění, kdy dle názoru soudu by nebyla zachována totožnost skutku.

Ke znakům skutkové podstaty tohoto trestného činu je třeba uvést, že majetek je zpravidla tvořen souhrnem všech aktiv určitého právního subjektu a cizím je majetek tehdy, pokud zcela nebo zčásti nepatří pachateli. Povinnost spravovat takový majetek přitom může být uložena podle zákona nebo smluvně. Porušení takové povinnosti pak může spočívat v tom, že pachatel jedná v rozporu s obecným nebo konkrétním vymezením obsahu takové povinnosti. Pachatelem tohoto trestného činu může být pouze fyzická osoba, která je nositelem takové zákonem uložené nebo smluvně převzaté povinnosti a z hlediska subjektivní stránky se pro trestní odpovědnost za tento trestný čin vyžaduje zavinění ve formě úmyslu.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že vzhledem k délce doby a funkčnímu zařazení v družstevní záložně se tohoto trestného činu jako hlavní pachatel nemohl v žádném případě dopustit obžalovaný Daneš Z. a určení jakékoliv formy případného účastenství by bylo pouhou spekulací. V případě druhého obžalovaného – Radka H. – který byl členem představenstva UNIBONu a formálně by podmínky pro naplnění znaků této skutkové podstaty mohl naplnit, však v žádném případě nelze dovodit subjektivní stránku tohoto trestného činu. Nad rámec výše uvedeného je třeba také uvést, že v případě použití této právní kvalifikace by muselo dojít k přepracování nejen detailů, ale celého základu skutkových vět podané obžaloby (které byly koncipovány v souladu se sděleným obviněním) a tímto způsobem by dle názoru soudu nebyla v žádném případě totožnost skutku zachována.

49. Závěrem je třeba znovu konstatovat, že soud nemá pochybnosti o značných podnikatelských aktivitách, zejména obžalovaného Daneše Z., jeho propojení s jinými subjekty. Pouze tato skutečnost však nemůže zakládat trestný čin a na základě provedených důkazů se v tomto trestním řízení nepodařilo prokázat zejména subjektivní stránku žalovaného trestného činu, a to ve vztahu k oběma obžalovaným, a proto soud ve smyslu zásady *in dubio pro reo* rozhodl zprošťujícím výrokem v souladu s ust. § 226 písm. b) tr.ř.
50. V průběhu trestního řízení se řádně a včas připojili s nároky na náhradu škody jednak Garanční systém finančního trhu a jednak insolvenční správky JUDr. Kateřina Martínková a jednotlivé částky řádně specifikovali. Vzhledem k tomu, že bylo znovu ve věci rozhodnuto zprošťujícím výrokem, byli oba poškození opětovně se svými nároky odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, a to v souladu s ust. § 229 odst. 3 tr.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání **do 8 /osmi/ dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněna napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě do 8 dnů od doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Ostrava dne 5. listopadu 2020

JUDr. Šárka Skalská v. r.
předsedkyně senátu